ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\E\Erben, V\Erben_V-Bláznova smrt.pdb

PDB Name: Erben Vaclav-Bláznova smrt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.5.2007
Modification Date: 18.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

VÁCLAV ERBEN
BLÁZNOVA SMRT

V Meziboří nebyla už několik měsíců. I když v Praze panovala vedra, že se nedalo v ulicích vnitřního města ani pořádně dýchat, neměla Gabriela Steinová chuť jet někam ven k vodě a vůbec do přírody. První důvod byl zcela zřejmý, objektivní, a bylo možné o něm hovořit v ordinaci s pacienty, když se jim vrtala v zubech, s kolegy na středisku nebo s kýmkoliv jiným. Přestěhovala se před nedávném z bytu v kamenité poušti ve středu města do vilky v ulici, jež měla komický název U krbu. Byla konečně opravdu sama, měla před okny stromy a kolem zahrady. Ve starém bytě se musela občas stýkat se svým bývalým manželem, zde mohla užívat samoty, jež se jí dosud zdála neobyčejně krásná a uklidňující.
Druhý důvod, proč se jí nechtělo odjet na den nebo na delší dobu, byl i pro ni samu dost nevyhraněný. Před několika dny ji na ulici porazilo auto. Její vina. Vracela se ze služby, pršelo a pořádně se nerozhlédla. Měla štěstí, že chlapík, který řídil černou mercedesku — takovou, co se vyráběly za války, velký kabriolet s černou plátěnou střechou — měl dost duchapřítomnosti, aby se jí aspoň trochu vyhnul, a odvahy, aby riskoval na mokré dlažbě smyk. Odvezl ji domů a smluvil si s ní schůzku v kavárně Slavii. Odmítla, ale oznámil jí prostě, že bude na smluveném místě najisto čekat, a odjel. Nic víc neudělal. Neobtěžoval a nevnucoval se. Nevedl hloupé a nezřetelné řeči. Proto do Slavie přišla. Jiný důvod nepřiznala ani sobě samé. Ptal se jí na mnoho věcí. Odpovídala, aniž si uvědomila, že se zpovídá člověku zcela neznámému, o kterém vůbec nic neví, ale který bude za chvíli všechno vědět o ní. Neseděli snad ani deset minut, když se u jejich stolu zastavil číšník.
„Máte tam telefon, pane," řekl.
Její nový známý se zatvářil neobyčejně mrzutě, omluvil se, a když se po několika minutách vrátil, usmíval se poněkud provinile. Zdál se zmatený, ale přesto od ní dokázal v několika minutách vyzvědět číslo jejího telefonu — a ona mu je opravdu kupodivu řekla — neměl ani čas čekat na vrchního, aby zaplatil, a z kavárny skoro vyběhl. Bavila se, neboť byla přesvědčena, že ho volali odkudsi ze zaměstnání a že bude mít nepříjemnost pro schůzku v kavárně. Objevil se za chvíli na chodníku pod oknem. Krátce na ni pohlédl a zamrkal. Asi to měl být pozdrav. Dal se do běhu k černé šestsettrojce, která stála před restaurací Parnas. Vůz se rozjel ještě dřív, než muž zavřel dveře. Překvapilo ji, že pro něho přijeli.
„Prosím vás," zeptala se vrchního, když platila, „znáte toho pána, co se mnou seděl?"
„Ovšem." Naklonil se k ní důvěrně a řekl tiše: „To je pan kapitán Exner z kriminálky." Zvedl palec a oči významně ke stropu: „Šéf!"
Málem se hlasitě rozesmála. Informace byla zřejmě pravdivá.
Nakonec stejně seděla ve večerním rychlíku do Meziboří. Do běhu života, jak už to bývá, zasáhla osudově náhoda, která si tentokrát za svůj nástroj zvolila zuby Drahoslavy Kecové. Paní Kecová žila v Meziboří, kde měla na okraji města vilku, a pro Gabrielu Steinpvou byla jakousi tetou, jisto bylo jen, že k ní Gabriela už odmalička jezdila, že třetinu života prožila u ní a dodneška měla v jejím domě v podkroví světničku. Dopis, který paní Kecová doporučené a expres poslala, byl svým způsobem pozoruhodný:
Drahá Gábinbo, nejdříve Tě srdečně zdravím. Zase mě postihlo neštěstí a strašně se mně rozbolel zub. Prosím Tě, milá Gábinko, přijeď, jak nejrychleji budeš moci, neboť těm řezníkům na středisku se nesvěřím. Dr. Bureš by Ti jistě dovolil, abys mí zub u něho v ordinaci spravila. Zde není nic nového, jen počasí je velmi hezké. Urodilo se mi jahod a třešní, a tak když jsem sama, nevím, co si s tím počnu. S mladým Krempou, však ho znáš, je to čím dál tím horší, tuhle na mě křičel přes plot takové sprosté věci, až jsem celý večer plakala. Tak si přijeď natrhat ty jahody. Srdečně Tě zdraví Tvoje teta
Drahoslava P. S. Bože, s tím zubem to snad ani nevydržím.
Výzva byla příliš jasná, než aby ji mohla neuposlechnout.
V kině Oko v Meziboří skončil program před desátou. Lidé, ještě zmámeni příběhem a dusnem sálu, vdechovali večerní vzduch a pomalu se rozcházeli. Nebylo jich mnoho.
Muž, který už víc než půl hodiny přešlapoval ve dveřích proti vchodu do kina, ožil a poněkud ustoupil, aby nestál ve světle pouliční lampy. Byl podivně oblečen. Světlé režné kalhoty a tenisky na boso. Kalhoty byly příliš krátké, až nad kotníky. Košili měl pečlivě zapnutou ke krku. A v ruce žmoulal červený šátek. V kapsičce u košile měl na sponkách tři tužky. Na očích brýle, jejichž obroučky dává pojišťovna zdarma. Světlé a ošklivé. Občas si soustředěně přejel ukazováčkem po rtech.

Dvě dvojice se oddělily od ostatních a zamířily k vysokému železničnímu náspu, který protínal město. Kráčely po pěšině mezi náspem a kůlnami a ploty zadních částí domů.
Muž s červeným šátkem šel tiše za nimi. Po chvíli přidal do kroku, klusal, předběhl je, a když dvojice míjel, důkladně si je prohlédl. Dvacet metrů před nimi zastavil a čekal.
Sledoval, jak se k němu blíží, a hrál si s červeným šátkem.
„Dobrý večer, Krempo," řekl jeden z mužů.
Neodpověděl. Zíral strnule za skly brýlí.
Když se od něho vzdálily, znovu se rozběhl a opakoval setkání.
Ženy zneklidněly.
„Měl bys jít domů, Honzo," pronesl druhý muž tónem, jakým se mluví k dítěti. „Je už pozdě."
Muž s červeným šátkem, Jan Krempa, opakoval hru potřetí. Tentokrát na něho nikdo z těch čtyř nepohlédl.
Schválně sklonili hlavy a přešli, jako by byl stín.
„Mohu vás doprovodit, páni doktoři," zavolal za nimi.
Neodpověděli. Znovu je dohonil a přidal se k nim. „Pane doktore Čejchane, vy mě neléčíte dobře …"
„Tak si vyberte někoho jiného," řekl psychiatr Čejchan. „Třeba vám pomůže. A běžte domů."
„Vy mě chystáte do hrobu."
„Ale…"
„Ta slečna je vaše slečna, je velmi krásná."
„Honzo, neblbni," řekl druhý muž, doktor Rous.
„Milý švagre …"
„Nejsem už dávno tvůj švagr."
„Ne tak dávno. Na nic nezapomínám, rozumíš, na nic," chytil lékaře za rukáv. „Tvoje paní promine …"
„Pusť," řekl Rous.
Ale Krempa se jeho košile držel křečovitě. Zastavili se. Rous naznačil pokynem hlavy ostatním, aby pokračovali v cestě. Poodešli několik kroků. „Tak co je?"
„Dal jsem ti sestru, měl bys mně půjčit ženu…"
„Ale chlapče …"
„Myslím to vážně. Vzpomínáš někdy na Květu? Já pořád. Vzpomínej, já nezapomínám. Zase tě navštívím a přichystej mi něco červeného. Kromě krve. Tužku nebo krabičku. Nejlépe krabičku. Těch máte spoustu, vy doktoři. Do krabičky se vejde mnoho věcí." Usmál se. „Ahoj!"
Obrátil se a tiše odklusal. Režné kalhoty mu plandaly kolem lýtek.
„Co ti chtěl?" zeptala se Rousova žena.
„Blbosti."
„Kdyby se ta rodina," řekl doktor Čejchan, „aspoň trochu snažila, snad by se podařilo zavřít ho do ústavu."
„A ty nemůžeš?"
„Ne. Tak zlý to s ním zase není…"
Nad nimi, na vrcholku náspu přejel s rachotem pražský rychlík.
„Leze mi na nervy stejně jako tobě," řekl mrzutě Čejchan. „Zdá se mi, že je na tom líp, než byl."
Pokračovali v cestě. Byli zamlklí, zamyšlení, sem tam prohodili nějaké slovo a u brány nemocnice se rychle rozešli.
„Buď klidná, mami," říkala Lída Muršová pevně a skoro přísně. „Buď klidná, nebude to trvat věčně."
Marta Muršová seděla proti ní v křesle a z očí, široce otevřených,]í tekly slzy. Nic neobvyklého, v posledních letech byly chvíle deprese častější: „Kdyby se aspoň… tiše neusmíval…"
„Erich mu dá přes hubu."
„Ne, nesmí…"
„Klidně a tajně," pravila Lída skoro nedbale. Zdálo se, že není příliš vzrušena. Bylo jí osmnáct, ale přesto se uměla dobře ovládat, mírně povznesená, mluvila poněkud stroze a uštěpačně. Snažila se ze všech sil, aby zakryla upřímný a hluboký vztek.
V hale zavrzaly schody. Marta Muršová sebou trhla.
„Buď klidná, proboha. Vrací se Erich."
Bydleli v prvním patře vily, která patřila Josefu Krempovi a jeho ženě Anně, sestře Marty Muršové.
Lídin bratr Erich nahlédl do pokoje: „Stalo se něco?"
„Co by se stalo? Nic," řekla Lída. „Mamince není nějak dobře. Kdes byl?"
„Toulal jsem se po městě. Co je?"
Naznačila mu, aby zmizel. Přestože byl o tři roky starší, ukázněně poslechl. Popřál dobrou noc a odešel do svého pokoje. Lída uložila matku do postele, dala jí prášek a přišla za ním.
Seděl za malým stolkem u okna a třídil nějaké střepy. Studoval archeologii, a tak prázdniny a vůbec všechny volné chvíle, které trávil v Meziboří, věnoval sběru na neprozkoumaných lokalitách v širším okolí města.
„Půjč mi cigaretu," požádala ho.
„Udusíš se," podal jí krabičku. „Fakt se udusíš. Co se zase děje?"
„Nic. Nemáš sirky? Tak. Dobrý. Nic. Jako obyčejně. Je alergická na Honzu."
„Nemá na ni čumět."
„Čumí, protože ví, že je na něj alergická. Poslyš, ten blbec ji snad dostane do blázince."
„Nesmysl."
„Sám si to myslíš taky. Nevím, jak bude po prázdninách, až zůstane sama. Bez nás." „Nejlíp, kdyby se vrátila k tátovi."

„Tak by se zbláznili oba.“
„To je fakt,“ souhlasil Erich. „Snad bych mu měl dát ještě jednou přes hubu.“
„Ještě jednou?“ podivila se. „Tys mu už dal?“
„Zajisté,“ pravil spokojeně. „Mě se otravovat neodváží. Stejně není cvok.“
„Je. Jinak by ho psychiatři neuznali a šel by makat.“
„Bloudí po městě. Dvakrát jsem ho viděl. Zajímalo by mě, co se děje v jeho pošinutým mozku.“
„A já bych měla radost,“ řekla tvrdě, „kdyby se v jeho mozku nedělo už vůbec nic.“
Překvapeně se na ni podíval. „Ale…“ řekl pomalu. „Ale … Ostatně … nejseš jediná …“
V přízemí vedle kuchyně, v místnosti architektem určené jako pokoj pro služebnou, probíhalo mezi podnájemníkem Bohuslavem Kubešem a sestrou Jana Krempy Věrou poslední utkání toho večera. Pravidelně a s jistou vášní spolu hrávali šachy.
„Odejdete?“ zeptala se, když už bylo jisté, že Rubeš vyhraje. Nehrál špatně.
„Já vám dobře nerozumím,“ řekl roztržitě. „Šach…“
„Kvůli Honzovi.“
„Nemluvil jsem o tom už několik dní.“
„Právě proto se ptám.“
„Podívejte, Věro, bojím se ho. Znáte poměry. Všichni vědí, že je blázen. Ale mnoho lidí napadne: proč by nemohl mít pravdu i blázen.“
„Vždycky jste byl trochu zbabělec.“
„Klidně přiznám. Uznejte, že lepší flek bych ve městě těžko hledal. A nechce se mi stěhovat někam bůhvíkam.“
„Zůstaňte u nás.“
„Stojíte o to?“
„Pravděpodobně bych vás nepřemlouvala, kdyby mi to bylo jedno.“
„Ano … Šach …“
Bývalý majitel pojišťovny a nyní důchodce Josef Krempa se vracel z kavárny spolu s advokátem dr. Nejezchlebem. Jejich vzájemný vztah odpovídal přesně pozoruhodnému pojmu, jehož smysl zastřel běh času, pojmu: obchodní přítel. Doktor Nejezchleb se zdál, jako obyčejně, poněkud nespokojený sám se sebou a neklidný. Krempa při každém kroku potřásal plešatou hlavou.
Před chvílí čekali u závor, než projel rychlík, Proti nim se o druhou závoru opřel Jan Krempa. Upřeně hleděl na oba muže. Jakmile se vlak přiblížil, obrátil se a odešel.
„Každý máme své starosti,“ řekl Nejezchleb. Nejmenoval druh a rozsah starostí, které měl na mysli.
Krempa pochopil: „Poslední dobou začíná chodit mezi lidi. Dřív se držel na zahradě, ted' je hodně venku…“
„A do ústavu?“
„Mluvil jsem s doktorem Čejchanem. Znáte?“„
„Ne.“
„Mladý člověk. Nový psychiatr v nemocnici.“
„Dá bůh a nebudu ho potřebovat. Co vám řekl?“
Krempa si mrzutě pohladil pleš. „Že pozoruje značné výkyvy v jeho stavu, mluvil něco o dlouhodobé pulsaci nebo co, už si nepamatuju. Jenže to mi není moc platný, doktore,“ řekl najednou rozhořčeně. „Vůbec nic. Běhá po městě. Copak ho můžu přivázat na řetěz?“
„Kdyby bylo soukromé sanatorium…“ doktor Nejezchleb zaťukal významně deštníkem na obrubu chodníku.
„Ale není. Co s ním mám dělat? Měl byste poradit.“
Nejezchleb se už chystal pronést obvyklou frázi, kterou používal, kdykoliv ho někdo Žádal o radu na ulici (aby totiž přišel za ním do kanceláře), ale tady si včas uvědomil, že vlastně nejde o radu právníka, ale prostě známého člověka. I pouhé myšlence na pojem přátelství se Nejezchleb vyhýbal, měl-li by ji uvést v souvislost s Josefem Krempou. „Těžká pomoc,“ řekl. „A rada ještě horší. Ano. Rada horší než pomoc.“
„Vždycky strkal nos do věcí, do kterých mu nic nebylo.“
„Můžete být úplně klidný. Není svéprávný.“
„Ale jednou třeba bude.“
„Ach bože můj,“ vzdychl Nejezchleb. „Ale není. Co bude…“ mávl neurčitě deštníkem. „Dobrou noc, pane Krempa. Dnes hezky voní řeka, že?“
„Ano. Dobrou noc.“
Gabriela Steinová věděla, že se Drahoslava Kecová bojí chodit večer sama po ulici, a nebyla překvapena, že ji na nádraží nikdo nečeká. Přešla trať a zamířila k mostu přes řeku. Klapot jejích podpatků se odrážel od průčelí tichých domů.
Pouliční lampy nesvítily valně. A za řekou, když vstoupila do aleje starých kaštanů, málem neviděla na cestu.
Někdo seděl na zídce Krempovy zahrady. Byla na druhé straně ulice a trochu zamyšlená, než aby si všimla, kdo to je.
„Gabrielo,“ zavolal na ni.
Lekla se. „Honzo, tohle nedělej. Úplně se mi zastavilo srdce.“
Zasmál se. „Nechtěl jsem tě polekat.“ Vstal a loudal se k ní. „Nechtěl jsem tě polekat.“
„Vím. Proč nejdeš spát? Sedíš tady jako vodník na vrbě.“
„Špatně spím … poslední dobou.“
„To přejde. Co nového?“
„Vlastně vůbec nic… Myslel jsem, že mi je dobře, a zase se mi udělalo špatně. Mám chuť cestovat a vypravovat

příběhy. Snad přece jen pojedu někam ven. Čekám na to už dlouho. A ty?“
„Pořád stejně. Pojď mě doprovodit.“
Mlčky přikývl.
Kráčeli strmou ulicí. Nahoře jako maják svítilo okno, za nímž čekala Drahoslava Kecová.
„Stěžovala si mně teta, že jí nadáváš,“ řekla.
„Jenom někdy. Zaslouží si to.“
„Ale ne. Snaž se být spravedlivější.“
„Pokusím se. Mě trápí, že hodně vím, jestli mi rozumíš?“
„Rozumím,“ sáhla do kabelky pro klíče. „Kdyby nebylo pozdě, mohl bys mi vyprávět. Stejně mi jednou všechno povíš, ne?“
„Povím, ale nevím, jestli tobě. Zalez do postele a buď sama, to je nejlepší.“
Byla ráda, že je za brankou. Pokynula mu přátelsky a spěchala do domu. Nikdy se ho nebála. Znala ho přece tolik let. Dokonce jí nebýval ani nepříjemný.
Tentokrát se však nemohla zbavit tísnivého pocitu. Snad byla unavená, bylo příliš pozdě a pod bezměsíčným nebem opuštěně.
Bylo slunné odpoledne a horký den. Josef Krempa se vracel z procházky dřív než obvykle. Zdálo se mu, že bude bouřka, a nechtěl zmoknout. Napadlo ho, že by mohl zajít naproti své ženě, která byla na návštěvě u známých. Ale nešel. Měl chuť na pivo, a proto zamířil přímo domů.
Vstoupil do zahrady zadní brankou, přímo z lesa. Ve vilové čtvrti byl klid, písek cesty mu příjemně chrastil pod nohama. Dveře do zimní zahrady byly zavřené. Spokojeně kývl hlavou, rád, že večer nemusí zase všem v domě připomínat, aby zamykali. Rozhlédl se, jestli někde neuvidí svého syna. Jan Krempa sedával obyčejně v altánu. Ale ten byl prázdný. Hlavní vchod byl rovněž zavřený na klíč. Vstoupil do haly, uvažuje, kde se Honza toulá.
Ucítil jakýsi zvláštní, neobvyklý pach. Zamířil do kuchyně, ale v polovině cesty se náhle zastavil a hůl mu vypadla z ruky.
„Proboha, Gábinko! Proboha!“ vykřikovala na zahradě Drahoslava Kecová a bledá vzrušením a upocená se hnala k domu.
„Copak!“ zeptala se klidně Gabriela Steinová. Stála s kabelou v ruce na schodech, připravená k odchodu.
„Ježiš,“ Kecová se oběma rukama plácla do místa, kde jí pravděpodobně tlouklo srdce. „Ježiš, to jsem se lekla. Já myslela, že Jsi ještě nahoře!“
„Stalo se něco vážného, teto?“ Gabriela byla pobledlá a přivírala oči jako lidé, kteří se snaží skrýt své pohnutí.
„Honza Krempa je mrtvěj!“
Steinová se napřímila a jako kdyby ztuhla v zádech. Poněkud našpulila rty. „Opravdu…? A jak… co…?“
„Spad hlavou do skleněných dveří v pokoji a rozřízl si krk!“
Budova okresního oddělení Veřejné bezpečnosti stála u mostu hned naproti parku. Nadporučík Čarda měl výhled do zeleně a zároveň mohl z okna kontrolovat křižovatku s předností v jízdě.
Měl po službě. Nasadil si čepici a sešel do přízemí. Pozdravil službu u vchodu a na chodníku vrazil do strážmistra Hluška. „Řítil se tady doktor Bažant,“ řekl Čarda. „Jel s tou svou starou kraksnou jako šílenej. Málem bouchl do motorky. Hlušku, doktor Bažant pije. My ho jednou musíme skřípnout, veřejný mínění sem, veřejný mínění tam.“
„Jel ke Krempovům,“ vysvětlil Hlusek. „Mladej Krempa je v pánu.“
„Ale…“ podivil se Čarda. „Vždyť až na to, že byl blbej, byl zdravej.“
„Úraz. Klopejt o koberec a vletěl hlavou do skleněnejch dveří.“ Hlusek si přejel prsty po krku a doplnil tak své sdělení.
„Ahele…“ řekl Čarda. Zaujala ho štíhlá žena s výrazně rezatou hlavou. Blížila se po mostě a nadporučíkovi se zdálo, že zvolnila krok. „To si… mnoho lidí oddychne …“ dodal pomalu.
Jako kdyby se ta žena chtěla u nich zastavit. Vypadala znamenitě a byla dobře o půl hlavy vyšší než Čarda. Dokonce se podívala Cardovi do očí. A ne na krátkou dobu. Potom najednou přidala do kroku a odcházela k nádraží.
„Hm …“ řekl Hlusek.
„Co? Divně se dívala, co? Nějak ji znám.“
„Kdyby si měl člověk pamatovat každou ženskou…“ pravil strážmistr světácky. „S doktorem Bažantem to můžu zkusit. Jenže když mu řeknu, aby mně fouk do balónku, tak mí rozbije hubu. A když ho budou soudit za napadení veřejnýho činitele, rozbořej lidi okresák. A vůbec, prokurátor by to stejně stornoval.“
„Baťa,“ souhlasil Čarda. „Starosti.“
Ještě na nádraží ji napadlo, že by se měla vrátit. Ale nakonec byla ráda, že nemá čas. Ujel by jí vlak.
Před jedenáctou byla v Praze a doufala, že se stane zázrak. Nestal se. V ulici U krbu stály tři vozy jako obyčejně. Žádná černá mercedeska navíc.
Ale objevil se v neděli večer. Viděla, jak stoji u vrátek. Nadechla a soustředila se, aby vypadala jako obyčejně, přirozeně a ne křečovitě. „Jestli jdete na večeři,“ zavolala, „máte nejvyšší čas.“
„Jdu,“ odpověděl. Bezděčně jí pomohl. Usmála se a tíže, která ji tolik hodin svírala, spadla. Běžela mu otevřít.
„Tak pojďte, pane … pane …“
„Exner.“
„To si pamatuju, ale hodnost, rozumíte. Máte přece nějakou hodnost tady na ramenou, když jste …“
„Ano, když jsem. Ale ted1 nejsem.“
„Škoda…“
„Škoda?“
Uvědomila si, že udělala chybu. „Těšila jsem se, Že jdete služebně. Ještě nikdy jsem nezažila policejní… pardon …

veřejně bezpečnostní výslech.“
Vzdychl. „Má tak někdo sny …“
Jako téměř každý občan kteréhokoliv státu na světě měla zábrany, když jí bylo jednat s příslušníkem Bezpečnosti. Těšila se, že všechno dopadne dobře. Rozhovor plynul lehce, jak měl.
Za několik minut ho zavolali a odjel.
Byla překvapena, že znali číslo do jejího bytu.
Ozval se za dva dny. Měla na něho nespravedlivou zlost, že si telefonuje jako domů, jedná, jako by se znali velmi dlouho, a navíc prodlužuje napětí, které v ní neustále sílilo. Když se zeptal, jestli je doma, musela odpovědět: „Ne. Na měsíci.“
Řekl: „Děkuji,“ a položil sluchátko.
Lekla se, že ho urazila. Neobjeví se, všechno bude ztraceno definitivně, protože nebude mít dost odvahy, aby ho vyhledala sama.
Ukázalo se, že Exner má hroší kůži, protože za čtvrt hodiny se loudal ulicí. Dívala se, jak pomalu kráčí, ruce v kapsách, a rozhlíží se po světě, podobaje se povaleči. Pak zazvonil u branky.
Úvahami ztratila čas a trvalo věčnost, než se trochu upravila. Doufala, že neodejde. Byla tentokrát odhodlána běžet za ním.
Byl i dost trpělivý.
„Ptal jste se, jestli jsem doma,“ řekla místo pozdravu, „ale nenapadlo vás zeptat se, jestli můžete přijít.“
„Moc jsem spěchal.“
„Určitě. Dívala jsem se, jak jste utíkal… Prosím. Pojďte dál.“
„Děkuju … Přišel jsem …“
„Vím. Abyste mrknutím oka rozluštil záhadný příběh, který jsem vám posledně chtěla povědět. A nenapadlo vás, že mi kazíte pověst? Viděla vás celá ulice.“
„Napadlo,“ řekl smutně. „Ale to je osud …“
„Máte hlad, nebo vám stačí káva?“
„Mám hlad.“
„Vaše upřímnost mě přivede na mizinu, pane… pane …“
„Jmenuji se Michal.“
Ukázala na pohovku: „Tedy, Michale, račte přijmout místo.“ Přinesla talíře a příbory. „Budeme držet černou hodinku?“
„Třeba.“ Vypadal neobyčejně spokojeně. Nebyla si jista, jestli kvůli ní nebo pro vůni, kterou sem bylo z kuchyně cítit.
„Proč mě nevyhodíte?“
„Protože jsem zvědavá.“
„Nač proboha?“
„Na to, jak detektiv, opravdový detektiv bude pracovat, až mu sdělím pozoruhodná fakta.“
„Vy jste už večeřela?“
„Ano.“
„Zneužívám vašeho pohostinství, Gabrielo?“
„Jistě,“ pravila roztomile. „A jezte.“
Poslechl velmi rád. Živil se pozorně a s velkou chutí. I tenhle fakt ji uklidňoval.
Utřel si způsobně rty, položil ubrousek vedle talíře, usmál se spokojeně a řekl: „Jsem připraven.“
„Opravdu bych neměla rozsvítit?“
„Je příběh tak hrůzyplný?“
Zarazila se. „Myslím, že ne …“
„Tak zůstaneme raději při černé hodince.“
Nemohla se odhodlat promluvit okamžitě k věci. „Dobře. Tak tedy … bydlím zde necelé čtyři měsíce …“ napadlo ji, že bude rozhodně snazší umístit příběh jinam než do Meziboří. Nejlépe sem, do tiché ulice U krbu.
„Přiznám se vám, že mám konečně byt, jaký jsem vždycky chtěla mít. Ani se mi nikam nechce chodit. Sedím u okna, dívám se na ulici a je mi dobře. Ulice vede do polí, tedy nikam, projede tudy jen pár aut z horní části sídliště, co postavili tady dál na stráni. Sem tam stěhovák a ženské s nabitými taškami. Na sídlišti nejsou obchody. Jinak ticho a nic. V noci je občas slyšet lokomotiva …“ Až ji překvapilo, jak snadno lze přesunout příběh z Meziboří sem. „Sedím u okna často i večer, když je tma. Znám už mnoho lidí, kteří o mně vůbec nevědí. Aniž chci, vidím jim často do oken. Zajímavé, nemyslíte?“ Mlčel.
„Asi spíš bláznivé. Ale to je jedno. V garážích, co jsou ve vilách, je mnoho starých aut a mezi jejich majiteli množství kutilů. Ohromně zábavné. Například jeden chlapík si za tři měsíce udělal celou generálku na ulici. Včetně laku. Ale to není podstatné. Právě v domě, ve vile, na jejíž zahradu dobře vidím, zemřel prý nešťastnou náhodou jakýsi blázen. Schizofrenik. Poměrně mladý člověk. Mimochodem, kolik vám je let?“ Mlčel.
„Michale?“
Slyšela hluboké oddechování. „Michale …“ řekla potichu ještě jednou a opatrně vstala. Přistoupila k němu a tiše se zasmála.
Měl bradu na prsou, ruce bezvládně svěšeny podél těla. Spal.
Pokrčila rameny, jako kdyby chtěla říci: co teď s tebou.
Ale byla ráda, že je tady, neodejde, a doufala, že ráno bude pro ni všechno snazší.

1.

Domek Drahoslavy Kecové, vdovy po důstojníkovi, byl umístěn velmi příhodně. Stál v zátočině na konci ulice, takže z okna bylo vidět na všechny vilky, které se tady na konci města vysunuly po stráni podél lesa. Byla to vlastně malá čtvrť, oddělená od městečka honosnými a vzrostlými zahradami.
Drahoslava Kecová využívala výjimečně vhodného umístění svého domu. Měla přehled. Věděla, kdy kdo z té či oné vilky šel. Kdo ke komu přicházel na návštěvu, znala každého, i jejich děti, a protože byla dalekozraká stářím, nepotřebovala dalekohled.
Byl všední slunečný den. Drahoslava Kecová seděla za záclonou otevřeného okna. Pila kávu a přemýšlela o mladíkovi, který seděl na zídce plotu ve stínu smuteční vrby právě naproti Krempově vile. Z Meziboří nebyl. Objevil se v ulici po poledni, mohl tedy přijít od pražského rychlíku. Uviděla ho, jakmile vyšel dole od zahrad, a okamžitě poznala, že nemůže být místní. Lidé na malém městě nechodívají ve všední den tak vzorně oblečeni. Měl šedé plátěné šaty, bílou košili s tvrdým límcem. Loudal se ulicí nahoru, k domku vdovy Kecové a bloumal přes ploty do zahrad. Zvlášť podrobně si prohlížel Krempovu vilu. Když došel až nahoru k jejímu domu, díval se k ní do okna, za nímž seděla, jako kdyby ji viděl skrz záclonu. Věděla, že je to nemožné, ale když se mladík usmál — a dokonce měla pocit, že se trochu uklonil jako na pozdrav — ustoupila a trochu se přikrčila.
Viděla ho před sebou jako na dlani, nebyl určitě místní.
Uličkou mezi zahradami došel k lesu a po jeho okraji se loudal zpátky a cestou obíral keře malin. Nad Krempovou vilou se opřel o strom a prohlížel si zahradu. Spodem se vrátil na ulici. Našel si místo ve stínu smuteční vrby proti vchodu do domu, který ho tak zajímal, a posadil se na zídku plotu.
Napadlo ji, jestli nepřijel na pohřeb. Ale uvědomila si, že kdyby patřil ke Krempově rodině, určitě by zazvonil, nebo zkusil, jestli branka do vily není otevřená.
Seděl pod vrbou víc než půl hodiny. Potom se podíval ještě na záclonu v jejím okně, ale byl příliš daleko, než aby poznala, jak se tváří.
Strčil ruce do kapes a loudal se zpátky do města.
Jindy by ji taková návštěva vzrušovala, měla by o čem přemýšlet, tentokrát však měla nepříjemný pocit neklidu, protože ten člověk se choval tak, jako kdyby o ní věděl.
Drahoslava Kecová musela vstát a přejít několikrát pokojem, aby se uklidnila.

2.
Po obou stranách řeky, která tekla městem Meziboří, vysázeli před lety javory. Chlad vody příjemně vál otevřeným oknem do ordinace.
„Paní Janoušková," řekl doktor Hugo Bažant, „mrkněte na chodbu, ale odvedle, nenápadně, jestli někdo čeká. Venku je krásně, zavřem krám."
Položila brýle na stůl, promnula si oči. „Ano, pane doktore."
Doktor Bažant se pohodlně rozvalil v křesle. Těžce zvedl staré nohy na povytaženou zásuvku a vzal z popelníku vyhaslý doutník.
Za chvíli se paní Janoušková vrátila. „Sedí tam nějaký mladík. Jinak ani noha."
„Vyhodíme ho?"
Pokrčila rameny.
„Zeptejte se, co mu je a jestli vůbec Čeká na mě. Mám hlad a dal bych si pivo. Když řekne nějakou blbost, tak ho pošlete domů hned. Jestli si zlomil palec, tak ho pošlu do špitálu na rentgen. Ani mi ho sem nepouštějte. Anebo…" doktor Bažant měl opravdu velikou žízeň, „ … řekněte mu, že tady vůbec nejsem, a pošlete ho k doktoru Fišerovi. Je mladej, ať má nějakou praxi. Já už ji nepotřebuju."
Zapálil si doutník a se zalíbením pozoroval řeku a v neznatelném vánku tiše se chvějící listy javorů.
„Není zdejší," řekla sestra.
Sundával nohy ze zásuvky a nenechal ji domluvit. „To je dobře. Ať má doktor Fišer …"
„Ale chce mluvit s vámi."
„Proč se mnou?"
„Nevím… Je to velmi slušný člověk."
Posunul si brýle na špičku nosu a podíval se na ni. „Vida. Slušný … Co mu je?"
„To mi…" rozpačitě se zarazila, „to mi neřek…,"
„Má tady kartu?"
„Nemá."
„No tak! Jdem domů. Nejsem přece jedinej doktor ve městě."
„Ale říkal…"
„Ale, paní Janoušková," Hugo Bažant několikrát mocně zabafal, „ten byl nějak moc slušnej, když na vás udělal takovej dojem … Vy ho znáte?"
Vrátila se ke svému stolu a nasadila si brýle. „Ne," řekla chladně.
Doktor Bažant vstal a položil tlusté ruce před sebe na stůl. „Pardon," uklonil se. „Zavolejte ho."
Vzorně oblečený mladý muž vstoupil do ordinace s roztomilým úsměvem. „Dobrý den… promiňte, že vás obtěžují …"
„Posaďte se," řekl doktor Bažant, který nesnášel uzvaněné pacienty. „Jaké máte potíže?"
Mladík skromně usedl. „Mám nějaké potíže," řekl a ukázal očima na sestru, „ale rád bych o nich mluvil jen s vámi, pane doktore …"
„Tamhle je plenta," ukázal doktor Bažant palcem do kouta ordinace, „na panice nevypadáte, sestra tady není první den a proč jste nešel rovnou na kožní? Víte co? Já vás tam doporučím. Sestro, pište!"

„Ale, pane doktore," řekl mladík, „opravdu potřebuju mluvit jen s vámi…"
„A proč?"
„Opravdu o samotě."
„Vy jste se zbláznil, člověče! To je přece jedno, kdo vás prohlídne. No jestli chcete, napíšu vám hypermangán a za dva dny se přijdete …"
„Ale já bych chtěl mluvit o něčem jiném," řekl mladý muž a podal doktorovi podlouhlou legitimaci. „Podívejte se, prosím vás."
Doktor Bažant četl a jaksi strnul. „Prosím," pravil chladně. „Prosím." Napřímil se. „Nic nevím, nic jsem neslyšel, s nikým jsem o ničem nediskutoval."
Muž ukázal očima na paní Janouškovou.
„Paní Janoušková," řekl doktor Hugo Bažant, „běžte domů. Ten pán je…" zarazil se, protože mladík položil prst na ústa.
„Ten pán je zdráv."
„Soukromá návštěva," doplnil mladík skromně a uctivě vstal, protože vstala i paní Janoušková. Nesedl si, dokud nezmizela na chodbě.
„Tak prosím," řekl doktor nervózně. Měl zlost. V roce
není mnoho tak krásných letních dnů. Tenhle byl najednou dočista zkažený. „Ptejte se."
„Chtěl bych vás poprosit," řekl mladík, „abyste zatím o našem rozhovoru s nikým nemluvil."
„Samozřejmě," odpověděl stroze doktor. „Mám před penzí. Kdybych věděl, že se objevíte, tak už na penzi jsem."
„Jestliže jsem dobře rozuměl určitým informacím," pokračoval mírně mladý muž, „jste už mnoho let jakýmsi rodinným lékařem Krempových."
„Krempových?" zřejmě se lekl. „Co s nimi je, prokristapána?"
„Nic. Vůbec nic. Jste, nebo nejste?"
„Jsem. Chodil jsem do oktávy, když Krempa chodil do kvinty. Trochu jsme kamarádi. Ted! hrajeme šachy."
„Slyšel jsem. Dnes má pohřeb jeho syn… Myslím, že kremace je ve tři hodiny …"
„Ano. Nechodím na pohřby. Ani v místě, natož někde bůhvíkde v krematoriu."
„V Pardubicích."
„Ano."
„Jan Krempa zemřel nešťastnou náhodou?"
„Proč vás to zajímá?"
„Nezlobte se, ale to je moje věc."
„Samozřejmě, že ano. Jistě víte, jak se mu to stalo, tak proč za mnou chodíte."
„Byl bych rád, kdybyste mi to řekl vy, protože vás k případu zavolali."
„Můžete si přečíst protokol."
„A nemůžete mi to říci osobně?"
„Myslím, že je to zbytečné."
„Obávám se, že ne docela," řekl mladík a mile se usmál. „Buďte tak laskav, pane doktore …"
„Poslyšte, já nejsem ženská. Takhle můžete zabrat u paní Janouškovy …"
„Já vím, že u vás ne."
Hugo Bažant zmlkl. Hrál si chvíli s doutníkem. „Jako při výslechu, že?"
„Třeba," mladík se pohodlně opřel a objal semknutýma rukama koleno. „Bude to asi nejlepší…"
Doktor Bažant vyrazil neurčitý zvuk, jako výraz naprosté nespokojenosti. „Spadl hlavou do skleněné výplně dveří, prořízl si krční tepnu a vykrvácel."
„Prosil bych od začátku …"
„Ano. Co? Jak od začátku?"
„Kdo, kolikátého, v kolik hodin vás volal…"
„Rozumím." Podíval se z okna na stromy a na řeku. Pohladil si pleš. „Ovšem pořád nechápu …"
„Já taky ne," řekl mladík a zdálo se, že velmi upřímně. „Proto jsem přišel za vámi. Myslím, že to bylo v pátek odpoledne. Minulý týden v pátek."
Doktor Bažant obrátil list kalendáře.
„Jo. Myslím asi v pět nebo v půl šesté. Měl jsem ordinaci. Ordinuju…"
„Vím. Přečetl jsem si na dveřích."
„Dobře. Volal starej Krempa, že se stalo neštěstí, abych k nim hned přišel. Že se Jeníkovi stalo neštěstí a že už asi nežije. Nebyla tady sanitka, tak jsem řekl Janouškovy, ať zavolá do špitálu, Krempa není panikář, kdyby šlo o blbost, tak by nevolal. Za čtvrt hodiny jsem byl u nich a našel jsem kluka pověšenýho za krk ve dveřích. Tělo v pokoji a hlava v hale."
„Dveře byly zavřené … Počkejte … Pověšenýho na dveřích?"
„No vlastně už ne… Sundali ho. Přece by ho nenechali viset za krk na skle. Ale stalo se to tak, že upadl, prorazil hlavou…"
„Kdo byl doma?"
„Měl jsem jiný starosti než kontrolovat absenci. Jenže vy asi budete chtít, abych si vzpomněl."
„Ano," pravil mladík.
„V baráku jich bydlí tolik, že není možný mít přehled. Určitě starej Krempa a jeho žena, jeho švagrová paní Muršová, její dcera, taky mladej Murš, možná někdo ze sousedství…" Vzdychl. „Nevzpomenu si."
„Nevadí. Jste si jist, že šlo o nešťastnou náhodu?"

„Ovšem," řekl doktor Bažant uraženě,
„A výsledek pitvy?"
„Dovolte, pane, jaký výsledek pitvy?! To byl tak jasný případ, že vůbec nebylo potřeba nic hlásit! Nešťastná náhoda, pane, a jestli se někdo domnívá, že to bylo něco jiného, tak …"
„Tak?"
„Tak je blázen," řekl Hugo Bažant a ztěžka se postavil na tlusté nohy. „Skončila mně ordinace, pane, a jsem příliš starý …"
„Jenom maličkost," mladý muž rovněž vstal, „kdybyste považoval náš rozhovor za zcela důvěrný …"
„To je příkaz?" zeptal se Hugo Bažant a svlékal bílý plášť.
„Prosba…"
„Prosbu splnit můžu. Na shledanou, pane … pane …"
Mladý muž se uklonil. „Exner. Michal Exner."

3.
„Udělal jsem, co bylo v mých silách," řekl Michal Exner, „ale víc na mně nemůžete chtít, Gabrielo, nebo mě zavřou."
Kavárna hotelu U bílého orla byla toho letního odpoledne téměř prázdná. Její secesní interiér soudobý architekt úplně zničil pestrými laminátovými křesílky a kamennou vyleštěnou podlahou. Stvořil něco mezi nádražní halou a čekárnou na letišti. Nebyla útulná a dva šachisté, penzisti, jako kdyby se zde octli omylem.
V pozadí se nudila servírka.
Na náměstí před okny stála řada autobusů, k zoufání jednotvárná řada.
„Podíváme se na místní památky," řekl Exner a ukázal na autobusy, „jako tihle všichni a pojedeme domů. A budu doufat, že pan doktor Bažant zapomene, jak se jmenuju, a nebude nikde vykládat, že jsem u něho byl. Tak."
„Místní památky znám," odpověděla Gabriela Steinová. „Jezdím sem každý rok, dřív na prázniny, teď na dovolenou. Mohl jste odmítnout hned, vylíčila jsem vám všechno úplně přesně."
„Styděl jsem se, že jsem u vás usnul, toužil jsem po výletě a napadlo mě, že by bylo hezké jet na výlet s vámi."
„A nebylo?"
„Je. Výlet se vydařil. Jako výlet. Ale pokud jde o Jana Krempu, to byl omyl, Gabrielo. Jen kvůli vám a pro dobrou vůli…"
„Ale to odpoledne šli tajně do vily dva muži."
„Tajně! Zadem přes plot? Ne. Brankou. Normálně brankou!".
„Ale než vešli dovnitř, tak dávali moc pozor, a toho druhého jsem neviděla odcházet."
„Mohl zadem nebo tam zůstat. Někdo z rodiny. Oba byli z rodiny."
„Nevím."
„Zato paní Kecová…"
„Viděl jste ji?"
„Ne. Ale pozdravil jsem ji. Určitě byla v okně."
„Paní Kecová nebyla doma. Šla do města nakupovat."
„To vůbec nemá význam pro případ, který, jak si myslíte, se měl stát." Vzdychl. „Seděla jste u okna, dívala jste se na ulici jako paní Kecová, náhodou jste viděla dva chlapíky — já vám věřím, ale pro svědectví to je málo — a náhodou zrovna téhož odpoledne zemřel v domě, kam šli, nešťastnou náhodou schizofrenik Jan Krempa. Což se stává. Já vám chtěl udělat radost, protože vás mám rád…"
„Cože?"
„Protože vás mám rád," opakoval, „opravdu, Gabrielo, ale víc udělat nemůžu."
„Bojíte se, Michale?"
„Bojím."
„Lžete."
„Lžu."
Odmlčeli se. Podíval se naproti na radniční hodiny. Bylo půl čtvrté. Nějaká výprava se vracela z prohlídky pamětihodností a průvodce pokřikoval a honil vedrem zmožené výletníky do autobusů.
„Měl byste to zkusit," řekla. A když neodpovídal, ale pořád se díval někam na náměstí, pravila mírně jedovatě:
„Pronesla jsem před chvílí větu …"
„Ano… Promiňte," omluvil se Exner roztržitě. „Kdy přijíždí vlak od Pardubic?"
„Od Pardubic? Proč proboha zrovna od Pardubic?"
„Myslím, že se budou vracet z krematoria."
Nechápavě zamrkala. Potom si uvědomila, oč jde.
„Vlak přijíždí asi v pět."
„Výborně. Takže bychom mohli zajet na koupaliště. Je tady přece koupaliště?" „Je."

4.
Za časného odpoledne, právě když slunce nejvíc pražilo, zdřímla si Drahoslava Kecová na chvíli v křesle u okna. Po čtvrté hodině nakoupila v kiosku dole v ulici kávu, mléko a chleba. Neopomněla se zeptat paní Moutelíkové, která měla z krámku rovněž přehled, jestli si nevšimla divného mladíka, který tady kolem poledne obcházel. Paní Moutelíková tvrdě a významně odpověděla, že na čumění z okna nebo přes auslág nemá čas… jako někteří lidi.
Takže Drahoslava Kecová byla nucena odejít s hrdým čelem a se stručným pozdravem, aby ukázala, že míra zdvořilosti

ještě nepřestala existovat.
Když opustila krámek, spatřila dole v ulicí skupinu černě oblečených lidí. Krempovi se vraceli z pohřbu. Napadlo ji, že by jim možná měla projevit soustrast a zmínit se o mladíkovi, který na ně celé odpoledne čekal. Ale neudělala to, protože když se obrátila ke svému domku, strnula. Onen mladík seděl na zídce jejího plotu. Pozoroval blížící se Krempovy a zamyšleně si držel ukazováček na nose.
Musel ji vidět, ale nehnulo to s ním.
„Dobrý den," řekla tvrdě.
Roztržitě se na ni podíval. Přikývl. „Dobrý den…"
„Na někoho čekáte? Hledáte někoho?" Vytáhla klíč a chystala se otevřít branku.
„Ne …" odpověděl a vstal. „Promiňte … tohle je váš plot?"
„Ovšem."
„Dovolíte, abych ještě chvíli seděl?" zeptal se uctivě a usmíval se.
Trhla rameny a hodila hlavou. „Pro mě!" řekla a práskla vrátky.
Michal Exner zvedl udiveně obočí a znovu se uvelebil na zídce. Skupina černě oblečených mužů a žen vcházela do zahrady Krempovy vily. Trousili se jeden po druhém a nevypadali, že by si horečně povídali, jak io bývá, když se na pohřbu sejde příbuzenstvo.
Z dálky vypadali jako tiší černí mniši. Mizeli jeden po druhém ve velkých skleněných dveřích. Exner se podíval na hodinky. Když uplynulo pět minut, vstal a loudal se dolů.

5.
Hala Krempovy vily byla obrovská. Sahala od přízemí až ke střeše, kde byl velký světlík. Dům postavili někdy ve dvacátých letech a architekt se snažil připodobnit jej slohu anglických venkovských sídel. Do haly se vstupovalo ze zasklené terasy těžkými dveřmi. Vlevo byl krb, dokonce možná skutečný krb, ve kterém se dalo topit, vedle volně zavěšené schody do prvního patra. Po stranách krbu byly dveře do jídelny a do knihovny, vedle schodiště dveře do kuchyně a přípravny, dále dveře do pokojíku pro služku a dveře do místnosti, která snad byla projektována jako pracovna. Všechny dveře — kromě do kuchyně, přípravny a pokoje pro služku — byly zasklené hustě drážkovanými silnými skly. Dveře do pracovny zakrýval těžký příborník.
Uprostřed, přímo pod světlíkem, stál kulatý stůl, židle čalouněné kůží byly u stěn. Na každé straně krbu se rozvalovala kožená křesla.
Zadní stěna haly byla z velkých skleněných tabulí, za kterými se zelenala dosud dobře udržovaná zimní zahrada. Za ní, venku pod širým nebem, byla terasa se schodištěm do sadu, takže z haly byl přes tu exotickou a potom běžnou zeleň výhled až na lesnatou stráň.
Tak viděl halu Exner, když vstoupil. Zůstal na okamžik v pootevřených dveřích. Starý plešatý muž seděl v lenošce u krbu a zapaloval si doutník. Mezi nohama držel hůl. Na opěradlo křesla proti němu usedala hubená žena, asi čtyřicetiletá, utírala si kapesníkem pot z čela a rozepínala šaty u krku. „Naše matka musela samozřejmě dělat scény," říkala mrzutě.
Pán pokyvoval pleší a nebylo jasné, jde-li o souhlas nebo jestli kývá hlavou jen proto, že mocným bafáním zapaluje doutník.
Stará žena ukládala do příborníku taštičku. Držela bílý kapesník a i pod černým závojem bylo vidět, jak má červený obličej. Pláčem nebo vedrem. Obrátila se ke krbu. „Věro, jsi zlá," řekla vyčítavě. Byla zavalitá a zdálo se, že se jí špatně dýchá. Přes halu k ní mířil asi třicetiletý muž a držel v ruce peníze.
Mladík, asi dvacetiletý, otvíral dveře do zimní zahrady a ven na terasu. Rozmluvě nevěnoval pozornost. Nahoře v prvním patře se na konci schodiště mihla další žena a zmizela někde v chodbě.
Po schodech šla nahoru osmnáctiletá dívka. V ruce držela černé punčochy, které si před chvíli zřejmě svlékla. „Proč zlá, tetičko," řekla nedbale, „všem nám šel na nervy, i tobě." V té chvíli zpozorovala Exnera a zůstala stát.
Udiveně naklonila hlavu.
Exner se na ni přátelsky usmál.
Muž s penězi došel k ženě u příborníku. „Jak byly ty zmatky, zapomněl jsem zaplatit. Promiňte."
„Nic se nestalo," odpověděla a vytáhla ze zásuvky objemnou kabelku a z ní peněženku. Přijala peníze, zběžně je přehlédla, nepočítala je a chtěla je zasunout do peněženky, tu se však na okamžik zarazila. „Věro," zeptala se, „ty sis tady v poslední době půjčovala peníze?" Jak zvedla oči, uviděla Exnera.
Také Věra, sedící dosud na opěradle křesla, se obrátila oním směrem. Starý pán zvedl hlavu a udiveně zamrkal.
„Promiňte," řekl Exner, „jsem v domě pana Krempy?"
„To jsem já," řekl starý pán a vstal.
Zelené a pronikavé Věřiny oči se rozšířily údivem.
Mladík ve dveřích do zahrady se otočil a platící muž udělal krok a zastavil se.
Krempa vstal a opřel se o hůl. „Co si přejete?"
Exner pozdravil a šel k němu.
„Jestli se zajímáte o podnájem…" řekla žena u příborníku.
„Paní Krempová?"
„Ano."
„Děkuji. O podnájem se nezajímám. Jsem z Veřejné bezpečnosti."
Věra vstala a dívka na schodech se obrátila a začala pomalu sestupovat.
„Dověděli jsme se, že v tomhle domě zemřel za zvláštních okolností váš syn Jan Krempa."

Paní Krempová vyjekla, Věra zvedla obočí a mladík se pohodlně opřel o rám dveří do zimní zahrady. Dívka na schodech se zastavila.
„Žádné zvláštní okolnosti," řekl Krempa. „Promluvte si s doktorem Bažantem, ten vám všechno vysvětlí."
„Mluvil jsem s ním. Vysvětlil mi okolnosti úrazu. Rád bych se podíval… na ty dveře … jestli dovolíte."
Paní Krempová se rozplakala.
„Omlouvám se," řekl Exner, „a nerad bych vás dlouho zdržoval." Podíval se na Věru, která pochopila.
„Já jsem Věra Krempová, Honzova sestra," řekla. „Totiž," trhla koutky úst, „sestra Jana Krempy." Ukázala na příborník.
„Matka se na dveře nemohla dívat, museli jsme před ně strčit ten krám."
„To… to bylo udání?" zeptal se Krempa.
„Ne. Je naší povinností…"
„Dovolíte, pane," ozval se muž, stojící dosud vedle Krempové s peněženkou v ruce, „váš průkaz?"
„Zajisté," řekl Exner mile. „S kým mám tu čest?" ukázal legitimaci.
„Jmenuji se Rubeš. Bohuslav Rubeš. Bydlím zde v podnájmu."
„Buďte tak laskav, pane Rubeš," Exner se postavil k příborníku, „a píchněte mi s tím…"
Všichni byli jaksi strnulí. Vnikl do jejich domu a choval se jako stálý host, jako kdyby je znal a nešlo o nějaké záhadné podezření, ale o minci, která se zakutálela.
Když příborník zvedali, pořádně hekli. Byl to starý vzácný kus nábytku. Žádné dýhy, všechno poctivé masivní dřevo. Byli rádi, že se jim podařilo jej odsunout, aby se daly dveře do pracovny aspoň pootevřít.
Někdo odstranil zbylé sklo ze spodní výplně dveří a zametl střepy. Ale jen zběžně, protože na podlaze a kolem prahu se leskly ve světle zapadajícího slunce drobné úlomky. Skvrna po krvi byla zřetelná a rozsáhlá.
„Děkuji," řekl Exner. Otřel ruce kapesníkem, srovnal si kabát a povytáhl manžety.
Klíč trčel zevnitř.
Zařízení pokoje bylo solidní a kdysi drahé, ale dlouholetým užíváním poněkud zvetšelo. Zasklené knihovny, skříně, sekretář, psací stůl, na jaký už dnes nikdo nemá ani peníze, ani postavení, u něho renesanční křeslo s vysokým opěradlem. V koutě u okna obyčejná kovová postel, která k ostatnímu nábytku nepatřila a vyjímala se zde jako nízká stolička od kuchyňských kamen na peršanu. Z otevřených dveří sekretáře vypadly na zem nějaké staré papíry, bloky a sešity. Řady knih byly nedbale srovnány a všechna spodní dvířka knihoven otevřena. Uvnitř bylo trochu nepořádku, nějaké sešity a krabice se povalovaly na podlaze celého pokoje.
Pomalu přešel k oknu, opatrně se vyhýbaje všemu, co leželo na zemi.
Bohuslav Rubeš zůstal ve dveřích.
Na psacím stole bylo vzorně uklizeno. Ořezané srovnané tužky, asi deset knih, většinou anglických a německých, stálo mezi dvěma těžítky, v popelníku nedopalky cigaret. Zásuvky byly zastrčené, ale ne úplně na doraz.
Vyhlédl oknem. Bylo nad úrovní terénu zahrady asi dva metry, možná víc. Okna zavřená a vzduch měl zatuchle nasládlou vůni.
Vracel se ke dveřím.
Na prahu se zastavil a obrátil se zpátky. V místnosti bylo něco neobvyklého, co ji rozjasňovalo.
Bohuslav Rubeš ustoupil, aby mu udělal místo.
„Moment." Uvažoval, co je zvláštního, veselého v tom pokoji. Díval se na strop, na obrazy, podél stěn. Usmál se. Červená barva. Na hřbetech knih, na obrazech, tužky na stole byly jen červené, dokonce i lahvičky s inkoustem, i pantofle pod postelí.
Vysoký koberec byl zšedlý prachem, potřeboval vyluxovat. Asi dva metry od dveří byl na něm proužek bílého prachu. Exner rozhrábl špičkou boty vlas koberce. Kdosi tam rozšlápl nějakou tabletku.
Kývl na Rubeše, zavřel dveře a přistrčili skříň. „Srdečně vám děkuji," řekl. V hale byli dosud všichni na svých místech. Jen nahoře na konci schodů do prvního patra se objevila další žena, oblečená jako všichni ostatní v černém.
Znovu si otřel ruce do kapesníku. Obrátil se na paní Krempovou. „Rád bych se vás ha něco zeptal. Smím?"
Nepřítomně přikývla.
„Uklízeli jste?" ukázal na pokoj.
„Ne," odpověděla. „Zůstal, jak byl. A měl zůstat, dokud tady budu. Jste první, kdo tam vkročil po něm…" Mluvila, jako kdyby pronášela kletbu.
„Slyšel jsem, že váš syn byl nemocen. Trpěl nějakými záchvaty?"
„Jakými záchvaty?" zeptala se stroze. „Můj syn žádnými záchvaty netrpěl."
„Myslím, jestli nerozhazoval věci, nešlapal po nich, jestli byl epileptik…"
„Ne."
„Leda záchvaty žvanění a podlosti," řekl mladík, který se dosud opíral o rám dveří do zimní zahrady.
Exner se na něho podíval. „Pardon," řekl, „vy jste…"
„Jeho bratranec. Erich Murš."
Exner se rozhlédl po ostatních. Zdálo se, že mlčky souhlasili.
„Erichu," řekla paní Krempová vyčítavě a snad chtěla ještě něco dodat, když se ozvala dívka pod schody, „Erich má pravdu."
Podíval se na Věru Krempovou. Přikývla a pokrčila rameny „Byl prostě cvok."
Panu Krempovi vyhasl z rozčilení doutník a Exner k němu přistoupil, aby mu jej připálil. „Velmi lituji, že jsem přišel v neobyčejně nevhodnou dobu. Ale obávám se, že se nevidíme naposled. Byl bych rád, kdyby pokoj zůstal, jak je. Nejen z piety."
„Jak tomu máme rozumět?" zeptal se Krempa vzrušeně.

„Jak jsem to řekl.“
„Nepřeji si, abyste vyšetřovali. Mám všelijakých vyšetřování po krk! Pro anonymní udání, jehož cílem bylo rozvrátit klid rodiny, nestrpím vaši přítomnost.“
Exner se smutně usmál. „Předně: nejde o anonymní udání. Vlastně nejde vůbec o udání. Jestli budeme nebo nebudeme vyšetřovat, nechte na nás. A co jste myslel tím, že máte vyšetřování až po krk?“
Místo něho odpověděla Věra Krempová. „Otec byl majitelem pojišťovny. Před lety. Po znárodnění…“
„Rozumím,“ přerušil ji Exner. „Ale tady šlo o docela jiné problémy.“
„O jaké?“ zeptala se ostře paní Krempová.
„Je docela možné,“ řekl Exner zamyšleně, „že váš syn nezemřel nešťastnou náhodou… Omlouvám se. Na shledanou.“
„A jak tedy?!“ vyhrkla dívka u schodů. Byla hezká a díval se na ni déle, než bylo nezbytně třeba. Pokrčil rameny. Bezděčně a šeptem vyslovila první slovo, které ji napadlo: „Vražda„.“
Paní Krempová vyjekla.
Všichni ostatní se nějak pohnuli a strnuli.
„Třeba. Když už jste to řekla přesně a otevřeně.“

6.
Bylo k sedmé hodině, na mezibořském koupališti zůstali většinou jen návštěvníci restaurace. Seděli v plavkách nebo už oblečeni pod slunečníky na terase, uvnitř budovy bylo skleníkové vedro. Nad jejich hlavami rámusil reproduktor. V bazénu byli tři důstojní plávci, kteří v hluboké vodě měřili bazén na šířku sem a tam, dále dvě dvojice, které si hrály s míčem, křičely a skákaly jako děti a nechovaly se úměrně svému věku. Mohlo jim být mezi pětatřiceti až čtyřiceti lety.
Odpoledne tady byl Exner s Gabrielou. Dědu, který seděl u vchodu v budce a prodával vstupenky, pozdravil jako starého známého. „Znáte doktora Čejchana?“
„Jo. Eště nešel pryč.“
Vyběhl na terasu, kde měl nejlepší přehled. Dal si přinést minerálku. „Pane vrchní…“
„Ano…“
„Znáte doktora Čejchana?“
„Ne prosím, neznám …“
„Je z nemocnice.“
„To prosím nevím. Z nemocnice je dole v bazénu doktor Rous z interny… Jestli snad hledáte vůbec někoho z nemocnice. Bude jistě vědět…“
Exner vypil minerálku, položil na stůl korunu a sešel k bazénu. Vybral si místo nejblíž skotačící skupince a posadil se na bobek. Se zájmem pozoroval dovádění.
Trvalo jim dlouho, než si ho všimli.
„Hledáte někoho?“ křikl na Exnera starší z obou mužů.
„Doktora Čejchana.“
„To jsem já,“ řekl druhý.
Nechali hry a pozorovali Exnera, který rozhodně nevypadal na pacienta, jenž by se s nimi chtěl poradit o své nemoci.
„Kdybyste byl tak laskav a připlul blíž …“
Připluli všichni a přidržovali se tyče pod Exnerovýma nohama.
„Stalo se něco?“
„Rád bych se s vámi o něčem poradil.“
„Přijďte do nemocnice, nebo…“
„Ne o své chorobě, ale …“
„Ale to je jedno,“ řekl mrzutě Čejchan. „Pochopte, přece nemůžu…“
„Rád bych se s vámi poradil o chorobě Jana Krempy.“
Doktor Čejchan se udiveně podíval na svého kolegu. Ten pokrčil rameny a uhladil si oběma rukama světlé vlasy, nad čelem už silně prořídlé.
„Jana Krempy,“ opakoval Exner.
„Ale ten zemřel,“ řekla jedna z žen.
„Ovšem,“ souhlasil Exner. „Prosím vás, nezlobte se, ale je nás moc. Já chtěl mluvit jen s doktorem Čejchanem.“
„Ale proč se zabýváte, jakým právem …“ ozval se druhý muž.
Exner, sedě dosud na bobku s rukama mezi koleny, k němu naklonil hlavu. „Pan doktor Rous… nemýlím-li se.“
„Ano… a…“
„Já jsem Exner. Kapitán Exner. Ale u vojáků nejsem, jestli rozumíte.“
„Máte průkaz?“ zeptal se Čejchan.
„Tady vám ho nebudu ukazovat, protože by mně mohl spadnout do bazénu a já za ním.“ Vztyčil se a odstoupil.
„Prosím, pane doktore…“

7.
Seděli u téhož stolku, kde Exner před chvílí vypil minerálku. Koruna ještě ležela na ubruse. Zamíchal kávu, ochutnal a nechal ji stát.
Doktor Čejchan pomalu upíjel. Měl na nose brýle se zlatou obroučkou a neustále se jich dotýkal a rovnal je. „Znám vývoj případu jen rámcově. Nejsem tady dlouho. Spíš doktor Rous…“ a podíval se přes dva stolky, kde seděl doktor Rous s manželkou a s ženou, která sice nebyla Čejchanovou chotí, ale pravděpodobně se jí chystala stát.

„Ale vy jste ho léčil v poslední době.“
„Ovšem. Přesně řečeno… byla to schizoidní psychopatie jako trvalý následek prodělaného schizoidního onemocnění.“
„Jak se projevovala?“
„Normálně. Totiž … normálně jako případ. Trochu divně se oblékal, ne výstředně, ale neúměrně třeba počasí nebo tak. Mluvil trochu bokem, z cesty… no, běžné, že. Ale zachovával si určitý intelekt…“
„Co tím myslíte?“
„Četl dobře anglicky a německy, například.“
„Dělal potíže svému okolí?“
„Ne.“ Doktor se na okamžik zarazil. „Ovšem, jistěže občas z jeho chování vznikly nějaké potíže … Ale koneckonců všichni věděli, že je nemocný …“
„Takže nějaké potíže … přece jen byly.“
„Drobné rodinné nepříjemnosti, pokud vím. Ovšem v rodině není nikdo natolik neinteligentní, aby to bral vážně.“
„Rozumím. A dál?“
„Co dál?“
„Nějaké záchvaty. Epilepsie, třeba …“
„Rozhodně ne.“
„A co červená barva?“
Doktor Čejchan udiveně vzhlédl. „Zvláštní…“
„Ano? Copak?“ zeptal se Exner.
„Že dost víte … myslím z oboru …“
„Děkuji. Mně se málokdy stane, že by mě někdo pochválil za to, co vím. A jiné záchvaty?“
„Jiné? Aha, myslíte hysterického typu nebo podobně…“
„Ano.“
„Rozhodně ne. Byl úzkostlivě pořádný. Vztah k červené barvě byl u něho výrazný. Projevoval se dost zvláštním způsobem, například si raději přečetl knížku, která měla červenou vazbu. Sbíral takové knížky, sešity, dokonce i tužky. Když byl u mě na vyšetření asi před měsícem, měl jsem na stole červenou tužku a musel jsem mu ji věnovat.“
„Byl agresivní?“
„Vůbec ne. Ale umíněný. Neodešel by z ordinace. Musel bych ho asi nechat vyvést… Ale pořád nechápu smysl, víte…“
„Čeho smysl?“
„Vašeho zájmu o věc … totiž o Krempu. Byl nemocen, celá léta v invalidním důchodu, těžko se něčeho mohl dopustit. Sice není docela vyloučeno, že by něco nemohl provést, ale byl spíš žvanil. Téměř neopouštěl zahradu a dům, nikdy nechodil sám v okolí města, to vím pozitivně, protože se bál…“
„Ale já si nemyslím, že Jan Krempa něco udělal.“
Doktor Čejchan si promnul oči a vytáhl kapesník, aby očistil brýle. „No ale pak nevím…“ Zarazil se. Nasadil si brýle a podíval se velmi vážně a soustředěně. „Domníváte se, že někdo Janu Krempovi něco udělal.“
„Přesně,“ řekl Exner a vstal. „Náš rozhovor považujte za soukromou záležitost mezi námi. Chápu, že to nebude snadné tady v Meziboří. Všichni, co sedí kolem, si nás důkladně prohlédli. Jsem tady půl dne a zdá se mi, že mě zná kdekdo.“
„Samozřejmě,“ řekl doktor Čejchan. „Totiž… Nechám si obsah rozhovoru pro sebe.“
„Děkuju. Jste tady vozem?“
„Pěšky.“
„Tak jestli proti tomu nic nemáte, vezmu vás do města.“

8.
Zavezl je až k nemocnici. Stála vysoko nad městem, Exnerova mercedeska se důstojně sunula serpentinami a bravurně přistála před branou. Doktor Čejchan bydlel přímo v nemocnici, Rous v jedné z vilek, které zde před nedávném postavili pro rodiny lékařů.
Loučili se a paní Rousová řekla: „Ráda bych vás pozvala na večeři. Máme dnes výročí…“
„Ano?“
„Jsou tomu dva roky, co jsme se s manželem poznali… Stejně asi nemáte kam jít a musíme se vám odměnit, když jste nás odvezl domů.“
„Nemusíte,“ zavrtěl Exner hlavou. „Myslím, že jsme si cestou docela hezky popovídali.“
„Právě. Mně se ještě nikdy nestalo, abych mluvila s…“ zarazila se. „S někým od vašeho oboru. Představovala jsem si vás vždycky jinak…“ začervenala se, nevěděla, jak nejlíp vyjádřit skutečnost: nepodobáš se fíz-lovi a už vůbec ne kapitánovi.
„Moje smůla,“ vzdychl. „Mám nějaké zařizování, takové hlouposti… Ale za pozvání děkuju, nezapomenu na ně. Mimochodem, pane doktore,“ obrátil se na jejího muže, „doktor Čejchan mi naznačil, že znáte průběh Krempovy nemoci podrobněji. Vy jste ho také léčil?“
Doktor Rous zamrkal, myslel asi na něco docela jiného. Zasmál se. „Ne. Ale patřil jsem do rodiny.“
„Aha. Prosím vás, vidím, že je u brány telefonní budka, nemáte náhodou pětadvacetník?“
„Ovšem … Okamžik. Moje první žena byla Krempova sestra. Myslím Honzy.“ Podal Exnerovi minci.
„Děkuju. Zajímavá rodina, co?“
„Až moc.“
„Taky si myslím.“

9.
U bílého orla bylo k zalknutí. Upocení výletníci večeřeli (za poslední tři hodiny snad už dvacátá výprava) a pach potu a jídel zvedal Gabriele Steinové žaludek.
Mezi stoly šel pomalu vrchní a pozorně si prohlížel hosty. Ji déle a víc než ostatní.
Četla a nevšímala si ho.
Naklonil se. „Promiňte, paní doktorka Steinová?“
Vzhlédla. „Ano.“
„Máte tady telefon, prosím. Račte.“
Šla kousek před ním. „Vy mě znáte?“
„Ne. Pán, co volal — bohužel se nepředstavil — vás velmi přesně popsal.“
„A jak?“
„Promiňte,“ vrchní se omluvně usmál. „Prostě velmi přesně. Tam je telefon, prosím.“
Zabouchla dveře těsné a páchnoucí komůrky.
Volal ji samozřejmě Exner. „Milá Gabrielo,“ začal.
„Okamžik,“ zarazila ho. „Jak jste mě vypodobnil vrchnímu, vážený příteli, že mě okamžitě poznal?“
„No tak … běžně …“
„Pan vrchní mně to odmítl opakovat.“
„Vy jste se ptala?“
„Byla jsem zvědavá, když mě tak snadno našel… viděl mě poprvé v životě.“
„Řekl jsem mu, aby hledal dámu …“
„Dámu?“
„Ovšem, dámu, kterou okamžitě pozná, protože má jednak rezaté vlasy a dále mimořádně hezké nohy. Dlouhé!“
„Michale!“
„Omlouvám se, ale velmi spěchám. Teď už nejede žádný vlak do Prahy?“
„Ne. Stalo se něco s vozem?“
„S mým vozem? Nikdy! Podívejte, Gabrielo, v hotelu spát nemůžete.“
„Co vás napadlo?“
„Nemůžete, protože v hotelu budu spát já a určitě bych nevydržel, abych se s vámi nesetkal. A kdybych vedle vás seděl, tak bych nevydržel, abych … vás … totiž, abych dokázal zahrát, že vás neznám.“
„A proč byste musel hrát?“
„Poněvadž v tomhle městě nás nikdo nesmí vidět pohromadě. Měla jste asi pravdu… Doporučoval bych vám, abyste se odstěhovala k paní Kecové, jako obyčejně, když sem jezdíte, a zítra odcestovala do Prahy.“
„Mohla bych telefonicky požádat o dovolenou…“
„Nežádejte. Poslechněte. Odjeďte do Prahy, navštívím vás.“
„Kdy?“
„Nevím. Ale přijedu, všechno vysvětlím …“
„Ráda bych byla tady.“
„Vraťte se, budu mít starostí nad hlavu.“
„Dal byste mě, Michale, zavřít, kdybych nejela?“
„Zajisté.“
„Pak se nedá nic dělat. Uvidíme se v Praze.“ Chtěla zavěsit.
„Okamžik,“ zarazil ji. „Půjdete hned k paní Kecové?“
„Ano.“
„Dobře. Mě by jen zajímalo, Gabrielo, když jste mi o případu vypravovala … víte, jak jsem nejdřív usnul … proč jste předstírala, že se stal v Praze, ve vaší směšné ulicí U krbu?“
„Protože jsem byla přesvědčena, že jako geniální detektiv záležitost vyřešíte jako křížovku. Na místě. Jiný detektiv, například …“
„Zajisté,“ odpověděl Exner roztomile, „že jsem to okamžitě vyřešil na místě. Jako křížovku. Jako každý jiný detektiv. Teď si potřebuju jen ověřit fakta. Maličkosti. Zdržte se ještě U orla na večeři.“
„Přijedete?“
„Ne, ale možná zavolám.“
„Možná?“
„Přijedu, nebo zavolám. Podle toho, jak mi to půjde od ruky. Počkala byste půl hodiny … maximálně tři čtvrtě?“
„A když nezavoláte?“
„Zavolám určitě.“

10.
Televizní hlasatelka řekla: „A nyní zazpívá…“ Nadporučík Josef Čarda křikl na svého syna: „Dej to potichu, nemůžu poslouchat ječeni toho chuligána…“
„Není to ječeni,“ řekl rozhořčeně syn, jemuž bylo patnáct let.
„Je,“ řekl nadporučík Čarda. „Někdo zvoní, mazej otevřít.“
Syn poslechl a otec přistoupil k televizoru a vypnul zvuk.
Syn nahlédl do pokoje. „Nějakej pán chce s tebou mluvit.“

Nadporučík Čarda si vzal blůzu. „Kdo to je?“ zeptal se potichu.
Syn pokrčil rameny a vstoupil. „Nějakej chuligán…“
„Cože?“
„Starší chuligán …“
Exner zaklepal a vstoupil. „Promiňte, dobrý večer, dost spěchám…“
„Počkáte,“ zarazil ho Čarda. „Co chcete?“ Zapnul poslední knoflík a zakroutil rameny.
„… že bychom jeli raději k vám, do úřadu?“
„Nono!“ řekl nadporučík, který nebyl zvyklý na takové chování u lidí, s nimiž jednal. „Tak horký to snad nebude, pane… pane …“
„Exner.“
„Pane Exner. Pojďte do předsíně.“
Exnerovi nezbylo než poslechnout, protože ho nadporučík do předsíně prostě strčil.
„Tak. Vo co de?“
„Vo vraždu,“ řekl Exner klidně.
Nadporučík si svého návštěvníka pomalu prohlédl od hlavy až po špičky bot. „Hm… Kde?“ zeptal se váhavě. Měl už své zkušenosti. Uvažoval, jestli je mladík blázen, nebo opravdu vrah.
„Tady ve městě.“
„A vida.“
„Vysvětlím později. Stalo se to před týdnem.“
„Našel jste postiženého, nebo co?“
„Bohužel nenašel. Dnes měl kremaci.“
Nadporučík Čarda nadechl. „Váš občanský průkaz!“
„Nemám,“ řekl skromně Exner. „Ale snad vám postačí tohle…“
Nadporučík nahlédl do služebního průkazu.
„Soudruhu kapitáne… To snad bude omyl… U nás …“
„… zemřel před týdnem Jan Krempa.“
„To náhodou vím, ale nebylo nic hlášeno a…“
„Pojedem na velitelství, ne?“
„Zavolám pro vůz, okamžik. Okamžik.“
„Nevolejte, mám svůj. Abyste nezapomněl čepici…“
„Ano… To je ale zcela zvláštní… kde jste získal informace?“
„Později. Nemám víc času než pětadvacet minut.“
„Rozumím. Rozumím, soudruhu kapitáne,“ řekl nadporučík, běže za Exnerem po schodech. „Rozumím.“
Byl úplně vedle.

11.
Exner domluvil s Gabrielou a položil telefon. Oddechl si. „Pořídili jsme to na minutu,“ řekl nadporučíku Cardovi. „Není váš mládenec nešika?“
„Rozhodně ne. A když ho nezná…“
„Zařiďte v noci vystřídání. Ale prosím vás, aby nechodili jako před strážnicí…“
V kanceláři svítila jen stolní lampa. Světlý a titěrný nábytek se nehodil k masivním dveřím a stejně důkladným rámům oken, které byly dílem dobré řemeslnické práce dvacátých let. Nehodil se ani k nadporučíku Cardovi, pod jehož mohutným tělem lehké křeslo vrzalo a skřípalo.
Exner svlékl sako a pověsil je na kliku u okna. Parčík pod okny byl osvětlen výbojkami a vypadal studeně i za horkého letního večera. „Smím otevřít?“
„Prosím.“
„Předpokládám, že odjede ranním rychlíkem do Prahy. Někdo od vás musí jet s ní.“
„S ní?“
„Myslím vedle ní. A v Praze ji předá. Anebo někde na trati. Třeba v Poděbradech.“ Podíval se na hodinky. „Zavoláme Prahu, třicet pět, třicet čtyři, čtyřicet. Budou mít radost.“

12.
„Tady je ta Praha,“ řekl nadporučík Čarda a předal sluchátko.
Exner si přitáhl ke stolu nízké křeslo.
Nadporučík se dosud pořádně nevzpamatoval a zíral na lesk obrovských manžetových knoflíků u Exnerovy košile.
„Nadporučík Vlček…“
„Dobrý večer, soudruhu nadporučíku,“ zahlaholil Exner. „Spíš?“
„Nespím,“ řekl Vlček. „Potřebuješ poslat prachy?“
„Potřeboval jsem někdy?“
„Zajisté, že ne. Ale jednou se to přece stát musí. Bouračka?“
„Ne.“
„Jak se daří krásné a rezaté Gabriele Steinové?“
„Výborně. Ale potřebuje ochranu.“
„Nepochybně. Proč bys jinak s ní byl.“

„Ale ne. Zítra, nejspíš ranním rychlíkem odjede do Prahy. Jestli rychlíkem pojede a kdy pojede, dostaneš zprávu. Zařídíš, aby ji ve vlaku v Poděbradech převzal náš anděl. Ten zdejší bude mít slaměný klobouk s modrou stuhou. Teď hned zavoláš Beránkovi. Seberte partu a přijeďte. Abyste v sedm byli na místě. Nechci tu rodinku vyburcovat v noci.“
„Rodinku?“
„Všechno se dozvíš.“
„Zrzatou, zrzatou, tu já mám nejradši,“ zpíval Vlček,
„Co blbneš?“
„Nic. Zpívám starou vojenskou píseň.“

13.
„Soudruhu kapitáne,“ řekl zděšeně nadporučík Čarda, „to je nemožný!“
„Copak?“
„Z našich lidí nemá vůbec nikdo slaměné] klobouk s modrou stuhou!“
„Něco seženeme,“ řekl Exner lehkomyslně. „Máte na to celou noc.“
Nadporučík Čarda polkl. „Ano, soudruhu kapitáne. Budete spát u nás?“
Zavedl Exnera do noclehárny velitelství. Ve vzorné čistotě a v suchém teple byly tady srovnány erární postele a skříně v dokonalém pořádku.
Nadporučíka zavolala služba k telefonu. Omluvil se a utíkal do kanceláře. Exner se pomalu loudal za ním.
„Budete si přát prostěradla?“ zeptal se strážmistr.
„Ne. Zařiďte mi ubytování v hotelu. A na zítřek ještě další pokoj.“ Vstoupil do nadporučíkovy pracovny a Čarda mu radostně oznámil: „Právě odešla od Bílého orla. Za chvíli by měla přejít kolem oken.“
„Zhasněte, prosím vás …“
„Provedu.“
Park v zimavém světle výbojek byl k zoufání opuštěný, přestože na jednu z laviček přibyli milenci. Ruce měli bílé a obličeje ztratily barvy života. Ale zřejmě jim to nevadilo.
„Tamhle,“ řekl nadporučík.
Zpozoroval ji dřív, než ho Čarda upozornil. I ve tmě a na dálku bylo vidět, že je hezká. Nesla se, vysoká a vzpřímená, a měla lehkou a jistou chůzi i na vysokých podpatcích. Exner pocítil něco velmi podobného lítosti.
„Hergot,“ řekl nadporučík Čarda.
„Copak?“
„Je pěkná.“
„Hm … Bohužel.“

14.
Bohuslav Rubeš nalepil kontakty na arch a srovnal negativy. Od neděle, kdy vyvolal filmy, se k tomu nedostal. Na začátku večera, chvíli po Exnerově odchodu, vystrkal z garáže svého wartburga, který byl v podnájmu jako Rubeš, umyl jej a promazal.
Potom zalezl do temné komory, kterou mu Krempovi dovolili vybudovat ve sklepě, v úplně zbytečné komůrce vedle prádelny. Udělal kontakty ze dvou filmů, jež exponoval na obvyklém nedělním výletě. Už několik let připravoval publikaci o krásách kraje. Jinak byl hlavním účetním na okrese v družstvu Jednota.
Byl rád, že život v domě bude zase normální. Přestože měl dar taktu a slušností, unavovalo ho hledět soustrast-ně a jednat s taktním porozuměním. Tiše proklouzl halou do svého pokoje.
Usedl do křesla, zatáhl za řetízek vypínače staré stojací lampy a hrabal se v kupě novin na stolku, aby našel nedělní číslo s křížovkou.
Sotva vyluštil několik slov, ozvalo se zaklepání na dveře.
Byla to Věra Krempová. „Neruším?“ zeptala se, vstoupila a tiše za sebou zavřela.
Vstal. „Vůbec ne. Posaďte se.“
Poměr mezi nimi byl trochu zvláštní. Učila na hospodářské škole ruštinu, těsnopis a psaní na stroji. Rubeš byl před lety jejím žákem.
Vytáhl ze skříňky šachovnici a krabici s figurkami a nesl ji na stůl. V polovině cesty se zarazil. „Promiňte, Věro … dnes asi nemáte myšlenky na nějakou hru…“
„Mírně drzý elegán mi přece nemohl zkazit náladu.“
„Elegán?“
„Ten mladík. Jakou barvou začínám?“
„Bílou.
Stavěla figurky. „Mě by jen zajímalo, kterého šťouru napadla nesmyslná myšlenka, že Honza skončil jinak než náhodou.“
„Mínil jsem pohřeb vašeho bratra,“ vysvětlil Rubeš.
Otevřela hru královským gambitem. „Směšné. Víte velmi dobře, jak jsem ho milovala. I vy jste ho, jako každý v domě, srdečně nenáviděl.“
„Nepřekážel.“
„Jeho řeči, co roznášel po městě?“
„Všichni věděli, že je blázen.“
„Nepříjemnosti u vás v podniku?“

„V počátečním rozčilení jsem měl tendenci celou věc … Jak bych se nejlíp vyjádřil.„“ Vrátil tah. „Promiňte, takhle, Měl jsem tendenci celou věc dramatizovat. V prvním návalu překvapení a zlosti. Víte sama, že jsem brzy pochopil, jak je to zbytečné.“
„Ale řval jste na něj pěkně. Vzpomínáte? Stál u garáže… Udělala bych si rošádu, jestli dovolíte…“
„Prosím.“
„Utek před vámi do pokoje a vy jste ještě povykoval ze zahrady do okna.“
Zasmál se. „Musel na mě být pohledl“
„Byl. Nejhezčí bylo, jak jste balancoval na špičkách na okraji záhonu. Jste na tahu.“
„Šach.“
„Aha! To nic. A přijdete o figuru.“
„Výměna,“ řekl významně.
„Opravdu.“
Napjatá situace na šachovnici, než se síly stran opět vyrovnaly, trvala několik minut.
„Hrajeme šachy špatně, ale s chutí,“ řekla. Za chvíli dodala: „Vy opravdu považujete dnešní návštěvu za bezvýznamnou?“
„Určitě. Mají nějaké předpisy. Dobu si nevybral vkusně.“
„Ale rozhodně efektně.“
„Na to vůbec nemyslel. Věc mu prostě přišla pod ruku. Rozkaz, šel, hotovo.“
„Nevypadal na to,“ poznamenala zamyšleně.
„Šach. A to je konec, podívejte: raz, dva, tři, mat.“
„Výborně, dnes jedna nula pro vás.“
Otevřel zásuvku a vytáhl zápisník. Poznamenal výsledek. „Už mně stačí vyhrát dvě partie. Lidé často vypadají jinak, než jací ve skutečnosti jsou.“
Mezitímco stavěl figurky, vstala a přešla několikrát pokojem. „A co když opravdu nepřišel ze služební povinnosti?“
„Nerozumím.“
Usedla opět ke stolu. „Kdyby opravdu můj milý bratr nezemřel nešťastnou náhodou.“
„Jak jste na tohle přišla …“
„Jednoduše. Ten chlapík nebyl zdejší. Byl z kraje nebo z Prahy. Sdělil nám, že přijde ještě jednou. Měla jsem dojem, že jakmile prohlédl Honzův pokoj, ulevilo se mu.“
„Jste dost neklidná. Měla jste dojem… Vůbec jste vždycky byla trochu neklidná.“
„Neuvěřitelné, co si dnes dovolí žák ke své učitelce!“
Zasmál se. „Zkažená mládež. Smím začít?“
„To už jste měl dávno.“
Posunul pěšce. „Jste přesvědčena, že opravdu přijde znovu?“
„Ano. A mlčte, abych se pořádně soustředila. Další prohru si nemůžu dovolit.“

15.
V rohovém pokoji s arkýřem v prvním patře bylo pološero. V koutě zářila obrazovka televize, na níž se pohybovali a hovořili nějací lidé, ale nevnímala je, ani si neuvědomovala smysl slov. Marta Muršová měla červené oči, které si nenápadně utírala kapesníkem, a snažila se vypadat klidně a statečně. V arkýři seděl Erich a listoval ve starých obrázkových časopisech: „Neměli bychom vypnout televizi? Stejně neposloucháš.“
„Aspoň přijdu na jiné myšlenky.“
„Nechápu, proč jsme se ještě neodstěhovali.“
„Kam?“
„Teta je blázen a ty ji pořád bereš vážně. Ne náhodou Honzovi přeskočilo.“
„Erichu …“ řekla prosebně.
„Přeskočilo. Na tom nezáleží, že už není. Že byl cvok, je objektivní. A s Petrem je to stejný. Ačkoliv se možná teta domnívá, že z něj bude génius. Jenže já jsem přesvědčen, že ona velmi dobře ví, že nebude, a právě proto je na tebe zlá. Co ti vlastně řekla?“
„Že v tom mám určitě prsty já nebo vy.“
„Já a Lída?“ Zasmál se. „Určitě. Například si myslím, že Honza byl spíš mazané] než cvok. A zlej byl. Ježíš, ten byl zlej! Není ho žádná škoda.“
„Erichu…“
„Proč dobře o mrtvých? Byl syčák. Snoval svinstva. A chytře. Pokud si vzpomínám, mučil tě soustavně deset let. Teta zvadne, když ho nebude mít k ruce.“
„Jsi hrubý, Erichu.“
„Možná. Ale právem.“
„Ten člověk, co tady odpoledne byl, mě hrozně deprimoval. A díval se divně na Lídu …“
„Asi se mu líbila. Máš hezkou dceru, nedá se nic dělat. Kdyby nebyla potrhlá, dalo by se s ní dobře vyjít. Mimochodem, kam zmizela?“
„Měla lístky na koncert. Myslela jsem, že na ni dáš v Praze pozor, ale mám z toho čím dál tím větší strach.“
„Myslíš, že by jí mohl někdo ublížit?“ srdečně se rozesmál. „To by byl vtip, kdybys to řekla.“
„Spíš, že by mohla mít nepříjemnosti. Když si něco umíní, umí jít přes mrtvoly…“ zarazila se. Běžná fráze měla v dané situaci jiný, děsivý význam.

„Nesmysl," řekl nedbale. „Lída zná míru a ví, co dělá."
Přikývla, ale bylo zřejmé, že nesouhlasí.
„Neměli bychom se projít? Je překrásný večer."
„Bojím se dnes tmy. Šel z něho strach. Jak se sem vůbec dostal?"
„To se těžko dovíme. Mně se zdálo, že má smysl pro humor."
„Erichu, mlč! Policista a humor! Nesmysl. Byl chladný a…"
„Vůbec ne. Prohlížel si nás jako zajímavá zvířata. Vsadil bych se, že se obrovsky bavil. Kdybych byl na jeho místě, bavil bych se taky."
„Zakazuju ti takhle mluvit," řekla a snažila se, aby to znělo velmi přísně. A rychle se zeptala: „Ani jsi mi neřekl, co jste si včera povídali s tátou."
„Mami," pravil laskavě, „jsi nešikovná, když chceš přestat mluvit o jednom a začít o jiném. Hovořili jsme výhradně o škole. Chodili jsme sami po lese a občas si sedli na lavičku."
Marta Muršová vstala. „Půjdu spát. Potřebuju především spát."
„Zbytečně si lámeš hlavu." Zavřel obrázkový časopis a protáhl se. „Myslím, že půjdu na noční výlet."
„Proč zrovna dnes?"
„Spal jsem tolik, že se mi do postele nechce."
„Jak myslíš," prohlásila odevzdaně. „Ale možná že bys měl jít naproti Lídě …"
„Nebojí se."
„Právě proto mám strach."
Přikývl docela neurčitě a nezávazně.
„A kam chceš jít?" Byla na jeho prázdninové výlety zvyklá.
„Po silnici na Sendražice a podle řeky domů. Ve tři, v půl čtvrtý jsem zpátky."
„Vezmi si hůl."
„Buď klidná, proboha. Ještě nikdy se mi nic nestalo."
„Jsem klidná, ale nikdy nemůžeš vědět, kdo se v noci potuluje po lesích."

16.
Anna Krempová přecházela netrpělivě pod křišťálovým lustrem jídelny, která byla nyní jejich obývacím pokojem, a mnula si suché ruce.
Šustění kůže bylo zřetelně slyšet.
Nepořádek a prach na nábytku svědčily, že chybí služebná.
Krempa stál u okna s rukama za zády. Pleskal hřbetem jedné ruky o dlaň druhé.
„Měl přijít v osm, ne? Říkal to přece, ne?" zeptala se. Její oválný obličej s napjatou růžovou tváří vypadal dobrosrdečně. Pichlavé oči se v něm vyjímaly dost podivně. „V osm, ne?" opakovala.
„Někde se zdržel…"
„Stárne a chátrá," řekla jedovatě. „Je před penzí a je mu všechno fuk."
„Je pořád nejchytřejším advokátem ve městě," opakoval netrpělivě. „A pro nás nejspolehlivějším člověkem. Koho bys pozvala? Koho?"
„Za někým bych prostě šla."
„Ted! večer, samozřejmě!" Neklidně pohodil hlavou. „Dnes by se s tebou žádný advokát večer nebavil…"
„S prázdnýma rukama bych za ním nešla."
„A zavřeli by tě. Kdo by zaručil, že nic nepíchne? No! A doktora Nejezchleba známe." Podrbal se na hlavě a mávl rukou. „A je mi koneckonců zavázán… Kdyby nebyl, tak se na nás vykašle. Už je tady."
„Vyptával se?"
„Pozval jsem ho na přátelskou návštěvu. Je dost chytrý, aby se na nic neptal. Půjdu mu otevřít."
Přistoupila k oknu a dívala se, jak se kolem plotu míhá drobná postava. Jak si za chvíli podala u branky ruku s jejím mužem a vklouzla dovnitř.
Srovnala si navyklým pohybem vlasy a vytáhla ze zásuvky zlatý náramek, aby si jej navlékla na ruku.

17.
Doktor Nejezchleb se téměř ztrácel v obrovském křesle. Na stolku před ním kouřila káva a jemu se zcela zřetelně chvělo chřípí špičatého nosu, kterým lapal její vůni. Šedivé vlasy, ostříhané na ježka, se mu vesele leskly. Jeho švih a pečlivost byly trochu sešlé. Manžety košile se nepatrně třepily a kůže vyleštěných bot byla popraskaná stářím. Měl zvláštní, poněkud chtivý výraz, ale za to mohl pravděpodobně dlouhý nos a špička jazyka, která se co chvíli objevila mezi rty. Zkřížil ruce na prsou. „I když snad podle vašeho názoru, milostivá paní, vypadal na podvodníka a hochštaplera, obávám se, že to byl dojem subjektivní."
„Drzý kluk," řekla s odporem.
Josef Krempa mrzutě pokrčil rameny. „To není podstatné. Kromě toho …"
„Nic jsem neslyšel," skočil mu do řeči Nejezchleb. Rozhodil ruce a nechal je dlaněmi vzhůru. S tímto gestem granta vypadal jako pitvorný kněz. „Nic jsem neslyšel, dovolte mi, abych řekl svůj zcela soukromý, podotýkám, zcela soukromý názor. Nuže: musíte trpělivě vyčkat, co bude zítra. Radím vám, jak bych se zachoval já, kdybych byl ve vaší situaci — nechtě pokoj vašeho syna, jak je, což bude asi nejrozumnější."
Položila ruku na opěradlo křesla. „Cožpak není možné zabránit ostudě?"
Podivil se. „Jaké ostudě? Bože můj, cožpak je to ostuda, když… když policajt usiluje …"

„Oč usiluje?!“ vybuchl Krempa. „U mě v domě nemá oč usilovat. Nějaké sprosté udání! Mezi námi, pane doktore, já jsem přesvědčen, že je to dílo příbuzenstva, které bydlí v domě. Nebo jeho blízkých. Například architekt Murš…
„Je trochu zvláštní člověk,“ řekl rychle Nejezchleb, „ale to nejsou důkazy, pane Krempa. To jsou,“ zvedl varovně prst, „jenom názory!“
„Kdybych měl důkazy…“ Krempa mluvil skoro výhružně, „kdybych měl jediný důkaz …“
„Ale ten nemáte,“ řekl advokát. „Podívejte, všechno je přehnáno. Berete věc vážně, což je pochopitelné, neboť jste dosud dojati a rozrušeni smrtí svého syna. V takových chvílích se události jeví mnohoznačně a drobnosti narůstají do neuvěřitelných rozměrů.“
„Ale pane doktore,“ řekla Krempová netrpělivě.
„Dovolte, milostivá, abych dokončil myšlenku. Uvažme situaci reálně. Mladý muž nepřišel sám o sobě. Plní svou povinnost jako kdokoliv z nás. Pochybuji,“ zasmál se, „že bych ji plnil lépe. Domnívám se, že se objeví ještě zítra, aby formálně dokončil vyšetřování, a budete mít pokoj.“
„A když ne?“ zeptala se stroze Krempová.
„Pak bude mít jistě dobrý důvod.“
„A jaký?“
Doktor Nejezchleb pokrčil rameny. „Nevím. Ani nemohu vědět.“
„Poslyšte,“ řekl Krempa velmi vážně. „Naznačil něco, že Honzova smrt nebyla nešťastná náhoda.“
„Nemohla jsem zlostí popadnout dech, když se objevil ve dveřích, přišel v nejnevhodnějším okamžiku,“ dodala Krempová. „V normální situaci bych ho okamžitě vyhodila.“
„Možná,“ připustil opatrně Nejezchleb. „Káva byla výborná, milostivá paní, je už příliš pozdě, nebudu zdržovat, nerad se rozloučím.“
„Okamžik,“ řekla. „Myslím, že s vámi jako s právní-kem, jako s advokátem mohu mluvit otevřeně. Že se vám mohu s čímkoliv svěřit, zvláště vzhledem k našim dlouholetým vzájemným a přátelským vztahům.“
„Samozřejmě.“ Složil opět ruce na prsa a naklonil hlavu. „Jako svému zpovědníku.“
„Co kdyby se náhodou stalo …“ zarazila se. „Připusťme možnost,“ začala jinak, „že Honza nezemřel nešťastnou náhodou …“
Krempa se napřímil a zbledl. „Cože …“
Doktor Nejezchleb zřetelně viděl, jak Krempovi spadl umělý chrup na jazyk. Sklopil oči, protože se mu z toho zvedl žaludek. Hlavou mu prolétlo, že starý pojišťovák valem senilní a z ní se stává jedovatá zmije. „Jak tomu mám rozumět?“ zeptal se bezbarvě.
„Například,“ řekla tiše, ale zřetelně, „že byl zavražděn.“

18.
Doktor Nejezchleb poněkud ztuhl.
„Ale dovol…“ zabreptal Krempa.
Umlčela ho pohledem. Potom obrátila oči na advokáta.
„Milostivá paní,“ řekl pomalu a zvolna se vzpamatovával, „obávám se, že vaše fantazie …“
„Není zrovna velká,“ poznamenala stručně.
„Máte-li reálné podezření… Byl to váš syn … Ale já si přesto dovoluji pochybovat…“
Zvedla obočí. „Hovořila jsem přece o možnosti…“
„Tak jsem to pochopil.“
„Mám reálné podezření.“
„Pak je ovšem věc velmi jednoduchá. Oznámíte Bezpečnosti fakta…“
„Stačí, když vám řeknu, že kdybych to chtěla udělat, neradila bych se s vámi?“
„Ale nevíra, čím bych vám mohl být prospěšný…“
„Uvedu příklad: jestliže někdo… krade peníze… je přistižen… a zabije toho, kdo ho přistihl… je možné označit tohle za loupežnou vraždu?“
„Záleží na okolnostech. V podstatě ano.“
„Loupežná vražda, to je zlé, že?“
„Ovšem.“
„Ale je třeba ji dokázat.“
„Ano.“
„Ale jak?“
„Bože můj, je tolik okolností…“
„Promiňte, neuvědomila jsem si, že mluvím o docela vymyšleném případu.“
Josef Krempa byl úplně bledý a značně se mu chvěla víčka.
Doktor Nejezchleb měl dlouholeté zkušenosti s ovládáním vlastních hnutí mysli, a proto mu stačila velmi krátká doba, aby se vzpamatoval a byl opět zcela nad věcí.
„Jestliže jsem se nemýlil, potřebovali jste nějakou právnickou radu. Jde zřejmě o vážnou záležitost. Proto vás prosím, abyste přišli zítra do mé úřadovny…“
Zavrtěla hlavou. „Nebude třeba. Chtěli jsme najít cestu, jak se vyhnout naprosto neopodstatněnému vyšetřování v domě.“
„To můžeme vyřídit na místě. Přijdu zítra časně ráno…“
„Byli bychom rádi, kdyby sem oni vůbec nepřišli.“

„Zavolám velitele. Prosil bych ovšem o podpis plné moci. Dnešní rozhovor samozřejmě nepočítám.“
„Můžete jej počítat, pane doktore,“ řekla Anna Krempová. „Třeba soukromě.“
„To nedělám, milostivá paní. Mám příliš blízko do penze.“ Obrátil se na Krempu. „Doprovodíte mě laskavě…“

19.
Byla to podkrovní místnost s nízkým oknem. Téměř sterilně čistá, jak se sluší na byt lékaře. Doktor Čejchan měl puntičkářský smysl pro pořádek. Ležel na gauči a četl. Kouř z cigarety vanul otevřeným oknem do teplé noci.
Na stěnách visely obrazy, které maloval sám nebo jeho pacienti. Nebyly nezajímavé a tvrdé barvy i obludné linie kreseb podivuhodně zapadaly do poněkud bláznivého zařízení pokoje, správa nemocnice jej vybavila několika kusy sektorového nábytku a zbytek doplnila tím, co zbylo z lůžkových oddělení.
„Můžu?“ zeptal se za dveřmi doktor Rous.
„Zajisté,“ řekl Čejchan a posadil se. „Zuzana jde ráno do služby. Je u sebe a chrupe.“
Rous usedl do křesla a zapálil si cigaretu. „Byl jsem se podívat na starýho Vacka. Je špatnej.“
„Kafe si nedáš?“
„Kdybys měl minerálku.“
„Z vodovodu.“
„Třeba.“ Pozoroval Čejchana, jak hledá ve skříňce čistou skleničku a vyplachuje ji.
„Nechce se ti spát?“ zeptal se Rous.
„Jednak je brzy, a potom se mně ve službě spí hrozně blbě.“
Rous vypil naráz celou sklenici a požádal o další. „Co ti chtěl ten fizl?“
„Ale nevypadal na fízla.“
Rous se zasmál. „Spíš na špióna nebo něco lepšího.“
„Měl jsem pořád divnej pocit, když jsem s ním mluvil,“ řekl Čejchan. „Jako kdyby za mnou někdo stál. Zvláštní. Heleď, kdyby byl úplně normální, třeba… normální blázen, bylo by příjemné s ním mluvit. Ale vědomí, že je policajt…“
„Zděděný reflexy. Co ti chtěl?“
„Ptal se na Krempu. Do jaký míry byl cvok. Nevědí, co se sebou, tak si hledají práci.“
„Asi… Cos mu říkal…“ zeptal se Rous.
Zazvonil telefon a Čejchan odpověděl, zvedaje sluchátko: „Tak obecně. Jemu už žádná diagnóza nepomůže a jim taky ne… Doktor Čejchan…“ řekl do telefonu. „Rozumím…“ Položil sluchátko a vstal. „Přivezli něco na chirurgii. Nechtěl by ses na to podívat? Abych Boušku neburcoval zbytečně …“
„Beze všeho.“

20.
„Rozumím,“ řekl nadporučík Čarda do telefonu. „Ale já o tom nic nevím. Předám.“ Položil dlaň na mikrofon a řekl Exnerovi: „Volá advokát Nejezchleb. Ta rodina ho nějak požádala …“
„Pospíšili si,“ řekl Exner suše. „Dost si pospíšili. Pan advokát je rodinný přítel?“
Čarda pokrčil rameny. „Snad. Ale když, tak ne moc velký přítel. Myslím, že spolu něco dřív měli, ještě před válkou.“
„Pojišťovák potřeboval právníka.“
„Nejezchleb je mazanej,“ řekl Čarda tiše.
Exner vzal do ruky sluchátko. „Kapitán Exner. Dobrý večer.“
„Dobrý večer,“ řekl doktor Nejezchleb. „Omlouvám se, že volám příliš pozdě.“
„Nevadí,“ pravil Exner mile.
Chvíli bylo ticho. Nejezchleb zřejmě přemýšlel. Potom řekl: „Dnes jsem se náhodou při návratu z procházky zastavil u Krempů …“
„Ano…“
„Krempovi byli — abych se přesně vyjádřil — znepokojeni návštěvou jednoho z vašich podřízených …“
„Dnes k večeru jsem byl u nich já.“
„Promiňte tedy, vaší návštěvou byli znepokojeni… a požádali mě, abych vás zavolal…“
„Požádali vás jako přítele, nebo jako právníka?“
„Jako právníka.“
„Dobrá. A oč běží, pane doktore?“
„Chtěl jsem vás pouze upozornit, pane kapitáne, že pomluvy nemohou být reálnou indicií.“
„Toho jsem si vědom, pane doktore, protože jsem rovněž právník.“
„Jan Krempa zemřel ovšem nešťastnou náhodou a…“
„Okamžik,“ skočil mu Exner do řeči. „Kdo vám sdělil tohle?“
„Co prosím?“
„Že Jan Krempa zemřel nešťastnou náhodou?“
„Bože můj, to je obecně známo.“
„Co je obecně známo, musí být pravda?“
„Ovšemže ne, ale domnívám se, že hra se slovy není nutná. Nadporučík Čarda zná rodinu i mě.“
„Soudruh nadporučík nebyl, bohužel, u Krempů. Já ano.“
„Ale přece …“
„Nebyl pozván. Podle obecného mínění zemřel Jan Krempa nešťastnou náhodou. Jenže …“ Exnerovi se zřejmě nechtělo dokončit větu.

„Prosím?“
„Dobrou noc, pane doktore.“

21.
Vedle jeviště byly železem pobité dveře do krátké chodbičky, kde byla úplná tma. Kdo neznal situaci, narazil nosem, a to doslova, do dalších dveří, které Petr Krempa natřel černě. Nikoliv ovšem náhodou. S potěšením poslouchal, jak do nich každý drcne, zaúpí nebo vykřikne a pak teprve zaklepe.
Za černými dveřmi byla místnost, do které se muselo sestoupit po sedmi schodech, neboť dveře byly u stropu. Vlevo pod schody stál psací stůl, kterému se dříve říkalo americký, u něho pohodlné renesanční křeslo.
Kolem zdí na širokých regálech se válely omšelé rekvizity, papírové květiny, zbraně dřevěné i kdysi skutečně fungující, štíty, sady kašírovaných knih, svícny a všechno, co zde zbylo z fundusu kdysi prosperujícího ochotnického divadla, včetně nábytku. Nějaké skříně, knihovny, kanape a pohovka, křesla, židle. Malířský stojan. Podle obrazů, které visely na regálech a stály o ně opřeny, bylo zřejmé, že stojan k rekvizitám nepatří.
Petr Krempa maloval čmouhaté akvarely.
Kolem stolku seděli tři muži, ve skleničkách od hořčice měli červené víno a hráli mariáš
Hudba z jeviště sem doléhala jen slabě.
Něco bouchlo do dveří, někdo řekl: „Sakra!“ a potom zaklepal.
Petr Krempa upil vína a zavolal: „Dále!“
Nahoře se objevil Michal Exner. Držel si čelo. „Geniální zařízení,“ poznamenal. „Pomáhej pánbu, pánové. Hledám pana Krempu.“
„To jsem já. Co chcete?“ Byl o málo mladší než Exner. Trochu pohublý a měl červená víčka. Asi od kouře a prachu rekvizitárny. „A zavřete dveře.“
„Ale neškodilo by vyvětrat. Tohle není zdravý …“
Muži se na sebe podívali a v Jejich očích zřetelně četl: máme cvoka vyhodit nebo co.
„Do toho vám nic není, jestli je to zdravý, nebo ne. Tady nemáte co dělat.“
„Mám,“ řekl Exner s úsměvem. „Jinak bych nepřišel. Kdybyste byl tak laskav, pane Krempa, a chvíli se mi věnoval…“
Krempa pokrčil rameny a poslechl. „Přejete si koupit obraz?“ zeptal se na schodech.
„Snad později. Vaše práce?“ ukázal na obrazy.
„Ano.“
„Hm …“ pokýval Exner uznale.
„Rozumíte obrazům?“
„Trošku… Například se domnívám, že tamhleten portrét je svým způsobem vynikající…“
„Ujde … Mám ještě jiné, zajímavější obrázky, kdybyste měl zájem…“
„Až budu mít víc klidu. A že vy, malíř, děláte divadelního mistra?“
„Copak se dneska malováním někdo uživí?“
„Máte pravdu. Studoval jste Akademii, nebo Umprum…?“
Mezi řečí zavřel Exner dveře a prošli temnou chodbičkou na chodbu u jeviště.
„Začal jsem vlastně divadlo …“
„Aha… Jo, co jsem chtěl… Pane Krempa, já se potřebuju…“
Po schodech k nim přicházela docela hezká dívka. Trochu příliš drobná pro Exnerův vkus.
„Okamžik,“ přerušil ho Krempa. „Promiňte …“
Přišla k nim a pekla: „Petře, čekám dole celou hodinu!“
„Ovšem,“ odpověděl. „Mám návštěvu … Dovolte, abych vás představil: slečna Léblová… pan …“
„Exner,“ řekl rychle kapitán, aby neuvedl Krempu do rozpaků. „Zdržel jsem pana Krempu. Zajímaly mě jeho obrazy.“
„Chtěla jsem jen vědět..“
„Běž dolů, prosím,“ řekl naléhavě. „Musím počkat do konce. Hned jak zavřu krám, přijdu.“
Nevlídně se podívala na Exnera, který se s omluvným úsměvem galantně uklonil.
„Vaše paní?“ Rychle se opravil. „Pardon, představoval jste mi ji jako slečnu…“
„Co chcete?“ zeptal se Petr Krempa stroze.
„Ano,“ pravil Exner roztržitě. „Ano… K věci. Máte nahoře lóži… Slečna do rekvizitárny nesmí. Nezaměstnaným vstup zakázán, že?“
„K věci jste říkal.“
„Ano. Máte nahoře lóži, kde jsou pouze reflektory. A vstup, jak mě informovaly uvaděčky, je pouze z jeviště.“
„A co má bejt?“
„Kdybyste byl tak laskav a doprovodil mě tam.“
„A co tam chcete dělat?“
Exner sáhl do kapsy a vytáhl divadelní kukátko. „Půjčil jsem si je v šatně,“ vysvětlil. „Chtěl jsem se podívat na posluchače. Jak jsem si povšiml, při koncertě světla v sále pouze tlumíte, ale nezhasínáte.“
„Promiňte, ale…“ zachoval kupodivu klid a dokonce se usmál.
Exner ho přerušil. „Vy si patrně myslíte, že jsem cvok?“
„Ano…“
„Každý je svým způsobem nenormální,“ zamyslel se Michal Exner. „Co dělat.“ Vzdychl, sáhl do kapsy, ukázal průkaz a dodal suše: „Jsem ani ne tak cvok, jako od kriminálky. Doprovodíte mě, prosím.“

22.
Na kapitána Exnera — z nejistoty, že celá záležitost je příliš bláznivá, než aby dopadla dobře — lehl splín.
Proto vymyslel pošetilé setkání, když ho nadporučík Čarda informoval o dalším členu rodiny — o bratru Jana Krempy, který žil ve městě mimo rodinnou vilu a byl zaměstnán jako divadelní mistr. Exner se domníval, že v rekvizitárně posedí deset dvanáct minut, pobaví se s Krempou a na ostatní nebude čas, protože koncert mezitím skončí.
Nepočítal, že ho Krempa ze svého kumbálu bleskově vypakuje. A tak bylo Exnerovi lézt po železných schodech a houpajících se žebřících až do vrcholu jeviště a úzkou dírou se vsoukat do malé a temné lóže.
Zůstali za stojany s reflektory. Byli jako v peci. Nad rozžhavenými světly vířil prach. Odevzdaně přiložil dalekohled k očím a přejížděl po řadách hlav.
Zarazil se. Zazdálo se mu, že v třetí řadě vlevo uviděl známý obličej. Pomalu se kukátkem vracel zpátky.
Byla to Lída Muršová. Načesaná a vyzdobená vypadala daleko líp, než jak ji viděl poprvé, zničenou celodenním mučením ve smutečních šatech a vyjevenou z jeho návštěvy. Nyní vypadala důstojně a nepřístupně.
„Můžeme jít," řekl.
„Prosím."
Lezl velmi opatrně, aby se neumazal.
Když za nimi zapadly železné dveře jeviště, zeptal se:
„Mohu se někde umýt?"
Krempa otevřel dveře záchodku. Ukázal na umývadlo. „Přejete si mýdlo?"
Exner vytáhl z kapsy tubu. „Mám svoje. Mimochodem … nemusím vám připomínat, že pro vaše přátele … i přítelkyně … jsem zájemce o obrazy."
„Pochopitelně."
„Ostatně, jsem opravdu zájemce. Snad budu mít čas vás ještě navštívit. Říkali mi, že měl dnes pohřeb váš bratr. Promiňte, ještě jsem vám nevyjádřil svou soustrast."
„To člověk nečeká od …"
„Policajta…"
„Tak jsem to nemyslel."
„Nečeká, samozřejmě. Byl jste na pohřbu?"
„Neměl jsem čas. Připravoval jsem jeviště pro koncert.
Kromě toho, jestli mám být upřímný… nemám pohřby rád. Příbuzní a tak …"
„Rozumím." Exner si utřel ruce do kapesníku, který s sebou nosil zvlášť jako ručník. „Promiňte, že jsem vás zdržel."
Krempa neochotně trhl rameny. „To je samozřejmé." Upovídaný návštěvník se mu zřejmě moc nelíbil.
Exner si byl dokonce jist, že jím Petr Krempa mírně opovrhuje. Což mu definitivně vrátilo dobrou náladu.
„Mnoho zdraví," řekl srdečně na rozloučenou.

23.
Náměstí bylo tiché a téměř liduprázdné jako za hluboké noci. Ciferník radničních hodin ukazoval tři čtvrti na deset.
Všechna okna domů kromě dvou nebo tří byla temná.
Chodník a část náměstí před hotelem osvětlovaly kromě pouličních lamp lustry z kavárny a restaurace. Před vchodem postávalo několik lidí a bezvýrazně civělo do vlahé noci. Exnera, který kolem nich přecházel po chodníku, si nevšímali.
Bylo dusno a slabé záblesky na nebi značily blížící se bouřku.
Šel k vozu, aby natáhl plachtu, ale zrovna začali z divadla proudit lidé. Postavil se přímo proti vchodu.
Uviděl ji na schodišti. Doprovázel ji starší pán, kterému mohlo být kolem padesátky. Vypadal svěže. Dobře ušitý oblek celkem obstojně maskoval slušné bříško.
O něčem nevzrušeně hovořili.
Počkal, až se dostali ze shluku lidí před divadlem, a pozdravil je.
Roztržitě odpověděli a pohlédli na něho jen docela zběžně.
„Okamžik," řekl. „A promiňte, že vás obtěžuji…"
Zarazila se. „To je můj tatínek," řekla. „Tati, to je pan…"
„Exner."
„Architekt Murš."
Stiskli si ruce.
Bylo vidět, jak strašně je zvědavá a vzrušená. „Pan Exner je …"
„Známý," doplnil ji. „Dnes jsme se už náhodou jednou viděli… Promiňte, nevěděl jsem, že jste na koncertě s tatínkem …"
„Čekal jste na mě?"
Přikývl.
Architekt Murš si Exnera pečlivě prohlédl. „Ušetříte mi cestu," řekl, „když doprovodíte Lídu sám."
Podívala se na Exnera. „Ano. Proč ne?"
Stáli uprostřed náměstí.
„Mohu vás požádat," zeptal se, „abyste se mnou jela na malý noční výlet?"
Pokrčila rameny a přikývla.
Vedl ji k vozu. „Dám na vůz plachtu. Bylo by vám zima."
„Nebude mi zima."
„Dobře."

„Krásnej auťák," řekla a zavrtěla se na sedadle. „Kam pojedem? Na komisařství?"
„Ne. Poraďte mi místo, kde bychom si mohli sednout a popovídat."
„Čertovka. To je príma."
„Co?"
„Že jste se objevil."
„Nestává se, že by někdo plesal, když se objevím."
„Neplesám. Říkám, že je to príma." A poradila mu, kudy má jet.
Byla to vlastně paseka jednou stranou otevřená do volné krajiny. Uprostřed stálo něco mezi horskou chatou a přímořským letoviskem. Hotel s vysokou mansardou a velkými okny, před ním dvě rozlehlé terasy, stolky se slunečníky a taneční parket. Mnoho květin a světla a málo lidí. ,
„Pěkný," řekl.
„Parkoviště je támhle, co je tma."
Bouřka se blížila, vítr zesílil a personál hotelu uklízel slunečníky a obracel židle. Exner natáhl na vůz plachtu.
Držela si vlasy, aby jí vítr nerozvál účes.
Vešli dovnitř a vybrali si místo u okna. Venku zářily obě terasy bílými kameny, květinami a barevnými stolky. Z dálky a shora musela chata vypadat jako maják.
„Neměla byste zavolat domů, že se zdržíte?"
„Ani ne …"
„A máte hlad."
„Moc … Ale …"
„Ale?"
„Nemám s sebou peníze."
Podal jídelní lístek. „Vyberte si, na co máte chuť, příležitostně mi peníze vrátíte."
Uvažoval o zvláštní jistotě, s jakou se chovala. Byla inteligentní, což ovšem nemohlo znamenat, že by nebyla zvědavá nebo že by neměla trému. S člověkem jeho povolání se zřejmě ještě" nikdy nesetkala. Uměla se buď znamenitě ovládat, nebo byla prostě odvážná povaha. Podivná rodina.

25.
Jedla s obrovskou chutí. A mnoho. „Nejzajímavější na tom je …"
„Na čem?"
„Ze jste se u nás objevil… že jsem to čekala."
„Okamžik," řekl Exner. „Abychom měli přehled. Například se vůbec nevyznám ve vaší rodině."
„Strejdovi a tetě patří vila …"
„Panu Josefu Krempovi a jeho ženě."
„Ano. My se k nim nastěhovali. Já, maminka a bratr Erich. Maminka se rozvedla a strýcovi hrozilo, že jim do baráku někoho nastěhují… Měli čtyři děti. Nejstarší Věra se ještě neprovdala a žije s nimi pořád, viděl jste ji."
„Ta dlouhá a strohá."
„Ano. Honza byl o dva roky mladší… ten …"
„Vím."
„Potom Květa, která před časem zemřela. Měla něco se srdcem. A nakonec Petr. Oženil se, odstěhoval, žije ve městě a dělá poskoka v divadle. Maluje. Myslím, že mizerně."
„Viděl jsem jeho obrazy."
„No tak!" Dojedla a tvářila se blaženě. „Bydlí s manželkou v garsonce a nemají děti."
„Všechno?"
„Málem. Tatínka jste viděl, je na národním výboru na odboru pro výstavbu. Léta. Co pamatuju. A v pokojíku pro služky bydlí podnájemník pan Rubeš. Je účetním v Jednotě a teta si ho velmi váží, protože je pořádný a slušný člověk."
„Květa byla svobodná?"
„Měla doktora Rouse. Když umřela, prostě se odstěhoval."
Nějaký mladík s dívkou přistoupili k hudební skříni. Vhodili minci a začali tančit na plácku uprostřed místnosti.
Přidaly se k nim další dvojice.
Venku se spustil déšť.
„Přemýšlím …" řekl pomalu Exner a díval se do deště, „co jste čekala a proč."

26.
Pozorovala ho. A uvědomila si, že se vlastně dala oklamat lehkostí, s jakou se choval a pronášel věty. Že s ním asi vůbec neměla chodit.
„Nevím," řekla nejistě.
Podíval se jí do očí a tiše se zasmál.
Nechápavě zvedla obočí.
„Teď právě," oznámil jí tajuplně, „jste si uvědomila, s kým vlastně sedíte, že?"
„Ano," vyhrkla. „Vlastně … Ano, uvědomila."
„Proto nevíte."
„Ano."

„Mám smůlu," řekl, „mně se nikdo s ničím nesvěří.
Smím prosit?" Vstal a uklonil se.
„S vámi?"
„Proč ne?"
Usmívala se velmi nejistě.
Vzali to pořádně a Exner cítil zvířený prach.
Rozesmála se. „Já se nesměju vám … opravdu ne …"
„Proboha… komu nebo čemu?"
„Kdyby věděli… kdo jste …"
„Kdo?"
„Tihle, kolem nás… Určitě by se báli."
„Určitě!"
Ve dveřích stál upjatě vrchní a pozoroval parket. Sledoval bedlivým okem taneční páry. Za chvíli přistoupil k Exnerovi a poklepal mu na rameno. „Pardon…"
„Prosím?"
Zastavili se a byli oba udýchaní a zčervenalí nadměrným pohybem.
„Prosím méně výstředně…" řekl pan vrchní spíš omluvně než výhružně, protože odhadl, že Exner není ani zajíc, ani obyčejný chuligán. „Máme někdy potíže… Dnes přišli dva z národního výboru…" ukázal očima za sebe, „na pivo …."
Exner přikývl. „Budeme se mírnit," slíbil. „A doneste nám dvě deci vína a pomerančový mošt."
„Zajisté, pane."
Umírnili rozsah pohybů. Snažili se vypadat decentně. Dusili se smíchem.
„S vínem jste to přehnal."
„Jste plnoletá."
„Přestávám věřit, že jste detektiv. Jezdíte neuvěřitelným autem a vůbec …"
Vrátili se ke stolu a přiťukli si. On šťávou a ona vínem.
„Znají vás tady někteří?" zeptal se.
„Ovšem. A zítra se zvěst o našem výletě rozšíří bleskem. Bude ostuda."
„Vadí vám?"
„Ostuda? Strašně!" Napila se, odsunula sklenici a položila lokty na stůl. Naklonila se k němu. „A vážně: vy nejste detektiv. Vstup byl vynikající, ale přiznejte se. Fakt, nikomu to neřeknu."
„A proč byste mě kryla, kdybych byl podvodník?"
„Protože setkat se s tak fantastickým podvodníkem, je přece klika, ne?"
Odsunul rovněž sklenici a naklonil se k ní stejně jako ona před chvílí. „Vidíte věci ve správných proporcích a souvislostech. Ale — podvodník nejsem,"
„Tak jsem se pomátla," vzdychla nešťastně. „Všechno je úplně vedle." Napila se. „Víte, že je zakázáno vyslýchat opilé nebo vyslýchané opíjet?"
„Jistě."
„Jste podvodník."
„Nikoho nevyslýchám."
„A co zájem o rodinu?"
„O rodinu?" divil se pokrytecky. „Vůbec ne. Ptal jsem se, proč jste čekala, že se objevím. Má to snad něco společného s vaší rodinou?"
Napodobila ho. „Jistěže ne. Smím prosit?"

27.
Bouřka se přehnala, ale pořád hustě lilo. Exner sjížděl z dlouhého kopce bez motoru a napjatá plachta drnčela deštěm. Nahoře dosud zářila světla na terasách restaurace. Bylo po půlnoci. Stěrače s tichým hučením kmitaly po skle. V příkopech se valila voda.
Výhled byl mizerný, jel pomalu a Lída mlčela. Když byli skoro ve městě, položila mu ruku na zápěstí. „Zastavte," řekla. Zajel ke kraji silnice, vypnul motor a zhasl reflektory. Její obličej se zdál trochu rozmazaný, jako na neostré fotografii.
„Udělala jsem chybu, že jsem s vámi jela. Chtěl jste se něco dovědět, nedověděl jste se nic a mohl Jste klidně spát. Mám špatné svědomí. To mohu mít, ne? My ho totiž všichni nenáviděli."
Mlčel.
„Kromě tety," pokračovala a dívala se před sebe. „Viděla v něm pořád zázračné dítě. Byl zázračným dítětem. Do devatenácti nebo dvaceti. Přišel na vysokou, dřel.
Zkusil přejít hranice. Chytli ho a místo do basy šel do ústavu. Dostal se z toho, ale ne úplně. Myslelo mu to dobře, ale bokem, jestli rozumíte. Vymýšlel, jak nám otravovat život. Byly to někdy neuvěřitelné věci, říkal je lidem v okolí, vykřikoval je, když šel někdo po ulici."
„Všichni věděli, že je cvok."
„Někteří mysleli, že simuluje. Mluvil německy a anglicky, četl spoustu knih, byl nechutně pořádný. Nenáviděli jsme ho všichni. A všem muselo napadnout, že by bylo nejlíp ho zabít. Pak jste se objevil vy a …"
„A?"
„Nevím opravdu, kdo to mohl udělat, jestli to vůbec někdo udělal. Prosím vás," řekla pokorně, „chovala jsem se špatně celý večer … Odvezte mě domů … Dostala jsem najednou strach …"

„Z čeho?“
„Z vás …“
Beze slova rozsvítil reflektory a spustil motor.

28.
Zčernalé a otlučené domy města vypadaly nad mokrou dlažbou jako pomníky pustoty a na buben přišlého blahobytu. Mercedeska se sunula ulicemi jako vyleštěný přízrak minulosti. „Zastavte, kde začínají vily,“ poprosila ho. „Nejezděte až nahoru.“
Poslechl. Byli v krátké aleji, kterou tvořilo deset starých kaštanů. Pět na každé straně. Pršet přestalo, ze širokých listů padaly velké kapky.
„Dobrou noc,“ řekla a chystala se otevřít dveře.
Promluvil, ale nedíval se na ni. „Okamžik. Pořád se mě ještě bojíte?“
„Ano.“
„Máte strach o sebe?“
„Ne … e …“ řekla nejistě.
„O koho?“
„Nevím … Ale bojím se, aby to nebyl někdo, koho mám třeba ráda …“
„Nic vám nemohu slíbit,“ řekl skoro smutně. „Bohužel…“
„Já vím,“ zašeptala. „Dobrou noc.“
Díval se za ní. Měla černý plášť a brzy se rozplynula ve tmě.

29.
Probudil ho telefon. Šátral po paměti vpravo, než si uvědomil, že se zvonek ozývá zleva, že není doma, ale v hotelu U bílého orla v Meziboří, a telefon je až na stole u okna.
Motal se přes celý pokoj. „Exner …“ podíval se oknem na hodiny radniční věže. Bylo čtvrt na čtyři.
„Tady strážmistr Hlušek. Hlásím, že jsem se vrátil ze stanoviště…“
„No a?“
„Volám vás na rozkaz soudruha nadporučíka. Ve vile svítilo od půlnoci okno pokoje, kde bydlel ten cvok. A pak od půl druhé do tři čtvrti na dvě tam něco blikalo, něco jako baterka …“
„Dobře,“ řekl Exner ospale a myslel si: to je pěkný, ale co s tím mám dělat teď, v tuhle dobu a v tomhle stavu, prokristapána…
„Dále, po půlnoci vešla do vily nějaká postava, řekl bych žena. Na dálku jsem moc nerozeznal… Asi za hodinu po ní muž. Ten se pak po druhé hodině vracel. Ale neviděl jsem ho, myslím si to, protože jsem slyšel kroky. Je tam škvárové] chodník … A když jsem se vracel po vystřídání, potkal jsem, to bylo před dvanácti minutami, dole pod vilou Ericha Murše, to je …“
„Vím.“
„Tedy toho. Šel domů. Měl zablácené boty i nohavice.“
„Tak vám pěkně děkuju,“ vzdychl Exner. „A dobrou noc.“
Položil sluchátko a vrátil se na postel. Zdála se mu rajsky pohodlná.
Okamžitě usnul.

30.
Poručík Beránek tiše a opatrně vstoupil do pokoje. „Ruce vzhůru!“ zařval.
Exner vyletěl na posteli a rozhodil rukama. Hekl a ztěžka zvedl víčka. „To jsou blbý vtipy.“ Pokoj byl plný slunce a světla. „Kolik je hodin?“
„Děti jdou do školy,“ řekl Beránek a rozvalil se v křesle. „My se zeném temnou nocí a mlžným ránem …“
„Jojo … V kolik jste vyjeli?“
„Ve čtyři.“
Na dveře pokoje kdosi rázně zaklepal, na vyzvání hlučně vstoupil nadporučík Vlček. „Soudruhu kapitáne, nadporučík Vlček. Ráčil jste už snídat?“
„A vy ano, pánové?“
„Ne,“ pravili oba najednou a Beránek dodal: „Celou cestu se těšíme na snídani s tebou.“
„Přijeli jste všichni?“
„Mládence jsem nechal u nadporučíka Cardy,“ oznámil Vlček. „Zařizují se v baráku. Zdržíme se dlouho?“
Exner vzdychl a vylezl z postele. „Ví bůh a svatý Václav.“ Natáhl se přes Beránka k telefonu a zatočil kličkou, neboť tady ještě měli půvabný historický přístroj. „Recepce? Ano? Mohu dostat snídani na pokoj? Opravdu? Co si přeju?“ Obrátil se na své dva podřízené a řekl: „Třikrát tři vejce do skla.“
Položil sluchátko a zamnul si ruce. „Tak si to shrneme.“

31.
Vlček převaloval v ústech rohlík a tvářil se, jako by přežvykoval gumu. „Vo hubu,“ řekl chmurně. „Já jsem pro spravedlnost, aby jí bylo učiněno zadost, ale tohle smrdí ostudou …“
„Přesně,“ souhlasil Beránek a sáhl po čtvrtém rohlíku. „Někdy na pověrách a dojmech něco je. Když vidím zrzatou ženskou, nemůžu se zbavit pocitu, že nastanou nepříjemnosti. Viděla dva a šli zadem?“

„Dva," odpověděl Exner. „Přímo ze zahrady je branka do lesa. Zvenčí je knoflík, uvnitř klika. Normální patentní zámek."
„Nepoškozený," řekl Vlček, jako by se to rozumělo samo sebou. „Brankou se dá prostrčit ruka, sáhneš na kliku, otevřeš si."
„Neotevřeš," pravil Exner, „branka je z prken, po obou stranách cihlové sloupky. Nahoře ostnatý drát. Samozřejmě všechno nepoškozený."
„Tejden je dlouhá doba," vzdychl Beránek. „Třeba měli ve zvyku chodit domů zadem."
„Zrovna ten den?" zeptal se Vlček. „Připusťme, že tohle je podivný. Je něco jako pitevní nález?"
„Není. Jen zpráva doktora Bažanta. Případ byl pro ně docela jasný." Exner se zatvářil skoro provinile. „Chtěl jsem si udělat vejlet. Fakt jsem nechtěl dělat paniku. Ale nejvíc mě mátlo, že mě Gabriela velmi usilovně přesvědčovala, že něco není v pořádku. Za druhé — stalo se to v době, kdy věděla, kdo jsem. Za třetí — v jeho pokoji někdo něco hledal. To mi nikdo nevymluví."
„Třeba sestra domovskej list," poznamenal Beránek.
„Nebo prachy," doplnil ho Vlček. „Nebo cokoliv jinýho."
„Proč by tvrdili, že nikdo v pokoji s ničím nehnul?"
Vlček polkl rohlík a zakuckal se. Musel se napít mléka. Byl celý rudý v obličeji. „To… to taky… nic nemusí znamenat… Svým způsobem je zajímavá výpověď jeho sestřenice. Kolik je jí?"
„Lide Muršové je osmnáct pryč."
Beránek sáhl po pátém rohlíku. „Hele, Michale, vezmu si od tebe trochu mlíka. Osmnáct! A tancuje s detektivem. Mně být osmnáct a tancovat s detektivem, řeknu všechno na světě."
„Ale jak to řekla. Způsob." Zarazil se. „Ačkoliv může být, že má talent."
„Talent?" podivil se Beránek.
„Na herečku."
Vlček se zvedl. „Tím hůř pro ni. Půjdem?"
Exner přikývl a Beránek se Vlčka zeptal: „Moment. Dopiješ mlíko? Ne? Príma. Po rohlíkách mi nějak vyschlo v krku."

32.
„Pane kapitáne," řekla Drahoslava Kecová a vedla Exnera po dosud vlhké pěšině do svého domu, „vaše návštěva je mi zcela nepochopitelná." Byla ochotná věřit ve vnuknutí.
Vyhlédla z okna a viděla černou mercedesku, jak se ulicí zvolna nese vzhůru. Řidiče odhadla na dálku. Bleskově se ustrojila a postavila na kafe. Snažila se vypadat důstojně, ale byla rozklepaná zvědavostí. „Paní Steinová odjela časně ráno. Přejete si mluvit se mnou? Skutečně? Prosím…"
Vybral si židli u okna, odkud byl pohled na ulici jako z rozhledny. „Už dávno jsem neviděl tak nádherné gladioly, jako máte vy," řekl.
„Náhoda, pane kapitáne … Copak se stalo?"
„Ale nic," pravil nedbale. „Dohromady nic. Paní Steinová odjela ranním vlakem?"
„Ano. Kávu, čaj si budete přát?"
„Nerad bych vás urazil, ale před chvílí jsem snídal. Jak dlouho ji znáte?"
„Od narození. Jsme s její matkou přítelkyně. Gabriela zde trávila každé prázdniny, jsem vlastně jako její teta… Pane kapitáne, směla bych vědět proč…"
„Váš manžel byl důstojník, že?" zeptal se Exner vážně.
„Ano … ovšem …"
„Pak jistě pochopíte, že …"
„Samozřejmě, pane kapitáne. Jezdí ke mně každé léto, i jen na pár dní, na dva, na den, jako třeba zrovna včera."
„S kým se ve městě stýká?"
„Ach bože můj…" zarazila se. „Pardon. Mně se vaří voda!" Vyběhla z pokoje.
„Nasnídejte se!" volal za ní Exner.
„Nene… Dost času!" Vracejíc se z kuchyně, držela zamyšleně ruku na ústech. „S kým se stýká… Se mnou, samozřejmě… V posledních letech mám dojem, že vlastně s nikým …"
„Ale když sem jezdila každý rok?" řekl Exner nedůvěřivě.
„Jo. Jenže to je tak: bylo jí osmnáct, dvacet, měla společnost svého věku jako já, jako vy, dnes říkají partu… Vdaly se, oženili, mají děti, svý starosti. Občas se s nimi potkala nebo se zastavila s miminem, chápete, co myslím?"
„Zajisté," odpověděl Exner a co chvíli se jakoby mimochodem díval na ulici. Krempova vila, jak mohl pozorovat podle několika znuděných mládenců, kteří se objevili v jeho dohledu, byla už připravena k návštěvě. „A kteří se zastavovali s miminem nebo bez něho?"
„Mladí z její generace, samozřejmě. Vy jste přijel už včera, že, pane kapitáne?"
Exner se usmál. „Mně se Meziboří líbí. Vzpomenete si na někoho?"
„Ale jistěže. Jenže nemám v hlavě lidi z celého města… Ale co sem chodili… Vy jste u nás ještě nikdy nebyl?"
„Asi dvakrát jsem projížděl…" řekl a zmlkl.
Dala ruce na stůl a zase do klína. Slabě zakašlala a jemně si vyčistila nos.
Seděl klidně a trpělivě, díval se na ni a slabě se usmíval. Nadechla a pootevřela ústa. Jistě se na něco chtěla zeptat, ale nechala toho. „Totiž," začala pomalu, „Věra Bártová… Petr Krempa a jeho sestra Květa, co už umřela, Vladimír Mach, Míla Chuděra, Marek Rousů, Bohoušek Klecoun…" Zvedla oči a podívala se na Exnera velmi soustředěně. „Žijí dosud zde. Zná i další, ale odstěhovali se…"
Přikývl.

„Toník Mišoun, Ivan Nedrla a pak Fanda Palus. Ten s Nedrlem před lety utekli. Fanda měl v Kalifornii tetičku. A ještě Jana Herlová… Ta byla v Hradci… Mišoun někde na ministerstvu. Jo a Mach je ředitelem na státním statku v Doubravici."
„Máte přehled," řekl Exner spokojeně. „A vynikající paměť."
„Nevím, jestli jsem si vzpomněla na všechny. Ale nemyslete, stárnu, a nejdřív, pane kapitáne, slábne paměť." Vzdychla. „Jste velmi příjemný člověk a mně se špatně soustřeďují myšlenky …"
„Ale proč?" zasmál se.
„Přiznám se," řekla odevzdaně, „že kvůli vám. Žiju sama, o nikoho se nestarám a najednou vy… Mám strach. Gabriela je moc hodná dívka…" A Drahoslava Kecová se naklonila přes stůl k Exnerovi. „Řekněte mi, upřímně, Jako matce: je to vážné?"
„Ani zdaleka. To se jí vůbec netýká. Ten Nedrla… Má ještě rodiče?"
„Ano. Občas jim pošle balíček."
„A Palus?"
„Nikoho. Tatínek umřel a maminka se odstěhovala za ním. Byla důchodkyně, dostala povolení jedna dvě."
„Jde o něho," zašeptal Exner. „Zapletli se do ošklivé věci."
Nadsedla a strnula. „Ošklivé?"
Přikývl. „Vám," řekl obřadně, „jako ženě důstojníka, nemusím nic vysvětlovat." A vstal.
Vážně, téměř vzrušeně se zvedla. „Nemusíte," pravila pevně. „Bůh mu buď milostiv."
Měl chuť dodat: amen, ale neodvážil se.

33.
Nastoupil do vozu a pustil ho po svahu ke Krempově vile. Zastavil u branky a čekal. Když dole pod kaštany zahlédl nadporučíka Vlčka a poručíka Beránka, vystoupil a zazvonil.
Strčil do branky. Tentokrát bylo zavřeno.
Z domu vyšla Anna Krempová. Na okamžik se zastavila u dveří a pomalu sestoupila na dlážděnou cestičku. „Co si přejete?"
„Slíbil jsem včera, že přijdu …"
„Ukažte mi, prosím vás, ještě jednou váš průkaz." Snažila se mluvit klidně.
„Prosím. A zde je povolení k domovní prohlídce."
„Cože?"
„Zde," předal jí Exner formulář. „Jak vidíte, všechny náležitosti jsou v pořádku."
„Prosím, abyste sečkal, než zavolám našeho právního zástupce."
„Nesečkám. Nejdu nikoho zatýkat. Prosím, abyste laskavě pochopila: jdu si prohlédnout dům. A to je všechno."
Došli Vlček s Beránkem a stanuli za Exnerem. „Moji spolupracovníci," představil je. „Bude nás ještě o něco víc, samozřejmě."
„Dojdu pro klíče," řekla.
Beránek pokročil dopředu. „Nemusíte se obtěžovat," zachrastil v kapse železnými plíšky, „máte velmi jednoduchý zámek…" pohrál si v něm několik vteřin drátkem. „Na zadní branku u lesa jste namontovali lepší. Zloději chodí hlavně od lesa, že?"
Strnule přikývla.

34.
Telefon v ordinací zazvonil, sestra Janoušková řekla: „Ano, předám," a podala sluchátko panu doktorovi.
„Bažant," řekl. „Zde doktor Bažant. Jo, to jste vy, pane Krempa. Copak?"
„Pane doktore," řekl Josef Krempa. „Děje se něco velmi vážného…"
„Ale…" podivil se Hugo Bažant „Milostivá má potíže se žlučníkem? Ne? Chválabohu."
„Potřebujeme vaši pomoc. A potřebujeme, abyste k nám hned přijel, nemohu vám do telefonu nic říkat, ale je to velmi závažné."
„Opravdu?"
„Kdyby tomu tak nebylo, nevolal bych vás."
„Jenže já mám chodbu plnou pacientů, pane Krempa. To není, jako když jsem měl vlastní praxi, že ano."
„Myslím, že by stačilo, kdybyste se zastavil jen na několik minut. Určitě jste přijel do práce vozem…"
„Nepřijel. Sháním ventily. Nevěděl byste? Taxíkem? No prosím, ale já jsem chudý lékař…"
„Samozřejmě se vyrovnáme."
„Ale jen na chvilku, pane Krempa. Je to opravdu vážné?"
„Je."
„Dotaz prosím: týká se to … toho neštěstí…"
„Ano."
„Tak jedu," řekl doktor Bažant, vzdychl a položil sluchátko. „Paní Janoušková," oznámil sestře, „kolik tam máme lidí?"
„Dvacet."
Tiše hvízdl. „Sakra. Musím vypadnout. Zavolejte mi na náměstí taxík."
„Ale pane doktore …"
Svlékal plášť a bral z věšáku klobouk. „Kdyby se na mě někdo ptal, sedím na záchodě. Doktor, řekněte, může mít laxírku jako kdokoliv jinej."

35.
Zvykl si na nábytek, který zdědil po otci, solidní, bohatě vyřezávaný a těžký, jak se sluší na advokáta s dobrou pověstí. Doktoru Evženu Nejezchlebovi museli najít v poradně zvláštní místnost, do níž se jim podařilo jen s obtížemi celé zařízení kanceláře srovnat. Každého návštěvníka muselo napadnout, že se octl u někoho, kdo zchudl a musel přesídlit do skromných poměrů.
Doktor Nejezchleb chodíval v osm, plus minus pět minut. Na vařiči, ukrytém mezi stolem a oknem, si uvařil kávu. Dokud sekretářce nezavolal, nezapojovala k němu hovory a nepouštěla nikoho dovnitř.
Srkal kávu a spokojeně mlaskal, když ho vyrušil reproduktor stojící před ním na stole. „Pane doktore," řekla sekretářka, „promiňte, ale volá pan Krempa. Chce s vámi nutně mluvit. Co mu mám říct?"
Zmáčkl knoflík. „Že tady nejsem."
„To jsem řekla."
„No tak …"
„Křičel na mě, že lžu…" vyčítavě popotáhla nosem. „Zná vás a ví… Sám jste mu tuhle vykládal…"
Netrpělivě ji přerušil. „Dobře. Dejte mi ho. Požádám ho, aby se vám omluvil. Byl jistě rozrušen."
„Ani v rozrušení…" pípl reproduktor.
„Slečno…"
Zmlkla. A vzápětí bliklo na telefonu zelené světlo.
„Pane Krempa," řekl doktor Nejezchleb do telefonu, „berete věc příliš tragicky… Cože? Tři vozy mužů? Teď zastavily před vilou? Aha… A mé sekretářce se, prosím, omluvte… řekl Jste v rozrušení, že lže. A to je prosím nemožné. Opravdu…"
„Musíte přijít, doktore," přerušil ho Krempa. „Znáte moji ženu. Dopustí se nerozvážnosti a je konec."
„Čeho by byl konec?" podivil se doktor Nejezchleb. „Ti páni se jistě budou chovat…"
„Potřebuju vás tady, doktore. Víte, že …"
„Ano," zarazil ho doktor. „Přijedu hned, jestli mě ovšem k vám pustí!"
Melancholicky položil sluchátko. Opřel se v obrovském křesle. Skoro se v něm ztrácel. Zkřížil ruce na prsa.
Chvíli zůstal sedět a přemýšlel. Potom se naklonil dopředu a zmáčkl puntík reproduktoru. „Slečno …"
„Ano, pane doktore …"
„Kdyby se po mně někdo sháněl, jsem u soudu."
„Ano, pane doktore."
„A pan Krempa se vám omluví."
„Ano, pane doktore."
„Ještě mu to připomenu. Nemáte chuť na kávu?"
„Na kávu?"
„Že tady zůstane. Teď jsem ji uvařil," řekl doktor Nejezchleb smutně.

36.
Exnerovo přijetí probíhalo s jakýmsi obřadným a odevzdaným trpitelstvím. Uraženou hrdost ztvárnila Anna Krempová ve způsobu chůze a držení hlavy. Přišel ho pozdravit Josef Krempa s mírně skloněnou hlavou, takže jeho pleš se zvlášť výrazně leskla, a s tělem mírně shrbeným a nakloněným na stranu.
Slunce svítilo přes zeleň zimní zahrady. V hale bylo příjemné, trochu nazelenalé světlo. Příborník stál jako minulého dne přede dveřmi pokoje Jana Krempy.
„Jak vidíte," řekl Josef Krempa úslužně, „očekávali jsme vás."
„To nás velmi potěšilo," odpověděl Exner.
„Doufám, že všechno proběhne bez potíží…"
Exner se opřel loktem o příborník a podíval se na zem. „Škoda že jste nezatopil v krbu …"
Krempa se napřímil. „V krbu?"
„Ovšem. Bylo by to tady ještě hezčí… Uklízeli jste v hale?"
„Ne … Od včerejška ne …"
„Já jsem zametala," řekla rychle Anna Krempová.
Exner vážně přikývl. Pokynul Vlčkovi a Beránkovi a společně odsunuli příborník.
Otevřeli dveře a zůstali na prahu pokoje.
Vlček s Beránkem chtěli vstoupit, ale Exner je zadržel. „Sakra … Moment… pánové …" Rozhlédl se. „Nechoďte zatím dovnitř, mládenci…"
Pokoj vypadal téměř stejně jako minulého dne. Jako kdyby někdo něco hledal a neurovnal věci.
„Pane Krempa, pokud si vzpomínám, žádal jsem vás včera," řekl Michal Exner a přitom se pomalu obrátil a kráčel ke Krempovi, jenž stál se svou ženou u krbu, „aby do pokoje nikdo nevstupoval."
„Ano, souhlasí, prosím. My jsme se drželi přesně vašich pokynů."
„To mě těší," pravil Exner zdvořile. „Buďte tak laskav a pojďte blíž… Když jsem včera odcházel, stál příborník levým předním rohem zde, asi dva centimetry od kraje téhle parkety. Jeho levá strana ležela na téhle čáře. Dnes je tady. O deset centimetrů vpravo. Můžete mi vysvětlit záhadný posun, když milostivá paní v hale pouze zametala? Paní Krempová, pojďte sem také. Podívejte. Zde stál včera a tady dnes. Teď se postavte do dveří. Nechoďte dovnitř. Včera byl v pokoji trochu nepořádek. Dnes rovněž. Ale jiný než včera. Například včera byla povytažena levá horní zásuvka u stolu. Dnes druhá shora a napravo třetí a pak poslední. Mohl bych vám ukázat ještě několik dalších zřetelných změn,"

řekl Exner se sebejistým úsměvem, „ale snad tohle postačí, nemyslíte?“
Anna Krempová nahlédla do místnosti a slabě vykřikla.

37.
Řidič taxíku zastavil před vilou a doktor Bažant zaváhal. Spletly ho tři vozy u chodníku. Byly plně obsazeny. Muži seděli uvnitř a bavili se.
Nějaký chlapík stál u branky a četl noviny.
I hlupák by pochopil, že tohle je kriminálka. „A jéje,“ řekl taxíkář, „zase malér u Krempů?“
„Snad ne,“ odpověděl Hugo Bažant. „Ale je to divný, že jo?“
„Myslel jsem, že vás volali…“
„No … Podívejte,“ pravil rychle doktor Bažant, „obraťte si vůz a počkejte na mě.“
Vystoupil a nesl se k brance. Byla dokořán.
„Moment,“ řekl muž, co četl noviny. „Kam račte?“
„Ke Krempovům. Volali mě. Jsem lékař.“
„A kdo vás volal?“
„Pan Krempa.“
„Kdy?“
„Před deseti patnácti minutami. Nenosím hodiny v hlavě.“
„Váš občanský průkaz.“
Doktor Bažant zafuněl. „Takové zbytečnosti s sebou rovněž nenosím.“
„Jak se jmenujete?“
„Doktor Hugo Bažant.“
„Okamžik, pane doktore…“ muž kývl na jednoho z chlapíků, kteří seděli ve voze. „Skoč dovnitř, že přišel pan doktor Bažant.“
Chlapík odešel a Bažant netrpělivě přešlapoval. „Mám ordinaci plnou pacientů …“
„To je zlé.“
Taxík, který Bažanta přivezl, zastavil několik kroků od nich. Muž s novinami mu pokynul, aby pokračoval v cestě.
Taxíkář ukázal prstem na Bažanta a odmítl jet.
Ve dveřích vily se objevil ten, který šel hlásit příchod lékaře. Zavolal: „Kapitán Exner vzkazuje, že pan doktor Bažant je mimořádně srdečně vítán.“

38.
„Nenadál jsem se,“ řekl Exner a potřásl Bažantovi upřímně rukou, „že se tak brzy uvidíme. Jak se daří, pane doktore?“
„Mám plnou ordinaci pacientů. Stačí?“
„Proč jste se obtěžoval? Dokonce taxíkem?“
Hugo Bažant se nejistě rozhlédl. „Pan Krempa volal, že je moje přítomnost nezbytně nutná …“
Exner se podíval na Krempu. „Vám se snad udělalo náhle nevolno? Nebo vaší paní?“
Nastalo trapné ticho. Beránek si se zájmem prohlížel přes zasklenou stěnu zimní zahradu a Vlček se vytratil ven, na čerstvý vzduch.
„Pardon,“ vzchopil se konečně Josef Krempa. „Pana doktora jsem pozval já …“
„O tom nikdo nepochyboval,“ řekl Exner. „Ale já netušil, že vy nebo vaše paní potřebujete naléhavě lékaře.“
Doktor Bažant rozpačitě zamrkal.
„Nezavolali jsme lékaře kvůli nám,“ pravil Josef Krempa, „ale kvůli vám, aby …“
„Ale mně nic není. Pane doktore, zbytečně jste se obtěžoval, cítím se docela zdráv.“
„Pan doktor byl zde, když se našemu Janovi stalo to neštěstí, a chtěli jsme, aby vám vysvětlil…“
Exner zvedl ruce před sebe. „Stačí. Pan doktor má na vaše přání popsat situaci a vysvětlit okolnosti, jestli jsem dobře rozuměl.“
„Ano.“
„Velmi lituji, pane doktore,“ usmál se Exner a pokrčil rameny, „že nedostatečná informovanost pana Krempy vás vyrušila z práce.“
„Já se domnívám,“ řekl Josef Krempa umíněně, „že byste měl pana doktora vyslechnout. Možná že byste ušetřil sebe i nás nepříjemností.“
Hugo Bažant se vzchopil. „Ale pane Krempa…“
Otevřely se dveře a do nich nahlédl Vlček. „Pardon Přišel pan doktor Nejezchleb …“
„Ale,“ podivil se Exner.
„Tvrdí, že je právním zástupcem pana Krempy.“

39.
„Zajímavé,“ řekl Exner. „Ať pan doktor Nejezchleba vstoupí.“
„Nejezchleb,“ opravil ho Vlček.
Exner přikývl a pravil vyčítavě: „To jste snad nemusel, pane Krempa …“
Krempa sklonil hlavu a blýskl pleší. Jeho žena usedla do křesla a podle výrazu její tváře Exner usoudil, že se jí vzrušením rozklepala kolena.
Pokročil ke dveřím vstříc advokátovi. „Předpokládám, pane doktore, že jste o mé návštěvě informován.“

„Nevím, jestli přesně. Pan Krempa byl rozrušen…“
„Včera večer …“
„Ano.“
„Směl bych vás upozornit na nejdůležitější okolnost?“
Nejezchleb složil ruce na prsou, naklonil hlavu na stranu a přikývl.
„Myslím, že Jan Krempa nezemřel nešťastnou náhodou,“ řekl Exner.
Doktor Nejezchleb přikývl.
„Chápete složitost práce. Byl bych rád, kdybyste pana Krempu příležitostně ujistil, že se namáhám i v jeho vlastním zájmu.“
„Ano, pane Exner. Upozornil jsem pana Krempu na složitost situace…“
„To bylo od vás velmi rozumné …“
Advokát zvedl ruce dlaněmi vzhůru a stál opět v půvabné pozici oranta. „Moje povinnost. A jsem si jist, že vy nepřekročíte meze dané zákonem.“
„Nikdy,“ ujistil ho Exner. Rozloučil se s Nejezchlebem a zároveň podal ruku Bažantovi. „Pan doktor nás vyrušil z rozhovoru. Chtěl jste patrně říci tady panu Krempovi, že jste mě o celém případu ze svého hlediska už informoval.“
„Ano. Přesně,“ řekl Hugo Bažant. „Jenom maličkost… Pane Krempa, já jsem použil taxíku …“
Krempa sáhl do kapsy pro peněženku.
Hugo Bažant se podíval na hodinky. „S čekací dobou asi pětadvacet korun.“
Dostal je, řekl „Děkuji“ a srdečně poplácal po rameni advokáta. „Zajisté se svezete se mnou, doktore.“
„Určitě,“ souhlasil Nejezchleb a nadvakrát se přítomným lehce uklonil.

40.
„To bychom měli,“ řekl spokojeně Exner. „Mohu zavolat paní Muršové a panu Kubešovi? Možná že budu volat víckrát. Počet hovorů si zaznamenám a potom se vyrovnáme.“
„Prosím,“ odpověděl Krempa a otevřel dveře do jídelny. „Nebude potřeba. Když pracujete v našem zájmu.“
Krempa zůstal u dveří: „Obě čísla jsou na papírku nad telefonem.“
Marta Muršová prodávala noviny. Exner zavolal nejdřív ji, a než zvedl sluchátko, díval se do zahrady a na cestu. Trochu popotahoval nosem, protože v bytě byl zvláštní pach, snad ze starého nábytku a potahů. Viděl, jak Bažant a Nejezchleb nastupují do taxíku, a mimoděk se usmál.
Ohlásila se mu celým jménem. Snad tušila, kdo volá. Vysvětlil jí, že si potřebuje prohlédnout její byt. „Je to nezbytně nutné?“ zeptala se neklidně.
„Bohužel ano.“
„Tak dobře.“
„Vaše přítomnost,“ řekl, „není nezbytně nutná, ale byl bych rád, kdybyste přišla.“
„Myslím, že Erich, syn, bude ještě spát. Vrátil se k ránu. Zůstane jistě doma, má prázdniny.“
Poděkoval a byl rád, že rozhovor proběhl bez hysterie, nářků a dotazů. Bohuslav Rubeš nebyl na svém pracovišti a telefonistce na ústředně trvalo dlouho, než ho našla. Když se Rubeš konečně ozval, mluvil, jako by ho někdo držel za krk, asi měl trému.
„My se už známe, pane Rubeš,“ řekl Exner a oznámil mu, že bohužel musí prohlédnout pokojík pro služky, kde Rubeš bydlí v podnájmu. „Tak se na mě nezlobte,“ dodal.
„Ne, v žádném případě …“
„Jinak bych vás nezdržoval…“
„Pak ovšem … Já mám klíč … Ostatně Krempovi mají jistě klíč …“
„Otevřít zámek je pro nás maličkost. Ovšem můžete přijet.“
„Opravdu?“ zeptal se dychtivě Rubeš.
„Možná že nám velmi pomůžete,“ řekl Exner.
„Za deset minut. Nejpozději za deset minut.“
„Počkáme.“ Exner položil sluchátko a obrátil se na Josefa Krempu. „Tak se do toho pustíme.“

41.
Taxíkář zastavil u parku, v němž byla budova zdravotního střediska. Přijal pětadvacet korun a oba pánové vystoupili.
„Poslyšte, doktore,“ řekl Hugo Bažant a rozhlédl se, jestli není nikdo nablízku, „co vy na to?“
„Nevím,“ odpověděl upřímně doktor Nejezchleb. „Na mou duši, nevím. Když jste tam tenkrát byl, nevšiml jste si něčeho? Něčeho nápadného, podezřelého?“
„Já měl jiný starosti. Krempová dělala hroznej kravál. Nikdy mě nenapadlo, že by ji něco mohlo tak vzít. Vždycky jsem si říkal: mít její nervy, pane!“
„Kriminálka je z Prahy …“
„To jsem pochopil. Divný. Tejden zpoždění je sakra moc i na kriminálku.“
„Právě,“ odpověděl Nejezchleb starostlivě. „Dělají ze mě rodinného advokáta. Žádná radost, věřte, žádná radost …“ mávl oběma rukama. „Co mám dělat, já mu vděčím za život.“
„Ale…“
„Měl jsem jít jako rukojmí do koncentráku. Hned na začátku války. Měl dobré styky …“
„Jo, jo.“
„Pomohl mi.“ Doktor Nejezchleb vzdychl. „Já si myslím,“ pokračoval, „že ten inteligentní švihák …“

„Myslíte…“
„Ano, toho, že bude mít všechno na vodě. Vražda potřebuje motiv. A tady?“
„Že by ho milovali, se říct, pokud vím, nedá.“
„Ze vzteku bacit po hlavě, prosím.“ Nejezchleb zvedl ruku do výše obličeje a zakroutil jí. „Ale promyšleně vraždit…“
Hugo Bažant pokrčil rameny.
„Na krku jste si nevšiml ničeho? Jako kdyby ho někdo škrtil nebo tak?“
„Ne. Musíte si uvědomit, že si rozřízl krční tepny o sklo. Ten krk vypadal, člověče! Nepřál bych vám ho vidět.“
Doktor Nejezchleb vzdychl.

42.
Vyrojili se z vozů a byla jich najednou plná hala. Chovali se s onou samozřejmou jistotou, která je běžná u lidí, zvyklých pohybovat se neustále v cizím prostředí. Krempa se zmateně ukláněl a pleš mu blýskala. Jeho žena seděla bezmocně v křesle u krbu. Exner dával polohlasně rozkazy, mládenci polohlasně a zdánlivě nedbale odpovídali nebo se domlouvali mezi sebou. Slova se v prostoře haly přelévala v nezřetelný šum. Erich Murš se opíral v prvním patře o zábradlí a zdálo se mu, že je v biografu. Probudil ho nezvyklý ruch na ulici. Zašmátral po stole pro brýle, nasadil si je a šel se podívat, co se stalo, doufaje, že hned zase zaleze do postele a bude spát nejméně do oběda. Na včerejší návštěvu kapitána Bezpečnosti a jeho slib, že se objeví, v rozespalosti zapomněl.
Chvíli pozoroval němohru lidí a vozů pod okny a pochopil. Ustrojil se a vyšel na ochoz v hale.
„Dobré jitro!“ zavolal na něho Exner. „Jestli se nemýlím, Erich Murš.“
Zamrkal za čtyřmi dioptriemi. „Ano … já …“
„Směl bych si s vámi popovídat?“ Exner, nečekaje na odpověď, rozběhl se po schodech nahoru. Proschlé dřevo pěkně vrzalo. „Nebudí vás tyhle zvuky?“
„Ani ne. Už jsme si zvykli…“ Ukázal na dveře vedoucí do chodby. „Prosím … můj pokoj… Ale před chvílí jsem vstal a neuklízel…“
„To by nevadilo …“
Na chodbě byl věšák, staromódní a důstojný, s tapetou a držátkem na deštníky a pod držátkem mosazná mistička. Pod věšákem na kusu novin stály zablácené boty, nad nimi visel černý trenčkot, snad dědictví po dědečkovi. Exner se jej dotkl. Byl dosud vlhký. „Zmokl jste v noci?“
„Dost. Bouřka mě chytla v lese, nejmíň dva kilometry od vesnice. Schoval jsem se pod strom…“ otevřel dveře do pokoje, „ale moc mi to nepomohlo…“ Narychlo uklízel pohovku a cpal přikrývky a polštář do spodní části knihovny.
Exner si prohlížel předměty na desce pracovního stolku u okna. Několik hnědavých střepů, rozložených na listech z bloku. „Co je to?“
„Keramika.“
„Aha… Ale jaká?“
„Středověk.“
„Znáte doktora Soudka?“
„Ovšem. Přednáší nám …“
„Neolit, že? Jak se mu daří?“
Erich Murš si narovnal rozpačitě brýle. „Promiňte…“ já jsem netušil…“
„Že ho znám? Tahle země je strašně malá. Kdekdo ví o každém všechno,“ řekl Exner a vzdychl.
„Směl bych se vás na něco zeptat?“
„Proč ne?“
„Nejste vy snad …“
Exner se opřel loktem o stůl a dlaní si podepřel bradu. Vypadal docela klukovsky. Bavil se. „Pokračujte.“
„Ten… co… Myslím případ s pokladem byzantského kupce…“
Michal Exner přivřel oči a přikývl. „Snad vám pan doktor o tom nepřednášel?“
„Ne, to ne,“ zasmál se Murš, „jenom říkal… že jste mu vypil celou láhev koňaku… Ale myslel to určitě jako žert…“
„Půl láhve,“ řekl Exner přísně. „Půl. Pan doktor rád přehání.“
Murš mezitím neklidně a úplně zbytečně rovnal vše co bylo na kulatém stolku před pohovkou.
„Ale abychom se vrátili k věci,“ pravil Exner. „Kouříte?“
„Ne.“
„Kde jste byl dnes v noci?“
„Asi mi nebudete věřit,“ řekl Erich Murš nejistě, „ale chodím na noční pochoďáky … Deset patnáct kilometrů.“ „Proč ne,“ prohlásil Exner, jako kdyby bylo nejobyčejnější věcí pod sluncem štvát se sám v noci celé kilometry. „A mohl byste si vzpomenout, co jste dělal minulý pátek? Mimochodem, kde je vaše sestra?“ „V konzervárně.“ „Cože?“ „Chodí na brigádu. Rovná flašky s moštem do bedýnek. Začínají v šest, chodí domů ve tři odpoledne. Za šest stovek měsíčně.“
„A minulý pátek?“
„Nevím. Snad si vzpomenu,“ řekl ochotně a najednou se zarazil.
„Nejsem si jist…“ řekl Erich Murš, „jestli si vzpomenu … docela přesně …“
„Bylo by to výhodné.“
„Vy máte na mysli moje alibi?“ vyhrkl. „Ale ne …“
Erich Murš seděl na pohovce naproti Exnerovi a ruce měl sepjaté mezi koleny. Sklonil hlavu, podíval se na prsty a neklidně třel palec o palec. „Jestli tomu je tak…“ pronesl pomalu, „pak nemám vůbec žádné alibi… Dopoledne jsem byl

doma… a četl jsem… až do oběda jsem zůstal v pokoji. V poledne jsem odešel do kuchyně a ohřál jsem si oběd … jsou tam dva sporáky, na druhém vařila teta …“
„Paní Krempová?“
„Ano. Najedl jsem se v kuchyni…“ „O čem jste s tetou hovořili?“
„Ani nevím … Asi o nějakých běžných věcech … Hned z kuchyně jsem šel do kůlny na zahradě … vlastně je to bývalý altán. Vzal jsem si kolo a odjel jsem na Homolku… Kopec, kde stál hraniční hrad v jedenáctém století, ale už ve třináctém byl opuštěný… Tam jsem celé odpoledne hledal keramiku.“
„Jak je to daleko?“
„Na kole půl hodiny, čtyřicet minut.“
„Kdy jste se vrátil?“
„Po šesté… To už po tom… co odvezli Honzu.“
„A byl jste na Homolce sám?“
„Ano.“
„Viděl vás někdo?“
„Nevím. Možná nějaký houbař. Já neviděl nikoho.“
„Kde je ta Homolka? Myslím, kudy se k ní jede?“
„Nahoru ulicí, pak lesem …“
„Dá se jet vozem?“
„Ano, ale pořádnou oklikou. Na kole se může po pěšinách.“
„Máte v rodině ještě jedno kolo?“
„Kolo?“
„Myslím bicykl…“
„Ano… ale proč?“
„Protože,“ pravil Exner, „se pojedeme spolu podívat na Homolku.“

43.
Od nástupu do práce obcházel Bohuslav Rubeš kanceláře a všude vykládal o včerejší návštěvě kriminálky v Krempově vile. Ve chvíli, kdy volal Exner, byl právě u předsedy, který poslouchal s neobyčejným zájmem. „Snažím se,“ vykládal Rubeš, „distancovat se od rodiny, jak můžu. Mluvím, jen co musím, řádně platím, a to je všechno.“ Po rozmluvě s Exnerem položil opatrně sluchátko a podíval se na svého představeného zvláštním, vážným, ale zároveň vzrušeným pohledem. „Oni…“
„Kdo?“
„Kriminálka. Mám se ihned dostavit.“
„Ihned?“
„Ano,“ zavrtěl hlavou, jako by přemýšlel o lidské špatnosti. „Je to zlé …“
„Říkali něco?“ zeptal se předseda dychtivě.
Rubeš potřásl hlavou. „Oni nic neřeknou … Mohu si vypůjčit tvůj vůz?“
„Ovšem. Hned zavolám na vrátnici.“
Tak se stalo, že se Bohuslav Rubeš dostavil k vile později, než kdyby spěchal pěšky. Neboť bylo nezbytné sehnat řidiče, vyplnit příkaz a rovněž podrobně informovat vrátného, který byl neobyčejně zvědavý. Hleděl na účetního závistivě, protože jemu, členu závodní stráže, se ještě nikdy nestalo, aby se musel na požádání kriminálky kamkoliv dostavit ihned.
Před vilou Rubeš křepče vystoupil z vozu a řidiči pokynul, že může odjet. Aniž se ho mladík stojící u branky a dosud čtoucí noviny na cokoliv zeptal, Bohuslav Rubeš okamžitě pochopil, představil se, vysvětlil, proč přijel, a objasnil svůj vztah k domu.
Chlapík vzhlédl od novin, prohlédl si ho a přikývl.
Rubeš vstoupil do zahrady a chystal se rychle přejít k vile, když ho zaujal pozoruhodný výjev. Před altánem stál onen muž z Bezpečnosti, s nímž před chvílí telefonoval, přidržoval dámské kolo a vyhrnoval si nohavice.
U kola seděl na bobku Erich Murš a pumpičkou hustil pneumatiku. Zkusil palcem a zašrouboval čepičku. Muž z Bezpečnosti (vypadal poněkud komicky v bílé košili s velkými manžetovými knoflíky a s vysoukanými kalhotami) skočil do sedla a pomalu se rozjel přes trávu na pěšinku, kde Rubeš stál.
„Ztratil jsem cvik!“ zavolal přes rameno.
„To přijde samo,“ odpověděl Erich Murš a sjížděl za ním.
Exner málem do Rubeše vrazil. „Pardon. Už jsem dlouho neseděl v sedle. Můžete do domu, pane Rubeš.“
Bohuslav Rubeš měl přesně zformulovanou větu, kterou si už cestou připravil a teď ji musel vyslovit. „Dostavil jsem se na vaše přání.“
„To je od vás hezké,“ řekl Exner roztržitě. Zdálo se, že ho především zajímá, jestli si kalhoty vyhrnul dostatečně vysoko. „Můžete klidně dál.“
„Doufám,“ pokračoval Rubeš a spiklenecky se usmál, „že prohlídka v mém pokojíku pro služky bude pouze formální, že …“
Exner se na něho udiveně podíval. „Já také doufám, pane Rubeš,“ Šlápl na pedál, vyjel z branky a zamířil ulicí nahoru. Za ním projel Erich Murš.
Chlapík, co četl noviny, bez zájmu vzhlédl na dva cyklisty a ani ho nenapadlo, aby se za nimi podíval.
Ale Bohuslav Rubeš civěl až do doby, než dojeli k místu, kde ulice začínala prudce stoupat a kde oba seskočili z kol.

Vstoupil do haly právě v okamžiku, kdy Beránek žádal Krempovy, aby se odebrali buď do jídelny, nebo do knihovny. Viděl, jak několik mužů pilně pracuje v pokoji Jana Krempy, dva další se potulovali kolem zdí haly.
„Hledáte někoho?“ zeptal se ho Vlček. Stál u krbu a pohyboval hlavou, jako by sledoval něco na zemi, co lezlo ode dveří ke schodišti a zase zpátky.
Bohuslav Rubeš opakoval, co řekl u branky muži s novinami.
„Buďte vítán,“ řekl Vlček. „Támhle je váš pokoj?“
„Ano,“ zasmál se Rubeš. „Pokojík pro služky.“ Zdálo se mu zřejmě hrozně legrační, že zrovna on bydlí v pokojíku, který byl kdysi určen někomu docela jinému.
Vlček zřejmě vtip nepochopil a dál bloudil zrakem po podlaze. „Tak si běžte do svého pokoje a počkejte,“ řekl suše.
„Já, prosím …“ ozval se nesměle Rubeš.
„Můžete jít i na zahradu. Zavoláme vás.“
„Ano, prosím.“ A Bohuslav Rubeš vycouval ze dveří.

44.
Prošli mezi zahradami. Nezřetelnou pěšinou mezi vysokými smrky vlekli kola do vrchu. Nahoře byla lesní cesta, která mírně stoupala. Šli mlčky.
Potom Murš zahnul na jinou pěšinu a sjeli příkrou strání přes paseku k potoku. Bylo to jako na terénních závodech. Zvolna jeli proti proudu potoka a zase stoupali nějakou pěšinou, táhli lesem a sjeli do úvozu.
Exner měl neodbytný dojem, že je tady pro legraci. Ale Murš se tvářil úplně vážně. Dostali se na obyčejnou, normální silnici, po níž ujížděli několik kilometrů velmi snadno. Většinou byli v lese, ale když se náhodou otevřel výhled do krajiny, bylo vidět hodně daleko, kopce i lesy.
„Pěkný!“ křikl Exner.
„Počkejte, až přijedem na Homolku!“
Odbočili do něčeho, co bylo jakýmsi zvětralým korytem. Exner měl co dělat, aby udržel rovnováhu. U jakéhosi širokého příkopu opřeli kola o stromy a dál šli pěšky.
Exner se podíval na hodinky. Cesta jim trvala třicet sedm minut. Zpátky by se to dalo pořídit za pětadvacet. Erich šel rychle, znal dokonale terén. Exner klopýtal za ním. Přes všelijaké jámy, ukryté v borůvčí a ve vřesu, se dostali konečně na holou plošinku, jež končila nevelkým skaliskem.
Přes zvlněné lesy a pole bylo vidět do vzdálenosti patnácti kilometrů. Slunce pražilo a bílé zdi vesnic ostře svítily. Vlevo viděli část města a nějakou továrnu.
Exner se posadil na pařez, zvedl suchou větvičku a dloubl do země. „Tady jste hledal ty střepy…“
„Kousek vpravo. Co sedíte, byla zeď.“
„Sedmatřicet minut.“
„Nechtěl jsem vás honit.“
„Mluvil jste se svou sestrou? V noci nebo ráno?“
„Ne. Přišel jsem pozdě a spal jsem.“
„A s maminkou?“
„Taky ne.“
„Proč jste Krempu neměl rád?“
„Nikdo ho neměl rád.“
„Vím, vím, ale proč vy?“
„Jednoduché. Například…“ zarazil se. „Mohu si to chvíli rozmyslet?“
„Samozřejmě.“
„Mohl bych vám vypočítávat mnoho všelijakých zlomyslností nebo poťouchlých činů, za které jsem ho srdečně nenáviděl. A jsem přesvědčen, že vůbec nebyl blázen. Byl jen líný, a zalíbila se mu role ubožáka. Se svou invalidní rentou mohl být docela spokojen. Koneckonců mu nic nechybělo.“
„Zajímavý názor. Lékaři ovšem potvrdili…“
Pokrčil rameny. „Nejsem lékař. Léčil ho doktor Čejchán, dobrý přítel doktora Rouse. A Rous byl manželem mé sestřenice, Honzovy sestry.“
„Váš názor, nebo se o tom někdy nějak povídalo?“
„To je můj názor a s nikým jsem o tom nehovořil.“
„Ani se svou matkou?“
„Mluvil jste s ní?“ odpověděl Erich Murš otázkou.
„Telefonem.“
„Jinak by vám bylo jasné, že bych o tom se svou matkou nemohl mluvit.“ Usmál se. „Vytkla by mi, že se chovám nesnesitelně hrubě, a nutila by mě, abych se Honzovi omluvil.“
„Ani se svou sestrou jste o tom nemohl mluvit?“
„Ne. Při první hádce by to začala vykřikovat v hale.“
„Hádali jste se často? Myslím rodina …“
„Totiž,“ Erich se tiše zasmál, „ona se hádala dost často.“
„Nezdálo se mi, že by byla hádavá, aspoň se mnou…“
„Vy jste s Lídou mluvil?“
„Po koncertě,“ řekl Exner nedbale, „jsme si šlí zatancovat na Certovku.“

45.
„Pane jo!“ vyděsil se Erich Murš. „Musela vám toho napovídat…“
„Běžný omyl,“ odpověděl Exner.
„Nerozumím.“
„Podceňujete svého mladšího sourozence.“
Erich se usmál a neřekl nic. Usedl na skalisko proti Exnerovi. Podíval se na něho, jako kdyby se chtěl zeptat: tak co vlastně ode mě chceš?
Michal Exner mlčel rovněž. Dloubal klacíkem do země před sebou. A soustřeďoval se na tuhle činnost velmi důkladně.
„Mně je všechno záhadný,“ řekl Erich konečně.
„Mně taky,“ souhlasil srdečně Exner. „Ale možná že každému z nás je záhadná úplně jiná věc. Co například vám?“
„Mohu mluvit upřímně?“
„Prosím.“
„Co asi víte, proč jste se objevil poměrně pozdě, a dokonce až z Prahy.“
Zdálo se, že Exner je příliš zaujat vlastními myšlenkami.
„Mimochodem, obecně jste povahu svého bratrance charakterizoval hezky. Mohl byste uvést nějaký konkrétní případ, co vlastně dělal. Aspoň jeden…“
„Ano… v posledních letech mi dal pokoj… Většinou jsem v Praze, domů jezdím jednou za měsíc, za tři neděle… Například mě chodil budit.“
„Budit?“
„Ano. V posledním roce před maturitou. Každou noc mezi jednou a druhou. Nařizoval si určitě budíka. Přišel potichu nahoru, probudil mě a vykládal… morbidní věci… Když jsem si stěžoval, řekli mi, že je blázen, že s ním musím mít trpělivost, ať se zavírám …“
„Kdo vám to řekl?“
„Všichni… maminka, teta, všichni… Zavíral jsem se, ale klepal na dveře a vedl řeči za dveřmi. Nejhorší bylo, že měnil čas. Někdy v jednu, pak o půl druhé, o půl třetí, ve dvě… Probudil jsem se třeba sám v jednu. Ale přišel ve tři. Rozumíte?“
„A přestal?“
„Ano.“
„Omrzelo ho to?“
„Nevím, jestli by ho to omrzelo, ale…“ Erich se zarazil.
„No?“
„Počkal jsem si na něj před altánem, když se coural po zahradě,“ řekl Erich odhodlaně. „Nejdřív jsem mu oznámil, že toho mám už dost, a když se pitomě rozchechtal, sundal jsem si brýle a dal jsem mu… dal jsem mu do nosu … Několikrát.“
„A co se stalo?“
„Byl pokoj. Napadlo mě… Vlastně patřím mezi podezřelé.“
„Jak to?“
„Mohl jsem to udělat a vrátit se… Večer přijet jakoby nic.“
Exner přikývl. „Ovšem … Jak byste to udělal?“
Erich Murš pokrčil rameny. „Nevím … Vím, jak ho našli… Prostě bych mu dal do zubů a náhodou by snad spad hlavou do spodního skla dveří…“
„Asi byste se hádali…“
„Ani bychom nemuseli, prostě ze vzteku …“
„Možná,“ odpověděl Exner zamyšleně. Vstal a oprášil si kalhoty.
„Chcete se podívat, kde jsem našel ty střepy?“ zeptal se Erich.
„Ne. Vím, že bychom našli určitě mnoho dalších.“
Původně se Bohuslav Rubeš domníval, že prohlídce pokojíku pro služky bude osobně přítomen. Ale poručík Vlček mu oznámil, že by sice uvítali jeho pomoc, ale že bohužel není možná. „Až skončíme,“ řekl, „tak si zkontrolujete, jestli máte všechno na svém místě.“
Nezbylo než souhlasit. Přecházel po hale a bylo mu všelijak. Rád by byl s někým hovořil, aby v něm povolilo vnitřní napětí, ale nebylo s kým. Do jídelny za Krempovými nechtěl. Nebyl si ani jist, jestli vůbec může. A mládenci, kteří se po hale pohybovali, nevypadali, že by byli ochotni s kýmkoli vést přátelský nebo vůbec jakýkoli rozhovor.
Zastavil se u skleněné stěny zimní zahrady a neklidně přešlapoval. Škubl sebou, když se za jeho zády ozvalo: „Pane Rubeš …“ Byl to Exner. „Promiňte, že jsem vás polekal. Zdálo se mi, že jste úplně klidný člověk. Také vzhledem k vašemu povolání. Pojďte si sednout na zahradu do altánu. Je tam krásně.“
„Ano. Samozřejmě. Prosím,“ Rubeš se poněkud uklidnil, a ačkoli se mu nezdálo, že by byl mladší než Exner, dal mu pro jistotu ve dveřích přednost.
„Měli by pokosit trávu,“ poznamenal Exner cestou k altánku. „Říká se, že není dobře nechávat trávu schnout takhle na stojato.“
„Kdo by to měl udělat?“
„V domě je přece lidí…“
„Mívali zahradníka.“
„Aha. Jak se s nimi snášíte?“
„Ne zrovna špatně.“

„Jste přáteli?“
„Jsem podnájemník. Nehádám se, hovořím o počasí a trochu blíž se stýkám s Věrou Krempovou.“
„Blíž?“
„Hrajeme spolu šachy. Učila mě na hospodářské škole těsnopis a psaní strojem.“
„Šachy?“
„Ovšem. Nic víc, samozřejmě.“
„Prý se dosud neprovdala …“
„Má poněkud nešťastnou povahu.“
Altán byl obrostlý houštím nepěstovaného psího vína. Uvnitř byl chládek, odřený stůl, kdysi bílý, několik židlí, prkna a mnoho dalších krámů.
„Posaďte se, pane Rubeš …“ Mezi listy vína bylo docela hezky vidět celou zahradu, vilu a ulici. „Co rozumíte označením: nešťastná povaha?“
Bohuslav Rubeš se zamyslel a potom se zeptal: „Mohu si být naprosto jistý, že můj názor nebudete brát jako pomluvu?“
„Jistě.“
„Pak se domnívám, že ony nepříjemné rysy její povahy vyplývají z faktu, že se dosud neprovdala…“ řekl Rubeš nejistě.
„Jinak si to neumím vysvětlit.“
„Vyjádřil jste se velice opatrně. Víte, že by mě nejen těšilo, ale pomohlo, kdybyste byl konkrétnější?“
„To já nemohu,“ vzdychl Rubeš. „Snažte se pochopit, že nemám takovou povahu, rozumíte …“
„Poslyšte,“ řekl Exner přátelsky a položil ruku na Rubešovo předloktí, „co vám provedl Jan Krempa?“
Bohuslav Rubeš zamrkal, dívaje se někam do prázdna, a olízl si rty. „Mně? Proboha, co by mně proved? Nic! Samozřejmě že nic!“
„Zdá se mi, že nenechal na pokoji nikoho, kdo bydlel v domě.“
„Ano, ale… nebyl normální, to přece všichni věděli …“ zarazil se. „Mohu mluvit otevřeně?“ „Pane Rubeš,“ řekl Exner zoufale.
„Totiž … ani mě nenechal na pokoji… Jistě … Například mi jednou vypustil všechny čtyři pneumatiky… a já musel ručně pumpovat…“
„A jak jste se mu odměnil?“
Rubeš pokrčil nesměle rameny. „Jak? Nijak. Postěžoval jsem si paní Krempové… prosila mě, abych se nezlobil… A vrátila mi podnájem za půl měsíce. Ale o to nejde. Chtěl jsem vám sdělit…“ Rozhlédl se, jako by si nebyl jist, zda jsou opravdu v besídce sami.
„Cigaretu?“
„Ne. Nekouřím. Napadlo mě to, až když jsem přemýšlel o vaší návštěvě … O té první, včera … Předtím mně vůbec nepřišla na mysl nějaká souvislost mezi jeho smrtí a ztrátou pěti set korun… Totiž, napadla mě ještě dřív, ale zdála se mi hloupá. A abych se vám přiznal, je divná ještě dnes. Nejsem si jist, jestli bych o tom měl vůbec hovořit…“
„A proč ne? Děláte si zřejmě zbytečné starosti.“
„Ano, pravděpodobně,“ přikývl Bohuslav Rubeš horlivě. „Podívejte: paní Krempové se někdy ztrácejí peníze. A nejen to. Z jejich knihovny se občas ztratí kniha. Většinou cenná a málo dosažitelná. Tedy dobře prodejná. Oni o tom nemluví, víte? Ale vždycky se nějak náhodou podřeknou. Třeba se paní Krempová zeptá Věry… totiž slečny Krempové, jestli si od ní nevypůjčila peníze. Nebo pan Krempa hledá po bytě knihu a zeptá se, jestli si ji někdo nevypůjčil…“ Bohuslav Rubeš se na chvíli odmlčel, snad aby nabral sil k dalšímu rozhovoru. „Prosím vás, vy jste mi nabídl před chvílí cigaretu …“
Dostal ji, Exner mu ji zapálil a Rubeš se strašně zakuckal. „Nejde to. Promiňte. Bylo by mi špatně…“
„Ale já nedělám krádeže, pane Rubeš.“
„Zajisté, ovšem… tady nejde, abych tak řekl, o zcela neobjasněné nebo dokonce ohlášené krádeže …“
„O jaké tedy?“
„V kruhu rodiny… nebo známých,“ vypravil ze sebe těžce Rubeš, „totiž známých, já nevím, kdo další to ví… Prostě: dělá to Petr Krempa. Žije na vysoké noze a má malé příjmy.“
„Pozoruhodné.“
„Nenáviděli se. Prostě se nenáviděli ti dva …“
„Tím chcete říci, že …“
Rubeš si neklidně zamnul ruce. „Nic prosím jsem nechtěl říct, jen domněnku. Postřeh. Ale ne názor!“ dodal skoro urputně. „A prosím, úplně důvěrně.“
Exner ho chvíli zamyšleně pozoroval. Podrbal se ve vlasech. Za uchem. A konečně se zeptal: „Mohl byste mi vysvětlit, jak si představujete život na vysoké noze nebo vůbec, co si myslíte, když vyslovíte ten pojem?“
„Jestliže někdo například utrácí víc, než je schopen vydělat… Nemám určité důkazy, ale nadměrné pití… střídám známostí…“
„Ale Petr Krempa je přece ženat…“
„Ovšem, ale to nevylučuje, rozumíte …“
„Zajisté.“ Na Michala Exnera padla únava z nekonečného rozhovoru. „Víte, co bych si přál?“ zeptal se melancholicky a hleděl mezi listím psího vína na okno, jež patřilo k pokoji Jana Krempy. Okno se lesklo, protože slunce na ně svítilo v takovém úhlu, že se jeho paprsky odrážely do besídky. Za sklem se pohybovaly nezřetelné postavy.
Bohuslav Rubeš vyvalil oči.
„Přál bych si…“ mávl Exner rutoou. „Vy jste účetním?“

„Ano," přikývl Rubeš horlivě.
„To je vlastně štěstí mít takové zaměstnání… Kde bych našel Věru Krempovou?"
„Bude asi ve škole."

47.
„Bože můj," řekl Beránek Exnerovi a usadil se pohodlně v křesle za psacím stolem Jana Krempy, „je toho jako utrejchu."
„Cože?"
„Že je toho málo. Shrneme si to?"
Exner souhlasil. Stál uprostřed pokoje a rozhlížel se po knihovnách a regálech. Nyní bylo všude vzorně uklizeno. Zdálo se, že Beránek se svými mládenci napastoval a vyleštil parkety. „Je dovoleno poručíkovi jako já, kát se?"
„Zajisté," řekl Exner spokojeně.
„Tíží mě svědomí, jak jsem si byl téměř jist, žes naletěl. Nestalo se tak. Aspoň bych měl po ruce malinké důkazy."
Exnerovi se zřetelně ulevilo. „Sláva," vzdychl.
„Například," pokračoval Beránek, „na koberci, kde právě stojíš, kousek za tvými zády, jsme našli stopy, ze kterých by se dalo soudit, že zde došlo k nějaké malé rvačce."
Exner se otočil.
„Teď už tam dohromady nic není. My jsme totiž z koberce pečlivě sebrali, co se dalo, a nakonec jsme ho vyluxovali."
Exner nadechl, aby se na něco zeptal, ale Beránek ho velkým gestem zarazil. „Chceš se pravděpodobně zeptat na rvačku. Všechno vysvětlím." Podíval se pod Exnerovy nohy. „Je to možná právej peršan. Jisto je, že má dlouhej vlas. Dalo by se na něm moc hezky spát. Nebo je příjemné po něm chodit bos. Ale k věci: podobá se srsti."
„Cože?"
„Podobá se srsti. Můžeš ho pohladit po srsti i proti srsti. Jen to zkus."
Exner dřepl na bobek a zkusil to. Byla to pravda. Směrem k oknu se koberec hladil dobře, tedy po srsti, když Exner projel vlákna prsty směrem ke dveřím, načechrával je.
„Už to není tak zřejmý," řekl spokojeně Beránek, „protože jsme luxovali, tak jsme koberec našechrali po celý ploše…"
Exner seděl dosud na bobku a zvedl úpěnlivě oči.
„Jasný," pravil Beránek suše. „Čáry sem a tam. Od bot. Od hran bot. Když normálně chodíš, děláš ťápoty. Když se pereš nebo když nohou smejkneš, uděláš v koberci cestičku. V cestičce zanecháš kousky hlíny a písku. A byli dva. Protože jeden měl obuv pevnější a druhej bačkory nebo něco takovýho."
„Chtěl jsem se zeptat…"
„Na rozšlapanou pilulku."
„Pilulku? Aspirin?"
„V koberci zůstala čmouha a kousíčky. Jsou v tomhle papírku," ukázal Beránek na stůl před sebe. „Pod skříní vlevo jsme našli celou tabletku. Bílou. Jako v koberci."
„Má označení?"
„Ne. Poslat do Prahy?"
„Hned."
Beránek přikývl. „Zajisté."
„A dál?"
„Trochu špíny, nějaké jehličí, černé skvrny, asi krém. Půdorys té krásy jsem ti namaloval," Beránek zvedl palcem a ukazováčkem list papíru a zamával jím. „Nedá se z něho vyčíst nic než pravděpodobnost, že byl někdo vlečen směrem ke dveřím. Ten v měkkých bačkorách. Tím spíš to může být moje fantazie. A pak by byly vlasy. To si s Vlčkem uděláme, komu patří…"
Exner se posadil na koberec a objal rukama kolena. „Tady všichni mluví jako rébus. Zkusím sehnat někoho objektivního. Snad doktora Rouse. Bydlel s nimi dost dlouho. A musím za Věrou Krempovou, učí na hospodářské škole těsnopis a psaní na stroji. To je radost…"
Beránek se zatvářil soucitně. „Ale potěším tě," pravil laskavě. „Někdo opravdu všechno pečlivě přerovnával. A měl nové jelenicové rukavice. Světlé. Máme spoustu chloupků."
Kdosi zaklepal na dveře, Beránek řekl „Dále" a do místnosti vsunul hlavu řidič. „Smím dál?"
„Copak?" zajímal se Exner.
„Pošta," oznámil řidič a vstoupil.
„Cože?!"
„Řekl jsem: pošta!"
Odevzdal Exnerovi pomačkanou obálku.
Byl to nepodepsaný dopis.

48.
Na bílých dveřích vily se otevřela špehýrka. Exner přivřel oči a pokynul hlavou na pozdrav. Potom se dveře pomalu otevřely a drobný muž, jenž za nimi stál, držel prst na rtech a na bílých zplihlých knírech. „Sss, sss."
Neklidně se rozhlížel a těkal očima, jako by každou chvíli čekal ránu klackem přes hlavu. „Sss, sss!" syčel.
Exner sepjal ruce a s porozuměním je rozpřáhl dlaněmi dopředu, aby naznačil, že rozumí.
Muž pokynul hlavou ke schodům, které vedly patrně do sklepa. Exner porozuměl a tiše prošel krátkou chodbou. Za sebou zaslechl klapnutí dveří. Muž se prosmýkl kolem něho, jeho kroky zašustily ve tmě a za okamžik otevřel dveře do světlé místnosti. Byla to prádelna.

Muž pokynul a Exner vstoupil. Páchlo tu vlhkem a mydlinkami. U stěn stály troje necky. Jedny ležely na zemi obráceny dnem vzhůru. Před kotlem se povalovaly kousky uhlí a popela.
Muž zavřel dveře na klíč, rychle přeběhl k oknu, a teprve když se přesvědčil, že i ono je zavřeno, trochu se uklidnil.
Exner mu nabídl cigaretu. „Vy jste patrně pan Harpíšek…“
„Pssst!“ zarazil ho muž. „Tiše! Ano! Prokristapána, proč jste chodil sem?“
„Dostal jsem váš dopis …“
„Ale já se nepodepsal!“ zaúpěl Václav Harpíšek a zdrceně se posadil na necky. Nezřetelným pohybem nabídl vedle sebe místo i Exnerovi.
„Nikdo mě neviděl…“ zašeptal Exner.
Harpíšek obrátil oči do stropu. „Zde je tisíc očí, pane!“
„Přišel jsem zadem …“
„Ježišmarjá!“
„Přes plot…“
„Nahoře bydlí…“
„Já vím. Nejsou doma.“
„Jak to víte?“
„Volal jsem k nim. Nikdo nebral telefon.“
Václav Harpíšek si oddechl. „Mně se najednou udělalo až špatně! Vždyť jsem vám všechno napsal… Vlastně … Já jsem se schválně nepodepsal, abyste za mnou nepřišli. Tisíc očí! Já jsem důchodce. Bydlím tady čtyřicet let! Já nejsem udavač!“ šeptal horlivě, ačkoliv bylo zřejmé, že ve vile není ani noha. „Promiňte …“
„Takhle je to lepší, než kdybychom si vás pozvali k výslechu.“
Při posledním slově sebou Harpíšek škubl. Chytil se prsty spánků. „Výslech…“
Exner mávl lehkomyslně rukou. „Nač! Popovídáme si, Čímž pro vás všechno skončí. Myslím, že v okolí nemají tu rodinu moc v lásce, že?“
„Kdepak! Starej byl fiskus. A lidi si moc dobře pamatujou. Pytlíkoval to, s kým moh. Co chcete, pojišťovák. Měl vlastní pojišťovnu, pane. Postavil by si zámek, kdyby se nebál.“
„Čeho by se bál?“
„Řečí. Říkali, že jezdí na Moravu k babičce, a jezdili na Riviéru, pane! Všechno se lidi dozvěděli. No,“ dodal Harpíšek téměř spokojeně, „pánbůh je potrestal.“
„A jak?“ podivil se Exner.
„Nejstarší syn cvok — nikdo jim to nepřeje, pane, ale je to fakt, dcera stará panna, poslední, nejmladší kluk, škoda mluvit, flákač* ze studií ho vyhodili… Tak.“
„A vy jste ho viděl, jak jste napsal?“
„Ovšem. Potkal jsem ho.“
„A kde?“
„Pět metrů od^branky. Vyšel ze zahrady, zavřel a potkali jsme se.“
„Kolik bylo asi hodin?“
„Po třetí. Nebo ve čtyři. Prostě mezi třetí a pátou.“
„A mohl ho vidět ještě někdo jiný?“
„Jo, nevím, pane…“ uhladil si knír. „Tady je někdy jak po vymření.“
„Koho jste ještě potkal?“
„Myslím už nikoho. Anebo možná, já nevím. Já jsem totiž čekal, že mě pozdraví…“
„Krempa?“
„Jo. Ale nepozdravil. Jako bych byl pára. A chodil ke mně jako dítě pro rohlíky. Pane, a těch slanejch housek co sprásknul!“
„Cože?“
„No … jako sněd.“
„Aha.“ Exner chtěl Václava Harpíška potěšit. „Udělal jste dobře, že jste nám napsal.“
„Udělal jsem chybu,“ odpověděl důchodce zarputile. „Nic mi do toho není a nic z toho mít nebudu. A nerad bych se do něčeho zaplet. Kecová má voči jako vorel.“
„Ale…“
„Já jsem si vším, že jste u ní dnes byl,“ pravil Harpíšek odevzdaně. „Já se nechci do ničeho zaplíst…“
Exner zvedl udiveně obočí. Chvíli mu trvalo, než mu Harpíškovo přiznání zapadlo do správných souvislostí. Zasmál se.
„V pořádku, pane Harpíšek. Nikdo se nic nedozví, i pokud jde o vás.“
„Mně jde hlavně o dizgrétnost,“ řekl Harpíšek prosebně.
„Zaručuju,“ ujistil ho Exner vážným a pevným hlasem. „Mimochodem… všiml jsem si, že pěstujete růže. Máte na zahradě překrásné exempláře.“
„To je moje,“ usmál se Václav Harpíšek šťastně, „jediná radost.“
„Moc se mi líbily.“
„Opravdu?“
„Moc. Nemohl byste mi prodat kytici?“
„Prodat? Ne. Pěstuju je pouze pro své potěšení.“
„Škoda,“ posmutněl Exner. „Člověk pořád bydlí v hotelích a pokoje jsou vyprahlé jako poušť…“
„Lidi už ztratili smysl pro krásu zeleně, pro barvy kytek, pane.“

„Určitě.“
„Víte …“ řekl pomalu Harpíšek, „prodat… to nemůžu … že, no … Ale jestli byste je přijal… jako dar …“
„A vy byste byl tak laskav?“
„Samozřejmě.“
„Udělal byste mi nesmírnou radost.“
Harpíšek se čiperně zvedl. „Tak na mě počkejte! Tak.“ A vyběhl z prádelny.

49.
Michal Exner naklonil překvapením hlavu a zvedl obočí. Potom pokrčil rameny, vstal a protáhl se. Šel k okénku. Aby viděl ven, musel se natáhnout a stoupnout si na špičky.
Mezi záhony a růžovými keři cupal čiperně Václav Harpíšek a cvakal zahradnickými nůžkami.
Kytice, s níž se za několik minut objevil v prádelně, byla úctyhodná. Stačila by na tři svatby.
„Já, bohužel, nemám, do čeho bych vám ji zabalil,“ omlouval se. „Do novin se nevejde… tak jsem jen tadyhle omotal kus balicího papíru, abyste se nepopíchal…“
„No! Překrásná,“ pravil Exner nadšeně. „Ale abych šel zase zadem, ne?“
Harpíšek stydlivě přikývl. „Kdybyste byl tak laskav… Já bych šel napřed, jestli…“
„Rozumím,“ řekl Exner srdečně a pokynul Václavu Harpíškovi ke dveřím, dávaje mu tak přednost. „Prosím, pane…“
Ačkoliv bylo zřejmé, že dům je liduprázdný, Václav Harpíšek „na posledním schodě ze sklepa chvíli pozorně naslouchal. Všude bylo ticho, takže mohl přejít ke dveřím vedoucím do zahrady. Nejdřív vyhlédl špehýrkou a potom zvolna pootevřel. Vystrčil hlavu a rozhlédl se na obě strany. Vsunul se zpátky. „Kdybyste byl tak laskav …“
„Rozumím. Rychle.“
„Ano.“
Exner na něho přátelsky mrkl, vyklouzl z domu a zmizel ve křoví, jež rostlo podél plotu.

50.
Nadporučík Josef Čarda byl poněkud překvapen, když k němu vplul do kanceláře Exner s obrovskou kyticí růží. „Krása, co?“ pravil hrdě a položil opatrně kytici na stůl před Cardu. „Dar pana Harpíška.“
„Dar? To se divím. Prodává je.“
„Má malou penzi…“
„Proto jsme na něj neskočili,“ pravil nadporučík Čarda. „Stejně se to dá těžko dokazovat,“ vzdychl. „A kdybysme měli jít za každým melouchářem, tak by nás muselo bejt dvě stě.“
„A co Petr Krempa?“
„Odjel do Hradce. Pro nějakou látku na drapérii. Do divadla, samozřejmě.“
Exner opatrně rozvazoval Šňůru na kytici. „Měli byste zjistit, kam jel, a podívat se po něm.“
„Mám volat do Hradce?“
„Měli by se tam po něm podívat…“
„Je nějak zapletenej nebo… Má se vrátit zejtra.“
„Měl by se vrátit dnes.“
„Kdyby ho našli, tak…“
„Možná,“ řekl Exner pomalu a hmoždil se s rozvazováním uzlíků, „že by se vyplatilo ho předvést…“
Nadporučík Čarda se napřímil v ramenou a vstal. „Má v tom prsty?“ zeptal se stroze.
Exner se píchl o trn. „Au! Sakra! Prosím vás, nemáte nůž? Děkuju… Tohle je moc růží pro jednoho člověka. Musím je nějak rozdělit, aby se dostalo na víc lidí… když už jsem je dostal úplně jako dar boží…“ a měřil provázek a dělil jej. „Jo, s tím Krempou… Prosím vás, soudruhu nadporučíku, nemáte náhodou tenkej průklepovej papír?“
Josef Čarda se chvíli hrabal ve stole. „Stačí tenhle?“
„Jo.“ Vybíral růže podle délky a barev a vázal je do menších kytek. „Stačí pár kousků, Jen aby se daly držet …“ Zasmál se. „Jsem jako chudá květinářka, že?“
Čarda zmateně přikývl a nejistě se usmál. „A… A s tím … Krempou?“
„S tím Petrem?“
„Ano.“
„Opatřte mi ho nějak, soudruhu nadporučíku. Snad se divadlo bez drapérií pár dní obejde.“

51.
Úkolem školníka je — kromě jiného — pečovat, aby do budovy nevnikla podezřelá individua, která by případně mohla odcizit něco ze šaten nebo kabinetů.
Z kuchyně bytu školníka ve Vyšší hospodářské škole v Meziboří vedlo okénko na schodiště u vchodu. A školník byl poněkud na rozpacích, když po schodišti vyběhl Exner a vnikl do budovy. Chvíli trvalo, než se rozhodl, zda onen muž je individuum, nebo slušný člověk. Rozhodly květiny v Exnerově ruce. Nápadný mladík s květinami, který nápadně rychle vniká do budovy, kde studují převážně dívky v tom neobyčejně pozoruhodném věku od patnácti do devatenácti, takový mladík nemůže být než individuum. Školník svraštil čelo a vyběhl na chodbu.
Zahlédl Exnerovy nohy na schodišti do prvního patra. Potichu kráčel za ním.
Nemohl zavolat, protože by rušil vyučování.
Přidal do kroku a chytil Exnera za loket právě v okamžiku, kdy ten se chystal stoupat dál, do druhého patra. „Koho hledáte?“ zeptal se přísně.

„Soudružku Krempovou," odpověděl Exner s mírným úsměvem. Zvedl palec, aby ukázal někam nahoru, chtěl ještě něco říci, ale zarazil se, protože školník zalapal po dechu a trochu zbledl. Položil rozpačitě prsty na ústa. „Stalo … se snad něco?"
Školník polkl. „Ne. Promiňte… Ohlásil jste se, prosím, U pana ředitele?" zablábolil.
„Ale to snad nebude potřeba," řekl Exner mírně. „Soudružka Krempová, pokud vím, vyučuje psaní na stroji…" teď zvedl znovu palec a ukázal nahoru, „a pokud dobře slyším, má právě hodinu. Myslím, že o patro výš, ne?"
Shora bylo slyšet zřetelné rachocení dvou tuctů psacích strojů.
„Ano … pane … soudruhu …"
Michal Exner se mírně uklonil. „Exner. Soudruh školník, jestliže se nemýlím…"
„Ano."
„Jste pravděpodobně překvapen," pokračoval Exner téměř důvěrně, „že jdu za slečnou Krempovou s kyticí… Trochu neobvyklé v době vyučování… Ale koneckonců Ženy zasluhují naší pozornosti i v době vyučování, nemyslíte?"
Z Exnerova chování a zjevu byl školník úplně vedle. „Ano," pravil. „Jistě. Promiňte …"
„Prosím. Děkuju. Ale ještě maličkost… Nebylo by snad dobré, kdyby o mé návštěvě věděla … celá škola …"
„Ovšem," řekl školník s porozuměním. „Ovšem. Jenom jedna maličkost… Jestli jsem dobře rozuměl. Ráčíte jít za soudružkou Královou… Ta má ovšem hodinu těsnopisu…"
Michal Exner naklonil přemítavě hlavu. „Královou?"
„Ano. Ta má hodinu těsnopisu ve třetí bé. To je tady ta třída, hned rovně …"
„Ach ták! Soudružka Králová je pravděpodobně mladší kolegyně soudružky Krempové …"
„No, ovšem."
„Ale já jdu opravdu za soudružkou Krempovou."
„Prosím," řekl školník bezbarvě.
„Děkuju," usmál se Exner a uklonil se. „A," položil významně prst na ústa a mrkl.
Školník mrknutí opětoval.
Exner se za ním podíval, když se vracel po schodech. Zdálo se mu, že se plíží po špičkách.

52.
Okny pražilo slunce, v jeho paprscích vířil prach. Nevelká třída se otřásala rachotem psacích strojů. Věra Krempová se stopkami v rukou dokončovala diktát. „A v ten den vy-šli do ulic s prapo-ry nad hlava-mi tečka. Dost! Dost, Lavičková! Končit! Papíry ze stroje!" Ačkoliv stroje utichly, neztišila hlas.
Zaklapaly válce a zašustily papíry. „Kubelka! Sebrat! Co chceš, Roušková?"
„Prosím, někdo klepe!"
„Běž se podívat!"
Roušková šla poslušně ke dveřím. Otevřela a ustoupila o půl kroku. „Prosím…"
Celá třída zřetelně viděla na Exnera s kytkou. Ozval se zvláštní vzdech, jak pětadvacet úst nadechlo.
„Tak Kubelka! Sbírat!" Vzala za kliku a zakryla třídě výhled. „Hledáte někoho?"
„Ano," pravil Exner, „soudružku Krempovou."
„To jsem já."
„Pak hledám vás," Exner se mírně uklonil.
Musela se přidržet dveří. „Promiňte," řekla. „Nepoznala jsem vás…" Vyšla na chodbu a zavřela za sebou. Sejmula brýle s očí. „Byl jste u nás včera k večeru, jestli se nemýlím."
„Nemýlíte se," řekl. „Rád bych se omlu…" ,
Nemohl dopovědět, protože se rozlétly dveře a v nich se objevil žák Kubelka se sebranými diktáty. „Prosím …"
Mávnutím ruky ho zahnala zpátky. Čtyřiadvacet žákyň a jeden žák zašumělo jako úl.
„Není to trochu nevhodné? Teď v době vyučování?" Sjela očima na kytici růží, ale hned se pohledem vrátila na kořen Exnerova nosu.
„Je," souhlasil, „jenže …"
„Otec mi volal, co se u nás děje," mluvila tiše, ale přesto byl její hlas slyšet na celé chodbě. „To mi stačilo."
„Zatím se neděje vůbec nic," pravil Exner. „Přišel jsem se nejen omluvit, ale také …"
Přerušila ho: „Výslech?"
„Diskuse," připustil.
„Mohu odmítnout… tu … diskusi?"
„Zajisté."
„… pak tedy …"
„Ale bylo by rozumnější nebo moudřejší," řekl trochu tvrději.
Měla zřejmě dobrý sluch. „Děkuji, že se snažíte být maximálně slušný. Chcete se mnou hovořit na chodbě?"
„Ne…"
„V ředitelně snad?"
„Odvezete mě … na policii?"
„Ne „ víte …"
„Poslyšte za několik minut bude konec hodiny. Chápete, že by mi bylo maximálně trapné, kdybych se tady o přestávce s vámi…"
„Ale já nechci tady, ani ve sborovně."
„A kde?" zeptala se netrpělivě. „Proboha!"

Pokynul rukou k oknu. „Na zahradě. Máte velmi krásnou školní zahradu. A myslím, že loubí je dostatečně husté … aby nás zvědavé žactvo neokukovalo.“
Nadechla se, aby pronesla něco rozhodného, ale rozmyslela si to a pravila tiše: „Prosím…“ Pootevřela dveře učebny: „Kubelko! Podejte mi diktáty a aktovku! Až do zazvonění zde bude absolutní klid!“
A kupodivu, když zavřela dveře, když kráčela s Exnerem po schodech dolů, bylo za jejich zády, v učebně, úplné ticho.

53.
Seděli na lavičce a na klíně měla kytici růží. „To je snad nesmysl,“ řekla a dotkla se prsty květů. Pohyb byl ve zřejmém protikladu ke stroze řečené poznámce, kterou doplnila jedovatým úsměvem.
Exner si mimcděk spokojeně zamnul ruce. „Nádherné, že?“
„Jistě jste nepřišel proto, abyste mi věnoval kytici růží.“
„Ovšemže ne.“
„Nuže?“
„Přišel jsem se vás vlastně na něco zeptat…“
Přerušila ho. „V pátek odpoledne, v kritický den, jak říkáte, jsem byla ve škole. Vyučovala jsem a byla jsem ve sborovně. Viděla mě spousta lidí. Mám dokonalé alibi, jak vy říkáte.“
„Jak jste přišla zrovna to tohle?“ zeptal se udiveně.
„Nerozumím…“
„Proč jste si myslela, že se vás chci ptát zrovna na vaše alibi?“
„Protože vám už určitě mnoho lidí řeklo, že jsem svého staršího bratra srdečně nenáviděla.“
„Víte, že mi to neřekl ještě vůbec nikdo?“
„Opravdu?“ Byla skutečně překvapená, ale jen chvíli. „Nic mi nemusíte tajit,“ dodala suše. „Když to ještě nevíte teď — a já vám moc nevěřím — dověděl byste se to velmi brzo. Od kohokoliv.“
„Například?“
„Od mého mladšího bratra.“
„Toho zrovna hledáme.“
„Najdete ho v hospodě nebo u nějaké ženské.“
„Nemáte zrovna pěkné mínění o svých sourozencích.“
„Nemám proč mít jiné mínění. Maximálně objektivní.“
„Jak se například snášel váš starší bratr s panem Rubešem?“
„Mizerně, samozřejmě. Ale okamžik,“ položila hubenou ruku na Exnerovo rameno, „přišli jsme diskutovat, nebo jste mě přišel vyslýchat?“
Položil ruku na její a ona svou vrátila zpátky na klín ke kytici růží. „Diskutovat.“
„Dobrá.“ Podepřela se loktem o zábradlí lavičky, naklonila hlavu, aby přesněji viděla, jak to dělají lidé s oční vadou, astigmatisrnem. „Dobrá. Jsem přesvědčena, že včera večer jste byl daleko méně jistý než dnes. Možná že se mýlím. Nicméně soudím, že víte daleko víc než včera. Jsem ochotna připustit, že v naší bláznivé rodině mohlo dojít k něčemu jinému než k nešťastné náhodě. Ale to mě nezajímá. Spíš bych ráda věděla, jestli byl udavač.“
„Nerozumím.“
„Jestli někdo někoho udal, že … a tak dále.“
„Udavač nebyl. Spíš… pozorovatel. Prostě někdo, kdo kritického dne viděl cosi neobvyklého na zahradě vaší vily.“
„Přesný pozorovatel?“
„Bojím se, že nepřesný…“
„Jak to, bojíte?“
„Domnívám se, že pozorovatel byl přesný… ale neinformoval mě docela přesně. A právě tento fakt ve mně vyvolal pocity, které jsem shrnul do pojmu bát se.“
„Dobrá.“ V zamyšlení se hryzla do spodního rtu.
„Je zbytečné, abyste uvažovala, kdo to byl. Pro věc samu to není podstatné.“
„Možná ano, možná ne,“ řekla zvolna a dodala spíš pro sebe: „Rozhodně víte víc… než včera… Jste si aspoň jist, že nešlo o nešťastnou náhodu …“
Přikývl a ona pokračovala. „Mě jste navštívil patrně proto…“ ukázala na klín. „Kytice! Trochu absurdní u kriminalisty… Ačkoliv psychologicky pozoruhodný tah,“ usmála se a najednou byla méně strohá a Exner si uvědomil, že Věra Krempová není úplně nepůvabná žena.
„Chcete se mnou diskutovat patrně o naší rodině a dovědět se maximálně drbů … abyste si z nich mohl vybrat a upřesnit směr …“
„Třeba.“
„Výborně. Na téhle platformě se můžeme dohodnout. Kromě mé matky lezl všem krkem a všichni měli dost důvodů se s ním vypořádat. Otec se ho bál. Ale je senilní a trochu… no!“ Nemohla přijít na správné slovo.
„Neschopný?“
„Bázlivý. Nemohla jsem přijít na konverzační označení! faktu, že je … Rozumíte mi co?“
„Ano.“
„Můj mladší bratříček…“ zarazila se. „Poslyšte, můj mladší bratr krade …“
„Všude?“
„Pravděpodobně. Ale v rodině určitě. Má neustále finanční potíže.“
„Malý plat?“

„Nevelký. A pití. Sem tam nějaká holka. Což ve městě, jako je naše, znamená pro pověst rodiny katastrofu. Ale fakt, na němž není možno nic měnit, zůstává. Tedy můj mladší bratříček krade. Dokonce si myslím — a to vás bude velmi zajímat — že se nás matka v ten pátek večer ptala, kdo jsme si vypůjčili pět set korun. Pak na peníze zapomněla a znovu se ptala večer. Patrně si není jista, jestli je ukradl Petr, nebo jestli je někam nezaložila. Kdyby je totiž vzal Petr a ona si tím byla jista, mlčela by.“
„Tohle není drb?“
„Ne. To jsou fakta, pane …“
„Exner.“
„Děkuji. Přeslechla jsem vaše jméno. Ale Petr… není muž činu. Je prostě po tatíčkovi. Nikdy se nepral, vždycky raději utekl. Moji tetu, paní Muršovou, pominu. Nejen že by neublížila ani kuřeti, ale je absolutně dobrá a pokorná, člověk si jí musí vážit nebo ji aspoň litovat, jak si špatně vede v krutém běhu života. Ovšem její děti se zvrhly po svém otci, panu architektu Muršovi. Ale jen pokud jde o rozkošný postoj k životu a nebojácnost. Erich je schopen se fackovat pro spravedlnost z fleku. Lída …“ pokrčila rameny, „já nevím… Není, myslím, hodná jako Erich … trochu potvůrka po tatíčkovi… Ale není bez odvahy. To ne. A …“
Zarazil ji. „Okamžik …“
„Stalo se něco?“
„Neslyšíte? Zvoní. Začátek hodiny.“
„Snad nevyskáčou z oken. Můžeme pokračovat. Ale není o kom.“
„Je, pan Rubeš.“
Zasmála se. „Věříte, že jsou lidé, kteří i šachy hrají maximálně opatrně, dokonce se dá říct zbaběle?“
„Ale vy se s ním přece stýkáte velmi často.“
„Protože, vážený pane Exnere, nikoho nemám, s kým bych se stýkala.“
Zarazil se. „Promiňte…“
„Ne. Vy promiňte. Trochu subjektivní výlev. Je podstatné pro vaši práci vědět, jestli se s ním stýkám jako se svým bývalým žákem nebo také …“
„Není to podstatné.“
Zavrtěla hlavou a řekla skoro měkce: „Nestýkám se s ním jinak.“ A povzbudivě se na Exnera usmála. „Děkuji… dovedu ocenit aspoň snahu o taktní jednání. Chcete vědět ještě něco?“
„Ne. Zatím … doufám, že už vůbec ne …“
„Budete si ověřovat mé alibi?“
Pokrčil rameny. „Ví bůh a svatý Václav.“ Vstal. „Za rozhovor vám srdečně děkuji.“
Ukázala na růže. „Zaplatil jste. Slyšíte řev?“
„Zajisté.“
„Druhá A. Tam, kde mám učit těsnopis.“

54.
Kráčeli přes školní hřiště k budově. Květiny si nesla trochu neobratně.
„Hovořila jste,“ připomněl jí, „jen o své rodině…“
„Pro vyšetřování je nejdůležitější motiv činu, že ano.“ Ukázala na okno v přízemí. „Vidíte? Pan ředitel už mě čeká. Informoval ho školník.“
„Co mu řekneme?“
„Pravdu,“ odpověděla s úsměvem a vešla do budovy.
Ředitel Vyšší hospodářské školy stál u schodů a k Věře Krempové vztáhl obě ruce. „Soudružko…“ přitom se díval přísně na Exnera, „slyšíte kravál ve své třídě?“
„Trochu jsem se zdržela … Úředně. Výslech.“
„Jak tomu mám rozumět, prosím?“
„Ano,“ řekl Michal Exner. „Výslech. Já jsem kapitán Exner z hlavní správy Veřejné bezpečnosti.“
Ředitel se nedůvěřivě podíval na kytici růží.
„Květiny,“ řekl Exner, „jsem soudružce přinesl já. Nemůže snad kriminalista přinést dámě květiny?“
Ředitel zrudl. „Promiňte, to je snad žert!“
„Bohužel není,“ usmál se smutně Exner. Obrátil se k Věře Krempové. „Myslíte, že budeme mít příležitost si spolu zahrát šachy?“
Usmála se a zvedla ruku na pozdrav: „Doufám.“
Rozloučil se s ní tak, že jí zamával prsty, když stoupala po schodech, a uvědomil si, že má Věra Krempová vlastně velmi hezké nohy. A najednou mu přišlo nějak smutno pro její ztracené mládí.
„Pane,“ vyrušil ho ředitel školy.
„Já už jdu,“ omlouval se.
„Prosím … prosím …“ pravil ředitel a dodal prosebně: „A příště … snad není třeba dělat si legraci…“
„Nerozumím…“
„Ze jste od kriminálky a tak…“
„Máte pravdu,“ řekl Michal Exner srdečně. „Příště to už neudělám. Na shledanou.“

55.
„Není k sehnání!“ nadporučík Čarda vypadal jako naprosto vyčerpaný člověk, ačkoliv za celé odpoledne nevytáhl paty

z kanceláře. Záležitost zřejmě dolehla velmi těžce na jeho duši. „Jako by se po něm zem slehla!“
„Všechno se může stát,“ meditoval Exner a myl si opatrně ruce, aby nepostříkal mýdlem růže, které - svázány do několika kytic — ležely v umývadle. „Copak doktor Nejezchleb?“
„Volal, ale jen informativně. Nejspíš aby měl před Krempou alibi, že vůbec něco udělal. Pěkná parta!“
„Tak Petr Krempa není.“
„Ne.“
„A jeho žena?“
„Poslal jsem za ní podporučíka Vacka. Našel ji na koupališti. Potvrdila, že odjel do Hradce.“
„Byla s ním na nádraží?“
„Ne, ale říkala, že jinam jet nemohl.“
Exner si utíral ruce a znepokojeně prohlížel zašpiněné manžety košile. „Zastavím se na chvíli v hotelu.“
„Vedro, co? Abych nezapomněl. Volal soudruh nadporučík Vlček. Vzkazuje, že za dvě hodiny to budou mít v kupě.“
„A co nějaká milenka?“
„Nerozumím … Soudruha Vlčka?“
„Ale ne, Petra Krempy.“
„O žádných nikdo nic nehlásil.“
„Ale má je. Nevíte?“
„Jak bysme tohle mohli vědět, soudruhu kapitáne,“ ohradil se nadporučík Čarda. „Máme dost rozkrádaček socialistickýho vlastnictví. Na drby není čas.“
„To je fakt. Hrome…“ přemýšlel Exner a vybíral v umývadle další kytici růží, „kdybych si jen vzpomněl … takový nějaký židovský jméno … Lövitová nebo tak nějak … Jo! Léblová! Léblová!“
„Léblová?!“ podivil se nadporučík. „Co s ní je? To je moje švagrová.“
„Hm … A kolik je jí let?“
„Čtyřiačtyřicet…“
„Je tady ještě nějaký jiný Lébl nebo Léblová?“
„Ve městě ne.<ř>
„Má dceru?“ rozzářil se Exner.
„Míle je teď devatenáct.“ Nadporučík polkl. „Jak to víte?“
„Co všechno se lidi nedovědí, soudruhu nadporučíku. Kde pracuje?“
„V obchodu textilem. Prodavačka.“
„Mohl byste zavolat, jestli tam je?“
„Ale pořád nerozumím…“
„Prosím,“ žadonil Exner, „udělejte mi radost…“
Nadporučík Čarda hledal chvíli v telefonním seznamu a vytočil číslo. „Obchod textilem? Kdo u telefonu? Á, to jste vy, paní Herlová… Prosím vás, je tam Míla? Ano? Tady Čarda … prosím …“
Nedomluvil, protože Exner přiskočil ke stolu a rázně mu zaklapl telefon. „Stačí…“
Nadporučík držel strnule sluchátko. Exner se mezitím vrátil k umývadlu.
„Proč??“ vyrazil ze sebe Čarda.
„Protože,“ odpověděl Exner a oklepával vodu z kytice, kterou vybral, „mezi námi, soudruhu Cardo… Já jsem někdy dost na drby …“
„Nerozumím…“
„Míla Léblová, Jestli se nemýlím, Je… nebo co nejdřív bude milenkou Petra Krempy.“
„Ježišikriste!“
„Amen.“

56.
Jel se svou mercedeskou zvolna hlavní ulicí Meziboří a četl firemní tabule.
Velký obchod s textilem byl uprostřed řady domů hlavní třídy. Michal Exner zastavil přímo naproti. Chvíli zůstal ve voze a prohlížel si výkladní skříně, jimiž bylo vidět dlouhé řady pultů. Okukoval honosný vchod, jenž se leskl chromém. Vzal kytici růží, vystoupil a vešel do obchodu. Zastavil se u pokladny. „Hledám paní Herlovou, prosím…“
Udiveně zamrkala. „To jsem já.“
Uklonil se: „Exner.“
„Nechápu ovšem … Pardon …“ věnovala se dvěma zákazníkům, ale bylo zřejmé, že se velmi přemáhá, aby se soustředila na počítání a vracení peněz.
Vedle u balicího pultu pracovaly dvě prodavačky. Po paměti, protože se dívaly na Exnera.
„Přišel jsem vlastně úředně,“ řekl potichu, „nemohli bychom si pohovořit někde v klidu?“
„Po pracovní době.“ Nelíbil se jí.
„Mohu se domluvit s panem vedoucím.“
„Je támhle,“ ukázala hlavou na muže v modrém plášti. Stál na štaflích, cosi zapisoval a vypadal spíš na skladníka.
Exner obešel pult a vylezl na štafle. Od pokladny bylo vidět, jak s ním hovoří, a pak mu něco ukazuje, co vytáhl z kapsy.
Vedoucí horlivě přikývl, položil tužku a lejstra na regál a společně slezli. Šli k pokladně a vedoucí svlékal cestou plášť.
„Paní Herlová,“ řekl, „vezmu to za vás… můžete hovořit u mě v kanceláři, zaveďte tam pana…“ nedořekl a s porozuměním na Exnera mrkl.
Kráčela před ním. Při chůzi se jí vlnily boky a i z tohoto běžného fyziologického jevu bylo cítit nechuť k rozhovoru s

mužem, jenž se nesl za ní a držel nenuceně kytici růží.
Kancelář vedoucího byla ponurá místnost s oknem do dvora.
Jana Herlová se ani neposadila. Obrátila se k Exnerovi a chladně se zeptala: „Prosím?“
Zavřel dveře a rozpačitě se usmál. „Jsem vlastně známý Gabriely Steinové …“
„Tahá vám zuby? Nevím, že by měla známé mezi policisty.“
„Promiňte. Jmenuji se Exner.“
Chladně přikývla a nepodala mu ruku. „Slyšela jsem, když jste se představoval.“
„Neposadíme se?“
„Není třeba. Sedím u pokladny celý den.“
Podal jí květiny. „Jsou pro vás.“
„No dovolte! Nechápu, proč bych od vás měla přijímat květiny?!“
„A proč ne?“ zeptal se nevinně. „Přinesl jsem je v dobrém úmyslu.“
„Tohe já nemůžu vědět, pane … soudruhu…“
Položil květiny před ni na stůl. „Exner„.“ Nechala je ležet a zvedla obočí. „Co jste vlastně chtěl vědět?“
„Nic … Jenom maličkost…“
„Jsem tady teprve třetí den. Myslím v obchodě. Chápejte, že mi je vaše návštěva velmi nepříjemná.“
„Vám, která dobře zná nadporučíka Cardu?“
„Spolužák z obecné školy.“
„Aha… Před lety jste ve městě měli partu přátel. Scházeli jste se, chodili na výlety a tak dále. K partě patřil například Petr Krempa, Gabriela, nynější Petrova žena, Marek Rous …“
„Ano. A co má být?“
„Jaký byl vztah Petra Krempy ke Gabriele Steinové?“
„Vůbec žádný, jako v partě…“
„Opravdu?“
„Ovšem. Zrovna tihle dva se nikdy moc rádi neměli. Spíš Marek …“
„Ano,“ přerušil ji. „A Gabriela a Krempová?“
„Která Krempová?“
„Zena Petra Krempy.“
„Jsou myslím přítelkyněmi dodnes. Jako my dvě.“
„Míníte s Gabrielou?“
„Ovšem.“
„Myslím, že se s ní uvidím dříve než vy. Mám ji pozdravovat?“
Pokrčila rameny. „Proč ne.“
Zamnul si spokojeně ruce. „Výborně. To Je všechno.“
Hleděla na něho neobyčejně udiveně, a proto dodal: „Opravdu. Na mou duši. Jenom, prosím vás, maličkost… Kdybyste mi zavolala slečnu Léblovou… Nemusím vám připomínat, že by to, o čem jsme hovořili, mělo zůstat mezi námi…“
„Nemusíte. Slečnu Léblovou?“
„Ano.“
Byla už skoro za dveřmi, když na ni zavolal: „Moment …“
Vrátila se. „Prosím?“
Podal jí květiny. „Jsou opravdu vaše.“
Přijala je. Chtěla se usmát, ale příliš se jí to nepodařilo.

57.
Jakmile Míla Léblová vstoupila, poznal v ní dívku, která čekala na Petra Krempu. Měla poněkud unylé oči a vláčné pohyby. Napadlo ho, že je asi pohodlná a možná brzo ztloustne. Teď měla postavu v nejlepší formě.
„Posaďte se,“ řekl a ukázal na židli vedle stolu. Postavil se k ní a ukázal jí svůj průkaz.
Vzhlédla k němu a mírně vypjala hruď. Měla buď úplně čisté svědomí, nebo bezmezňou důvěru ve svůj zjev.
„Kde je Petr Krempa?“
„Nemůžu vědět. Znám ho …“
„Jak?“
„Od vidění, samozřejmě.“
„Samozřejmě,“ rozčililo ho, že Léblová zbytečně lže. „Jenže vy jste patrně zapomněla, že jsme se včera večer setkali v divadle. Za jevištěm.“
Pokrčila rameny. „Můžu se pohybovat, kde chci, ne?“
„Zajisté. Kde je Petr Krempa?“
„Měl byste se obrátit na jeho manželku,“ řekla s oním sebevědomím, které je typické pro vztah milenek k manželkám jejich milenců. „Já přece nemůžu vědět„.“
Vážně přikývl. Obešel stůl, zvedl sluchátko telefonu a vytočil číslo.
„Mohu jít?“ zeptala se.
„Ne. Zůstaňte sedět.“ A do telefonu řekl: „Tady Exner, soudruhu nadporučíku. Přijde k vám soudružka Léblová. Já se dostavím asi o půl desáté. Ano. Končím.“ Položil sluchátko a přistoupil k ní.
Zatímco telefonoval, vstala. Měla poněkud větší a méně unylé oči.

„Hovořil jsem s nadporučík Cardou.“
„Ale…“
„Hovořil jsem prostě s vaším strýcem,“ řekl mírně. „Ale koneckonců na tom nezáleží, jestli jste příbuzní, nebo ne. Nejlíp, když půjdete hned k němu. Do úřadu. A svěříte se mu.“
„Ale…“
„Půjdete rovnou tam. Kdybyste si to náhodou rozmyslela a chtěla návštěvu, kterou jsem vám doporučil, odložit, upozorňuji vás, že vás mohu dát předvolat.“
„Ale já…“
„To je všechno.“
„Nevím určitě, jestli je …“
„Promiňte, mám velmi málo času. Budu v kanceláři vašeho strýce asi o půl desáté večer.“
„Ale…“
Podíval se na hodinky. „Vedoucímu nic říkat nemusíte, vyřídím to s ním sám.“

58.
Cestou ke Krempově vile potkal Lídu Muršovou a její matku. Vracely se z města. Zastavil, vyskočil z vozu a šel jim vstříc.
„Dobrý večer.“
Odpověděly, jako kdyby je někdo pozoroval.
„Smím vás svézt?“
„Není třeba. Těch pár kroků dojdeme,“ řekla Marta Muršová opatrně.
„Dvacet minut pěšky,“ otevřel dveře vozu. „Prosím.“
Nastoupily. Na Martě Muršové bylo vidět, že Exnerovu nabídku pochopila jako rozkaz. Lída se posadila dopředu.
„Maminka se celý den klepala strachy, že ji přijdete zatknout. Bojí se vás.“
Usmál se na ni. „A vy?“
Zasmála se. „Já od včerejška ne.“
Pootočil hlavu na zadní sedadlo. „Paní Muršová…“
„Ano … Prosím, nesmíte ji brát vážně . „
„Vždyť nejde o nic vážného,“ řekl. „Dnes večer opustíme dům a vy půjdete klidně spát. Jestli se bojíte, že se vám vzrušením nepodaří usnout, vezmete si prášek. Mimochodem, ráno musíte do práce?“
„Ano. Jsem v prodejně sama.“
„Od rána do večera?“
„Ano. Mám jen dvě hodiny přestávku v poledne…“
„Možná že se na vás přijdu podívat. Ale berte to jako přátelskou návštěvu.“
Marta Muršová vzdychla.
„Copak?“
„Nezlobte se… ale při nejlepší vůli… vaši návštěvu nelze brát jako přátelskou…“
„A proč ne, mami?“ zeptala se Lída.
„Lído!“ napomenula ji. „Takhle se nemůžeš chovat!“
Exner obratně zarejdoval mezi služební vozy. „A proč ne?“ řekl. „Má pravdu.“
Vyskočil a otevřel dvířka vozu. „Prosím,“ Doprovodil matku s dcerou až k vile a vrátil se zpátky na ulici. „Bohouši,“ zavolal na řidiče služebního vozu, „prosím tě, natáhni mi střechu.“
„Pršet nebude!“
„Pojedu v noci na vejlet.“

59.
„Jsme tady,“ zašeptal tajemně Beránek, „jako v zakletým zámku…“ Pootevřel okno. „Posaď se. Prach jsme už postupně utřeli. Závoje prachu. Haldy.“
Vlček seděl unaveně v křesle.
Byli v patře vily, v pokoji se solidním, kdysi ne levným zařízením. Psací stůl, gauč, tři křesla, o nichž Beránek prohlásil, že by potřebovala vyprášit, velké knihovny, prádelník. V rohu u okna postel s nočním stolkem. Mezi okny stolek s oválným zrcadlem. Pod zrcadlem velká krabice s množstvím léků. Exner usedl před zrcadlo a hrabal se v krabici prstem.
„Jste zralí na postel,“ prohlásil.
„Přesně,“ řekl Vlček.
„Samej digitalis,“ poznamenal Exner.
„Přesně,“ opakoval Vlček unaveně. „Máme seznam celé lékárničky …“
„Lékárničky? Roční zásoba okresního města.“
„Ano, ne,“ řekl Vlček mdle. „Tenhle pokoj jsme mohli klidně minout.“
„Ale…“
„Byl rok zavřenej. Přede dveřmi postavená skříň. To je fakt. Toho prachu …“
„Cože??“
„Aha,“ uvědomil si Vlček a otřel si dlaní obličej. „Nemluvím dost soustavně, že jo? Ta stará paní, teda Krempová, má divnou mánii.“
„Hele, a jakou?“

„Ale celkem nevinnou. Před rokem zemřela její dcera. Srdeční vada. Angina pectoris. Proto digitalis…“
Exner se podíval na seznam léků. „Tady je něco francouzsky …“
„Jo. Když zemřela, tady v pokoji v noci při záchvatu …“
„A co její muž?“
„Jaký muž?“
„Jejím manželem byl doktor Rous. Internista.“
„Byl v nemocnici v Borovině. Domů jezdil nejvejš dvakrát týdně.“
„A stará paní pokoj své dcery po její smrti zabarikádovala,“ řekl Exner.
„Přesně tak.“
„Jako před týdnem pokoj dole.“
„Nemlich.“
„Byt měli pořád ještě dost velkej,“ poznamenal Beránek. Seděl u okna a během rozhovoru si četl v nějakých knížkách. Měl je vyrovnány na rámu okna.
„A výsledek?“ zeptal se Exner.
„Nula,“ pravil Vlček téměř obřadně, „od nuly pojde, jak říkával můj dědeček.“
„Neblbni,“ zašeptal Exner.
„Nepřeháním,“ Vlček natáhl k Exnerovi ruku. „Podej mi ty papíry, abych se trochu orientoval. Uvaž, že uplynul íejden! A to se všude normálně žilo, uklízelo…“
„V jednom pokoji dokonce dvakrát,“ poznamenal Beránek mezi čtením.
„Jo,“ řekl mrzutě Vlček, „co pořád čteš?“
„Děsně zajímavý. Paní Rousová si psala deník. Totiž vlastně ani ne deník. Poznámky, co během dne koupila a kde byla. A co by měla dělat. Tady je, kluci, nejlíp vidět, jak jdou ceny nahoru. Tak například …“
„Dej nám s tím pokoj!“
„Poslyš, to je zajímavý: dnes u Marka. Vykřičník a za ním ležatá osmička. Nekonečno. Z roku…“ Podíval se na obálku. „Z roku padesát osm. Vykoumal jsem, co ležatá osmička znamená.“
„No?“
„Nemůže znamenat nic jinýho, než… Hergot, Michale, jak se řekne mravně, když mužskej a ženská spolu spí, ses odborník…“
„Kristepane,“ spráskl ruce Exner, „dej s tím pokoj!“
„Ale ona si všechno pravidelně poznamenávala, to by bylo zajímavý …“ „Dost!“
„Taková statistika …“
„Klíííd!“ zaúpěl Exner.
Beránek mu pohrozil. „Nech mě domluvit. Nebudeš litovat. Dva notýsky tady chybějí. Červený.“
Exner pokrčil rameny. „To Je, panečku, problém! Byly dole u cvoka.“
„Talent,“ pochválil ho Beránek. „V Jednom z nich, z těch červenejch, listovaly ruce, co měly jelenicový rukavice.“
„A v druhým?“
„V druhým nemohly,“ pravil Beránek nedbale, „neboť byl schovanej…“
„Kde?“
„Možná ne schovanej, spíš západ,“ opravil se Beránek. „Když máš ve stole narvaný šuple, může se ti stát, že nějaký lejstro nebo legitimace, co je zrovna navrch šuplete, zapadne dozadu. Což se stalo s druhým notýskem.“
„Čím ještě listovaly ty ručičky?“
„To nevím. Ještě asi na pěti podobných knížkách nechaly svoje stopy.“
„Máš všechny deníky tady?“
„Ne, červený jsou dole.“
„Tak je, prosím tě, přines„.“
Když Beránek opustil pokoj, uložil se Exner spokojeně v křesle a řekl Vlčkovi: „Začni! Bude aspoň na chvíli klid.“

60.
„Tak si to shrneme, jestli dovolíš,“ pravil Vlček.
Exner přikývl. „To jsou radosti.“
„Jsou,“ souhlasil Vlček. „Uvidíš později. Ale situace není zcela beznadějná, jak by se zdálo na první pohled,“ dodal. „Pominu pozoruhodné vztahy v rodině. Souhlasíš, že jsou pozoruhodné?“
„Souhlasím.“
„Nechal jsem si vylíčit, jak byl nalezen Jan Krempa. Objevil ho otec, potom se dostavil Erich Murš, pak ten nešťastný podnájemník a tak dále. Což podle mého soudu není důležité. Myslím pořadí…“
Exner přikývl.
„Josef Krempa,“ pokračoval Vlček, „dříve než zavolal lékaře, vyprostil svého syna ze skleněné výplně dveří. Divím se, že při tom neomdlel, protože rozhodně není typem hrdiny. Mluvil, mluvil a najednou zůstal úplně vedle, málem jsem ho musel křísit.“
„Ale…“
„Hne to s tebou, až ti řeknu proč. Krempa vypověděl: Přišel jsem domů jako obyčejně, nic zvláštního jsem nepozoroval, jako obyčejně jsem nechal v předsíni hůl a vstoupil do haly. Chtěl jsem zalít květiny v zimní zahradě, protože celé odpoledne bylo vedro. Konvice, kterou květiny zalévám, je v zimní zahradě. Když jsem do haly vstoupil, nevšiml jsem si ničeho, teprve když jsem byl asi v polovině, uviděl jsem rozbité dveře a v nich hlavu. Chvíli mi trvalo, než jsem si

uvědomil, o koho jde. Pak jsem ke svému synovi přiskočil a pokoušel jsem se ho vyprostit. Protože to nešlo, vstoupil jsem do jeho pokoje … Když dospěl až sem," řekl Vlček, „zeptal jsem se ho, jestli byly otevřené dveře. Odpověděl, že byly pootevřené, a pokračoval ve vyprávění. Jak syna vyprostil, jak volal pro lékaře a tak dále. Když skončil, zeptal jsem se ho na ty dveře ještě jednou. Odpověděl mi stejně jako předtím. Načež jsem ho upozornil, že dveře z pokoje Jana Krempy se otvírají do haly. Odpověděl, že to ví a že na tom snad není nic zvláštního. Souhlasil jsem s ním a poprosil ho, aby mi to všechno vyprávěl ještě jednou. Zopakoval to, jako už dvakrát předtím. Teprve když jsem ho přivedl ke dveřím a když jsem do nich ťukl nohou…"
„Rozumím," pravil Exner. „A co udělal?"
„Zklamu tě," odpověděl Vlček. „Zbledl a nic. Ale zbledl pořádně."
„Obrátil se a odešel do té jejich pracovny," vzpomněl si ještě Vlček, „řekl: promiňte."
„A dál?"
„Dál jsem z něj nedostal ani slovo. Sedí v křesle u okna a kouká do zdi."
Při posledních Vlčkových slovech vešel do místnosti Beránek a ukázal dva červené notýsky.
Vlček se zašklebil. „To je nevkusné. Prosím tě, Michale, řekni mu to."
„Co by bylo nevkusné?" divil se Beránek a stěhoval se k oknu ke své hromádce kalendářů.
„Vlček míní," pravil Exner didakticky, „Že je nevkusné číst soukromý deník neznámé ženy. A já si to myslím taky."
„Ale zvědavej seš?"
„Jsem."
„Tak vidíš. Já taky." Milostivě pokynul Vlčkovi: „Můžeš pokračovat…"
„Děkuju," řekl nadšeně Vlček. „Už jsem skončil… Tak."
„A ťápoty?" zajímal se Exner. „Ten člověk nebo ti dva přece nemohli uletět."
„Za jediný týden," pravil Vlček rozvážně, „stvořil bůh celý svět a lidstvo. Ale jednu ťápotu jsme našli vzadu u branky. Hezkou. Krempa a jiní tvrdí, že branku do lesa vlastně nikdy nepoužívají. Ale zámek jde docela slušně otvírat. Je v pořádku …"
„A ta stopa?"
„Krásná. Dali jsme si s ní práci…"
„A co jste zjistili?"
„Ze nepochybně patří…"
„No!" vyhrkl Exner netrpělivě.
„Tobě," řekl Vlček studeně.

61.
Beránek se u okna zachechtal.
„Copak!" vyjel na něho Exner.
„Nic," pravil Beránek s nevinným úsměvem. „Tady je legrační poznámka…" zaťukal prstem na kalendářík.
„No proto," řekl Exner a obrátil se na Vlčka. „Děkuju za námahu. A co myslíš dál?"
„Počítám, že není pravděpodobné … aby bylo všechno promyšlené do posledního detailu. Mám skoro pocit, že šlo o náhodu."
„Ano," souhlasil Exner, „můžu mít vztek na blázna… ale že bych zabíjel…"
„Leda v sebeobraně," poznamenal Beránek. „Což se může stát."
„Nebo když se s ním pohádám," řekl Vlček.
„Anebo," pravil Exner, „když něco hledám a on mě vyruší a pak se s ním pohádám nebo třeba i poperu."
„Může být," souhlasil Vlček. „Ale abychom se drželi věci. Soudruh Čarda mi půjčil deset mužů. Chodili šest hodin po okolním lese. Našli mnoho zajímavých věcí, například i ruličku hašlerek, ale nic, co by nám pomohlo. Kromě toho nadporučík Čarda slíbil zapůjčit na zítřek dalších deset mužů. Dohromady s našimi pětadvacet lidí. Snad budeme mít štěstí. Nemají tady totiž spalovnu, ale skládku."
„Skládku?"
„Odpadků," vysvětlil smutně Vlček. „Dělá se mi z toho špatně kolem nosu. Hrabat se na skládce v tomhle vedru …"
„Ale zkusit by se to mělo," poznamenal Exner.
„Mělo. Podívej. Načrtnu ti plán města a pokusím se ti objasnit, z čeho jsem vycházel. Město má asi dvacet tisíc obyvatel. Vodovod, plyn a dokonce teplárnu. Plyn, to je moc důležitá věc. Netopí se v kamnech. Devadesát osm procent domácností má plynová kamna. Na vaření. Kdo by teď v létě zatápěl. Město se dělí v podstatě na tři části: část první na pravém břehu řeky je průmyslová. Továrny, teplárny, internáty, nádraží, hlavní třída, náměstí. Tady je stráň a park, tam se město zužuje a znova rozšiřuje do části druhé, což jsou nízké jednopodlažní domy. Jatka, ulice nízkých domků, hřiště, prostě velké předměstí. Konečně část třetí, to je levý břeh. Tady jsme my. Vilové čtvrtě, malé, ale přece jen čtvrtě. Jedna, druhá, třetí. Školy. První, druhá, třetí. Dvě jsou hned za mostem, ale jako by patřily sem. Nemocnice, pivovar, domov důchodců. Ten je až na kopečku."
„Zajímavý," poznamenal Exner. „Hezký město, že?"
„Ano, velice," ujistil ho Vlček. „Dokonce to není náhoda, že se jmenuje Meziboří, protože, jak jsem mohl zjistit, leží dosud mezi dvěma bory, totiž lesy. A tady," ukázal na nákres, „tady bude hub!"
Exner nešťastně vzdychl.
„Copak?"
„Že na ty houby nemám čas …"
„Uděláš si ho potom. Skončil jsem u domova důchodců. Nuže: městští popeláři mají dva kuka-vozy. S jedním začínají v

pondělí tady v domově důchodců, s druhým zde, v domcích za továrnou, a seberou a odvezou odpadky z celého města do pátku tak do dvanácti hodin. Pátek odpoledne a sq|?otu mají na údržbu.“ Vlček se poškrabal na nose. „Chtěl jsem se tomu vyhnout. Ale nepodaří se mi to.“
„Taky si myslím.“ Exner se zahleděl před sebe na zeď. „Hele, támhle je zásuvka na telefon …“
„Byli důkladní. Mají zástrčku na telefon i v koupelně. Jako ve filmu.“

62.
Exner se protáhl. „Potřeboval bych se někde najíst.“ Prošel se několikrát pokojem a zastavil se u Beránka. „Ukaž …“ nahlédl mu přes rameno.
„Opravdu nesmírně zajímavý,“ řekl Beránek. „Psala si mnoho let všechna vydání a příjmy. A několika slovy, co ten den dělala. Například…“ podíval se na obálku, „kalendář z roku šedesát jedna. Zánět spojivek. Spala do oběda. U dr. Bažanta. Dal mi kapky. Horko. Dělala úklid v knihovně. Šel brzy spát. A tak dále …“
Exner vzal červený kalendář a chvíli v něm listoval.
„To je poslední,“ upozornil Beránek. „Ten nedopsala.“
„Hm…“ vrátil kalendář na okno. „Vezmi mně je do hotelu. Sice se to nemá… ale koneckonců je vrátíme …“ Vzal pod paždí krabici s léky. „Pojedu za doktorem Rousem a potom za Krempou, mládenci, protože jen jedna věc je jistá. Ze tady určitě byl… Vrátím se nejspíš k ránu…“
„Kde je?“
„Nevím. Abychom nezamluvili ty vlasy…“
„Pokusím se,“ pravil Beránek, „získat postupně vzorky. Je ta slečna spíš blondýna?“
„Spíš. Moment. Která slečna“?
Zasmáli se.

63.
S pečlivě zabalenou krabicí a s kyticí růží šel branou nemocnice.
„Počkat!“ křikl na něho vrátný oknem svého domečku.
Poslechl a uhnul sanitce, která vyjížděla na ulici. „Volal jste na mě?“
„Jo,“ řekl vrátný. „Porodnice tady není. To musíte ještě kus dál, druhou branou.“
„Porodnice…?“
„No! Stejně vás tam s tím dortem nepustěj, můžu to nahoru donést sám.“
„Jenže … Nejdu na porodnici… ale za doktorem Rousem. Čeká mě …“
„Za Rousem?“ Vrátný zostřil pohled. „Čekejte!“
Přivřel okno a kamsi telefonoval. Volal zřejmě na internu, aby si ověřil tvrzení mladíka s kytkou. S výsledkem rozhovoru byl nespokojen. Ani se nenamáhal otevírat znovu okno, pouze Exnerovi pokynul, že může pokračovat v cestě. Ve své kukani se nudil a z chytání nových otců, kteří tudy pravděpodobně pronikali na porodnici, si udělal sport.
Zahradník kropil trávník, záhony a cesty, které se černě leskly asfaltem. Síť kapek dělila svit zapadajícího slunce v malou, soukromou duhu. Několik pacientů ve směšných nemocničních županech se procházelo po chodnících mezi stromy a keři. Byli všímaví jen ke svým rozhovorům o nemocech.
Doktor Rous šel Exnerovi naproti. Trochu zmateně se podíval na květiny a na krabici.
„Netušil jsem, že budete mít službu,“ omlouval se Exner. „Kytku jsem přinesl vaší paní a,“ zaťukal prstem na krabici, „tohle je, myslím, trochu váš majetek…“
Vstoupili do budovy a doktor Rous zavedl Exnera do malého pokojíku pro lékaře. „Máte chuť na kávu?“ zeptal se.
„Až jindy,“ odmítl Exner a uvelebil se v křesle u konferenčního stolku přímo pod oknem. „Nepříjemná věc,“ postěžoval si. „Myslím, že růže by potřebovaly vodu. Byl byste tak laskav a odevzdal je vaší paní?“
„Má službu se mnou. Zavolám ji, jestli si přejete.“
„Až jednou přijdu opravdu na kafe. Nejsem si příliš jist, že by ji náš rozhovor zajímal.“ Vzdychl. „Přiznám se, že si k vám jedu trochu odpočinout. Nemyslíte, že je to výkon nemluvit během jednoho dne s nikým jiným než se členy Krempovy rodiny?“
Rous se zasmál. „Nejsou všichni stejní…“
„Tím hůř. Našli jsme tam… totiž v pokoji vaší bývalé ženy spoustu knih, většinou odborných, které mají vlepeno vaše ex libris.“
„Paní Krempová dala po smrti mé ženy zatarasit dveře. Nabídla mi pokojík vedle kuchyně.“
„Má podivné reakce,“ řekl Exner zamyšleně. „Pokoj Jana Krempy dala po jeho smrti rovněž zatarasit. Příborníkem …“
„Je trochu hysterická nebo se jí v hlavě něco posunulo… zažila dost na jednoho člověka. Myslím — ztráta majetku a tak.“
„Rozumím. Knihy vám můžeme poslat*..“
„.Odnesl jsem, co se mi podařilo pobrat. Už jsem je oželel… Třeba by si myslela, že odnášíte její majetek, a dopadlo by to všelijak. Nebyl bych zrovna rád, kdyby se po městě roznášelo, že jsem nechal poslat do jejich domu policii… promiňte … Veřejnou bezpečnost, aby mi zabavila, co jsem označil za své. V nemocnici je slušně vybavená knihovna.“
„Takže aby měla paní Krempová klid v duši, dáme pokoj znova zatarasit,“ řekl Exner a rozbaloval papír na krabici.
„Přinesl jsem lékárnu vaší bývalé ženy. Jsou v ní také zahraniční léky, možná jsou dost cenné.“ Vytahoval lahvičky a tuby a rovnal je na stůl. „Amylni-trit… Pentritae, Natrium nitrosum … Marplan … to je ze Švýcarska Basel… Nitrothesal… Corontin, made in Hungary … Amylnitrit a ještě jednou, zase Corontin …“
Doktor Rous se zasmál. „Tohle není moje. Ale doktora Bažanta. Myslím, že všechno můžete klidně vyhodit. Běžné nebo

méně běžné léky jednoho typu… Byla to angína pectoris … Neléčil jsem ji… Totiž „. nesnažil jsem se ji léčit, protože vlastní manželku… To se zásadně nedělá a navíc měla dobrého rodinného lékaře.“
„Vím.“
„Doktor Bažant,“ pravil Rous s úsměvem, „má jako starý praktik poněkud svérázné názory na terapii… „Jakýchkoliv chorob, ovšem zde šlo o zcela jednoznačnou diagnózu.“
„Doktora Bažanta jsem poznal a myslím, že je rozhodně pozoruhodný člověk,“ řekl Exner spokojeně. „Pacienti ho mají rádi, ne?“
„Neuvěřitelně. V Meziboří je největší autoritou.“
Exner nechal rovnání léků a naklonil se k Rousovi. „Jaký je, pane doktore, váš názor na smrt Jana Krempy?“
„Nevím, jestli mohu mít na věc nějaký názor. Nežiju tam víc než rok a zdá se mí, že nejsem skutečně oprávněn mluvit odpovědně o celé záležitosti.“
„Ale já nechci, abyste mluvil odpovědně. Potřebuju znát nějaké rozumné názory na všechny, kteří ve vile žijí. Každý zločin …“
„Promiňte,“ přerušil ho Rous. „Byl to opravdu zločin?“
„Zprvu jsem pochyboval, teď už ne.“
„Nevím, jak já …“
„Rád bych dokončil myšlenku a doufám, že mě pochopíte. Každý zločin musí mít nějaký motiv. Ten hledám. Nejhorší je, že Jan Krempa nebyl zabit, ale zavražděn.“
„Zabit — zavražděn …“
„Když se s někým pohádám, dám mu do zubů a on přepadne přes zábradlí balkónu a spadne z pátého patra — pak je to zabití. Když se s někým pohádám, poperu a přitom ho fyzicky zvládnu natolik, že mu mohu hlavou' prorazit sklo, a potom ho přitisknu krkem na střepy tak šikovně, že mu proříznu tepny na krku — jde o vraždu.“ Exner se usmál a dodal: „Malá přednáška z trestního práva. Co si o celé záležitostí myslíte? Přesně takhle jsem se zeptal pana Rubeše, ale nemyslel si nic.“
„Nedivte se mu,“ zasmál se Rous. „Povaha. Znám ho málo, jednou jsem mu tady léčil žlučník… nebo hepatitidu, už se nepamatuju. A drby já nesbírám…“
„Já občas…“
„Vím jen, že Honza o panu Rubešoví všude vykládal, že žije s jeho sestrou, že ji mučí a bije …“
„S Věrou Krempovou?“
„Ano.“
„Rubeš říkal, že spolu hrají šachy.“
„Šachům věřím určité. Jinak by asi spíš Věra mučila pana Kubeše.“
„Přesně!“ souhlasil nadšeně Exner. „Byl jsem za ní dneska odpoledne ve škole.“
„Tvrdá ženská. A zatrpklá … trochu hysterka. Po matce …“ doktor Rous se zarazil. „Mimoděk jste mě donutil …“
„K čemu?“ Exner si zamnul prsty v dlaních.
„K výpovědi.“
„Žádná výpověď. Rozhovor. Diskuse. Dovolíte, abych si umyl ruce? V autě se člověk neubrání špíně, i když si vezme rukavice …“
„Prosím…“
Exner přistoupil k umývadlu: „Ještě něco bych dodal: považujte náš rozhovor za důvěrný. Nebudu si nic psát a nebudu chtít, abyste mi podepisoval nějakou výpověď, a nebudu vás také tahat po soudech.“
„Opravdu?“ zeptal se udiveně doktor Rous.
„Samozřejmě,“ odpověděl Exner a vrátil se zpátky do křesla u okna.
„Tak,“ prohlásil spokojeně.
Doktor Rous se zamyslel. „Motiv … Dovolíte … trochu si to rozeberu v hlavě … nebyl jsem připraven.“
„Samozřejmě…“ nabídl Rousovi cigaretu a sám si zapálil také. Zvrátil hlavu na opěradlo křesla a díval se otevřeným oknem do korun kaštanů.
Začínal příjemný a teplý večer.

64.
Po několika minutách mlčení konečně doktor Rous nesměle promluvil: „Nesmíte se na mě zlobit… Kdybychom byli známí, přátelé, rozumíte… Například s Čejchanem by se mi hovořilo velmi volně …“
„Chápu. Neštěstí mého povolání. Ale snažte se.“ „Prosím.“ Rous si prohrábl vlasy a složil ruce do klína. „Uvažoval jsem o lidech, kteří bydlí v domě a jež dobře znám. Bydlel jsem s nimi pár let. Předpokládáte, že patří především oni do okruhu podezřelých?“
„Ano. Plus Petr Krempa. Toho kritického odpoledne byl totiž ve vile.“
„Ano? Znám dobře i Petra. A architekt Murš?“
„Ne. Anebo něco víte? Myslím o vztahu mezi Janem Krempou a jím?“
„Murš je vyrovnaný člověk, který si vždycky z Honzy tropil šašky. Tvrdil o něm, že není cvok, ale simulant. K Honzovi se choval jako k blbečkovi, a to Honzu vždycky strašně rozzuřilo. Ale motiv?“ Rous zavrtěl hlavou. „Ne. Tady ne.“
Exner se zasmál. „A jak jste snášel Krempu vy?“
„Jako nemocného. Moje žena ho měla velmi ráda. Nechápal ' jsem nikdy proč. Snad že byla také nemocná. Mně se Honza dost vyhýbal.. Možná že byl trochu simulant …“ usmál se Rous. „A cítil ve mně doktora …“
„Ale s tím motivem …“

Rous vzdychl. „Asi vám nepomohu. Nemá smysl, abych vám říkal všechno, co se v rodině dělo. Kromě jiného by to byly zastaralé historky. A na špatné věci lidé snadno zapomínají. Myslíte, že může být motivem i strach?“
„Zajisté.“
„Pak…“ lékař se zvedl a přešel několikrát pokojem.
„Tak ven s tím,“ povzbudil ho Exner. „Trvám na svém slibu. Nikomu ani muk.“
„Mám pocit, že jste rozumný člověk …“
„Opravdu?“
„Promiňte, ale nevypadáte jako takový …“
„Výborně. To je osud. Nuže?“
„Ano… Můj bývalý tchán byl velmi bohatý a sebevědomý člověk. Byl chudý a zbohatl. Z vyprávění vím, že se často choval bezohledně. Asi se jinak zbohatnout nedá.“
„Byl prostě bez skrupulí.“
„Ano. Podařily se mu dokonce — myslím dva — fingované bankroty. Neznám přesně techniku, jak se taková věc může podařit…“
„Tak zbohatla spousta lidí.“
„Nevím… ale můj bývalý tchán prý ano… je velmi chytrý. Nemyslím, že měl majetek jen v penězích a cenných papírech. Podařilo se mu obratně prodat dvě rekreační chaty, které kdysi koupil ze spekulačních důvodů, měl nějaké kšefty s vozy, ještě před nemnoha lety.“
„Jak to, kšefty?“
„Nějaké zprostředkování prodeje nebo co.“
„Prostě: automobilový handlíř?“
„Ano,“ usmál se Rous. „Podařilo se mu uchránit celou vilu jen pro vlastní rodinu a možná že nebudu daleko od pravdy, když vyslovím domněnku, že zorganizoval rozvod paní Muršové, aby ji mohl s dětmi nastěhovat k sobě, ale to je snad úplná fantazie, rozumíte?“
Exner přikývl.
„Podstatné ovšem je,“ pokračoval Rous a přisedl znovu ke stolku, „že jestliže má Josef Krempa ještě nějaký majetek …“
„Šperky, zlato?“
„Ano. Jestliže ještě nějaké má, mohl o něm Honza vědět. Byl inteligentní. A mohl otce vydírat.“
„Jak? Blázen bez velkých nároků na životní standard?“
„Nevím,“ řekl Rous rozpačitě. „Vy mě nutíte k teoriím … Cvok si může ledacos vymyslet.“ Vs^tal. „Nezlobte se, víc vám těžko řeknu… Žena na mě jistě už čeká, chodíme společně na večeři… Mohu vás pozvat, nechtěl byste?“
„Chtěl,“ odpověděl Exner nešťastně. „Hrozně. Ale musíme to nechat na jindy. Dnes nemám čas.“ Ukázal na krabici s léky. „Co s tím? Vyhodíte to za mě?“
„Samozřejmě. Nechtě to tady.“
„Nebudu vás obtěžovat. Hodím to někde do příkopu sám…“ Sbíral po stole léky a rovnal je do krabice. „I tak už jsem vás obtěžoval až příliš. Hrome… ta krabička s tím Marplanem někam spadla… Tady. Shodil jsem ji pod křeslo …“ S heknutím se shýbl. „Plotýnky.“
„Začínají?“
„Bohužel, trochu brzy.“
„Kolik je vám let?“
„Třicet a něco …“
„To není příliš brzy.“
„Slabá útěcha,“ řekl Exner. „Pozdravujte ode mě svou paní a snad se mi podaří, že se s vámi přijdu aspoň rozloučit.“
Vzal nedbale krabici a potřásl doktoru Rousovi rukou.
„Doprovodím vás.“
„Děkuji, trefím.“
Seběhl ze schodů a spokojeně nadechl před vchodem do pavilónu vlahý vzduch.
Rozhlédl se, jako kdyby hledal popelnice. Nic na odpadky neviděl. Ani nikde kolem budky vrátného. Proto s povzdechem hodil krabici do kufru vozu.
Spustil motor a ohlédl se k internímu oddělení. Doktor Rous stál u okna.
Zamávali na sebe a Exner vyrazil.

65.
Míla Léblová byla v kanceláři nadporučíka Cardy. Seděla strnule na židli a oči měla červené pláčem. U Cardova stolu si četl noviny podporučík Vosík.
V umývadle vadly čtyři poslední růže.
Nepříjemnou situaci, ve které se nadporučík Čarda ocitl vzhledem k tomu, že Míla Léblová byla dcerou jeho švagrové, vyřešil, jak nejjednodušeji uměl. Když se k němu Léblová dostavila, vyzval ji, aby se posadila, a prohlásil, že nechce nic slyšet. Že jde domů a chce mít klid ve službě i v rodině. Zavolal podporučíka Vosíka a nařídil mu, aby s přítomnou počkal v jeho kanceláři, než přijde kapitán Exner.
Měla hlad, ale bála se vůbec promluvit. Podporučík během několika hodin nepronesl jediné slovo. Dolehla na ni tíseň, smutek a nakonec zoufalství, že se stala obětí strašného omylu. Tiše zaplakala nad svým osudem a podporučík Vosík si toho ani nevšiml. Vůbec si nepamatovala, že by kdy v životě tak dlouho seděla na jednom místě a takovou dobu mlčela. Neodvážila se na cokoli zeptat. Byla ochotna věřit, že muž, který za ní přišel do obchodu, je podvodník, který ji někde

náhodou viděl a chce ji vzdálit Petru Krempovi a zmocnit se jí sám. Umínila si, že nic takového nedopustí, a doufala, že se jí podařilo odhalit hochštaplera, dokázat, že její strýc je mírně natvrdlý — o čemž byla vždycky přesvědčena — a bavila se aspoň tím, že si představovala, jakou bude mít pěknou ostudu. Sebe a Petra viděla jako trpící a nakonec vítězné hrdiny příběhu. Dokonce, protože Exner dlouho nešel, začala se obávat, že byl už odhalen a slávu sklidí někdo jiný.
Byla proto vlastně překvapena, když vstoupil, převlečený, oholený a svěží.
Podporučík Vosík se postavil do pozoru a podal hlášení. Trochu ho litovala. Snažila se probodnout Exnera očima, protože však byla ubrečená a zvadlá, vypadala spíš směšně.
Exner poslal Vosíka domů a usmál se na ni. Vytáhl z umývadla růže, osušil je papírem a svázal do malé kytice. „Škoda," řekl, „víc mně jich pro vás nezbylo."
Byla ráda, že je otevřené okno. Bude strašně křičet, nebo v nejhorším, vyskočí. První patro není tak vysoko, aby se jí něco vážného mohlo stát.
Mlčela, teď už zarputile.
Exner se posadil na rám okna a kýval nohama. „Jak jsem se dověděl, máte zítra volnou sobotu …"
Musí být podvodník, protože takhle nemůže vypadat kapitán Bezpečnosti. „No a?"
„Telefonoval jsem před chvílí s vaší maminkou. Oznámila mi, že jste odjela ve čtvrt na sedm s partou známých děvčat do chaty. Nebyla jste ani doma, šla jste na vlak hned z práce. Neřekl jsem jí, že jste neodjela. Ostatně," usmál se, „starý trik. Kde jste se s ním měla sejít?"
„S kým?"
„S Petrem, samozřejmě."
Napřímila se. „Na Špičáku," odpověděla skoro hrdě.
„Kde je to?"
Vstala a přistoupila k mapě, která visela za stolem nadporučíka Cardy. „Tady," ukázala na místo za hranicemi okresu někde v horách.
Šel se podívat. „Pane jo! Osm set padesát metrů — pořádný kopec. Jezdí tam autobus?"
„Ne. Autobus jezdí sem."
„Deštníky. Legrační jméno."
„Ano." Nechápala, proč se ptá na úplně zbytečné věci.
„Nebojíte se jít sama šest kilometrů pěšky a lesem?"
„Je tam silnice."
„Vidím."
„Když přijedu do Deštník, zavolám nahoru a přijde mi naproti."
„Vždycky?"
„Ovšem."
„I minulý týden? Vzala jste si přece na sobotu volno …"
„Ano. Byli jsme tam."
„Horská chata," uvažoval a vrátil se zpátky na okno, „není ani v létě levná. Dva dny a tři nocí…"
„Dvě noci."
„Tedy dvě noci. Ale maminka říkala, že přijedete až v pondělí ráno."
„Teď to měly být tři noci."
„A žena Petra Krempy?"
„Do té mi nic není. Má stejně milence."
„Aha…" řekl přemítavě. „Samozřejmě. Váš měsíční plat."
„Co?"
„Dva výlety. Vlak, autobus, nocleh, jídlo. Nebo spíte pod stanem?"
„V pokoji s koupelnou."
„Výborně."
„Petr vydělá dost," řekla hrdě. „Za své obrazy dostává tolik, že…" zarazila se. Napadlo ji, jestli smí Petr Krempa své obrazy prodávat.
„Ovšem, nedivím se, maluje dobře. Na kolik může přijít výlet na Špičák pro dva — na dva dny a dvě noci?"
„Když vás to zajímá…" Nemohla pochopit, proč se s ní pořád baví o nesmyslech.
„Soukromě."
„Když se večer něco vypije, až pět set."
„Dost."
„Možná," řekla vyhýbavě, neboť si uvědomila, že s ním vlastně vůbec nechtěla mluvit. Jenže bylo nad její síly potlačit v sobě onu přirozenou touhu zrající ženy přinucené okolnostmi mlčet několik hodin.
„Nocleh se musí objednávat — nebo teď v létě ne?"
„Nerozumím."
„Na chatě, na Špičáku, se musí objednávat nocleh předem?"
„Ano, aspoň týden." A dodala: „To by vám konečně řekli v cestovní kanceláři."
„Děkuji za informaci." Podíval se na hodinky. „Kdy jste měla být v Deštníku?"
„V jakém deštníku?"
„Ve vesnici pod Špičákem …"
„V Deštnících. Asi ve čtvrt na deset."

„A je půl desáté. Škoda…“ přešel k mapě. „Po silnici to bude asi čtyřicet kilometrů až nahoru… Spíš víc … Padesát… Ale za hodinku bychom tam při dobré vůli mohli být. Co myslíte?“
„Být??“
„Mám vůz.“
„Pojedu zítra ráno vlakem,“ odpověděla téměř hrdě.
„Zbytečné.“
Napadlo ji, zda ji nechce odvléci někam do hor a provést s ní kdovíco. „S vámi sama nepojedu.“
Zvedl obočí a překvapeně zamrkal. „Myslel jsem, že budete ráda, když vám nabídnu místo ve voze…“
„Co mu chcete?“
„Samé maličkosti, které se vás vůbec netýkají. Chci si s ním popovídat.“
„O čem?“
„Promiňte, slečno Léblová,“ omluvil se s nešťastným výrazem v obličeji, „ale jste hrozně zvědavá. Něco vám navrhnu: pověřím vašeho strýce, aby vám v příhodný Čas všechno vyprávěl.“
Mimoděk vysunula spodní ret. Považoval to za výraz opovržení k jejímu příbuznému. Ale mýlil se. Onen výraz patřil jemu.
„Dobrá,“ prohlásil, natáhl se pro kytici růží, podal jí Je, šel ke dveřím, otevřel a pokynem ruky ji vybídl k odchodu.
„Jedem.“

66.
Byla pevně rozhodnuta nehnout se z místa. Ale seděla už příliš dlouho. Vstala a trochu se protáhla. Nohy měla zdřevěnělé. Zkusila, jestli vůbec udělá krok. Podařil se jí. U zdi vedle dveří ležela její brašna. Shýbl se pro ni. „Prosím,“ řekl.
Byla překvapena, že poslechla a že jde, že se pohybuje vedle něho a před ním strohými kancelářemi a nevlídnou, špatně osvětlenou chodbou a schodištěm. Napadlo ji, že by se mu mohla venku ztratit. Stačilo by přeběhnout ulici, zmizet v parku a riskovat, že si roztrhne šaty o keře.
Venku začínala vlahá noc.
Otevřel dvířka vozu. Mohutný černý brouk mercedesky se zlověstně leskl chromém. „Kdo mi zaručí,“ zeptala se, „že…“
„Nastupte …“ poprosil.
„Kdo mi zaručí, že jedeme opravdu, kam jste říkal?“
„Myslíte, že vás vezu do vězení?“
„Ovšemže ne, ale …“
„Ale?“
„Tak,“ odsekla stručně, ale významně.
Hodil její brašnu na zadní sedadlo a rozesmál se. Obešel vůz a nastoupil. Stála dosud na chodníku a byla překvapena, jak vesele se směje. Vůbec ji nenapadlo, že nastala nejpříhodnější chvíle, aby mohla zmizet. „Pojďte,“ řekl, a když přibouchla dvířka, dodal: „Víte co, budete mi ukazovat cestu.“
Měla chuť mu omlátit o hlavu růže, které držela na klíně.
„Tak co, doleva, doprava …?“
„Doleva!“

67.
Silnice byla dlážděná žulovými kostkami. Vinula se táhlými a strmými serpentinami a téměř neustále stoupala. Byla dokonce bez výmolů, postavena zřejmě v časech, kdy se ještě pracovalo solidně. V těchto kopcích by asi jiné, méně dokonalé dílo spláchly jarní vody. Bílé patníky značily příkopy a srázy. Od chvíle, kdy opustili Meziboří, jeli většinou lesem.
Byla důkladná, úplně temná noc. Projeli několika horskými vesnicemi, které se zdály pusté a liduprázdné. Snažil se jet co nejrychleji, ale příliš se mu to nedařilo. Měl plné ruce práce s volantem a řazením.
„Rostou houby?“ zeptal se.
„Ani nevím,“ odpověděla suše a měla pořád připravenou ruku, aby mohla co nejrychleji otevřít dvířka, kdyby zastavil a pokusil se o cokoliv.
Vesnice Deštníky byla malým horským letoviskem. Z návsi se stalo autobusové nádraží a světla Exnerovy mercedesky se dotkla zdí několika hotelů. Do tmy zářily tři neony a okna jakési restaurace.
„Myslím, že nemá smysl telefonovat,“ řekl.
Přikývla.
Poslední úsek byl nejstrmější. Vyjeli z lesa mezi jakési holé stráně, porostlé drobnými keři. Víc se nedalo rozeznat. Zato však už z dálky viděl okna chaty. Stála na planině, u ní bylo dokonalé parkoviště s lucernami. Uprostřed dlážděných pěšin, s mírně narůžovělou září světel vypadala chata jako tvrz či výspa civilizace.
„Pěkný,“ poznamenal Exner a zařadil se mezi ostatní vozy. Když vypnul motor, bylo slyšet tichou hudbu. „To sem jezdí i orchestr?“
„Vrchní pouští magneťák …“
Vystoupili. Přes horský hřeben, kde chata stála, fičel studený vítr. Natáhl se na zadní sedadlo, vzal její tašku. Když Míla Léblová vystoupila z vozu, přehodil jí přes ramena svůj plášť.
Přestávala věřit, že je podvodník. Ale tím víc zatoužila vědět, co vlastně chce. Zeptala se ho, když kráčeli ke vchodu:
„Ráda bych věděla, proč … se mnou zacházíte tak složitě …“

Usmál se. „Nezapomněla jste ve voze kytku? Ne? Dobře.“

68.
Podnikům, jako byla chata na Špičáku, se obvykle říká ideální místa. Ne příliš daleko od měst, a přece stranou. Silnice až k domu. Ústřední topení, teplá voda. Dílo známého architekta dvacátých a třicátých let. Obložená dřevem, nyní už zčernalým, a kryta došky. Za jasného dne byl jistě překrásný výhled do kraje. V noci blikalo v dálce několik nezřetelných světel. U vchodu dřevěná předsíň, chránící před největší nepohodou, v zimě místo pro odkládání lyží. Teď zde klidně spal pes s rezatou chundelatou srstí, kterého nerušila ani hudba, ani návštěvníci.
Hala byla prázdná, osvětlená jedinou smutnou žárovkou.
Přes matově zasklené dveře bylo vidět, jak se v lokále pohybují stíny lidí. Rytmicky podle hudby.
„Je tady hodně vašich známých?“ zeptal se Exner. „Snad … Nevím.“ „Personál vás zná?“ „Určitě.“ Předešel ji a vstoupil první. Podél zdí nevelké místnosti byly dřevem vykládané kóje, ve výklenku vpravo ode dveří barový pult. Na parketu uprostřed místnosti se pohybovalo pět párů. Vrchní, vracející se s prázdnými sklenicemi, se u nich na chvíli zastavil. Pozdravil a ukázal kamsi do rohu. „Pan Krempa sedí tam, prosím…“ S úslužností — pro obsluhující personál téměř nepochopitelnou — správně předpokládal, že příchozí se budou v prostředí až příliš spoře osvětleném špatně orientovat. Pokynem hlavy vyzval Exner Léblovou, aby ho následovala. Mírně povadlé růže nesla si před hrudí jako štít. V temném a do sebe ponořeném prostředí jim věnovalo letmou pozornost jen několik lidí. Petr Krempa nebyl u stolu sám. Hovořil velmi živě se dvěma muži a s nějakou ženou. Vedl diskusi — podle vážného výrazu zúčastněných — zřejmě o vážných problémech. Ani nezpozorovali, že někdo stojí u stolu. „Pardon,“ řekl Exner, „smím vás vyrušit?“ Vzhlédli a v jejich očích se v první chvíli zřetelně objevila základní myšlenka všech čtyř: co ten pitomec chce? „Dobrý večer,“ pozdravil je. Petr Krempa vstal a Exner k němu natáhl ruku. Krempa ji přijal, spíš bezděčně než jakkoliv jinak, a Michal Exner mu rukou srdečně potřásl. „My se už známe, jestli se nemýlím.“ Tvářil se velmi přátelsky. „Stalo se, že slečna Léblová bohužel zmeškala vlak. Měli jsme náhodou stejnou cestu, a tak jsem si dovolil jí nabídnout, že ji sem zavezu.“
S potěšením pozoroval, že Krempa rozšířil oči. Věc ho začala zřejmě zajímat, zatímco ti tři u stolu se dívali s hlubokým opovržením. „Pan Václav Harpíšek,“ dodal Exner vlídně, „mi věnoval překrásné růže ze své zahrady. Vynikající pěstitel. Dovolil jsem si část z nich věnovat slečně …“
„Děkuji vám …“ řekl Krempa a zřejmě usilovně přemýšlel, oč vlastně jde. „Sedni si, Mílo. Jsi hodná, žes přijela…“
Patrně uvažoval, jestli má Exnera pozvat ke stolu a představit ho, nebo ne.
Michal Exner vytvořil mírně přihlouplý úsměv a nechával Krempu v rejži.
„Děkuji vám,“ opakoval ještě jednou Petr Krempa, čímž jasně naznačil své přání se s Exnerem rozejít.
Exner se uklonil a odplul k barovému pultu. Vylezl na stoličku a objednal si pomerančový mošt.
„S velkou, nebo s malou?“ zeptala se barmanka, podle exteriéru buď matka, nebo manželka správce podniku.
„S čím?“
„S velkou, nebo s malou vodkou?“
„Bez. Řidič.“
„Můžete u nás zůstat do rána. Máme volné pokoje a je stejně pozdě,“ pravila přívětivě. „Doba je taková, že žádným kvaltem nic nedohoníte.“
„Přesně,“ souhlasil. „Ale já hrozně rád jezdím v noci… A potom …“ mrkl na ni a ona pochopila a sklonila se k němu: „Znáte pana Krempu?“
„Ovšem. Stalo se něco?“
„Vůbec nic. Ale myslím, že si bude muset vyřídit nějakou neodkladnou záležitost.“
„Teď v noci?“
Přikývl.
„Manželka?“ zajímala se.
Pokrčil rameny. „Nevím, jaké jsou jeho rodinné poměry… Ale dáma, kterou jsem za ním vezl, mi něco naznačila …“
„Ach . ..“
„Znám pana Krempu teprve několik dní… Viděl jsem některé jeho práce… Chci od něho koupit obraz.“
„Máme jich několik.“
„Ano?“
„Koupili jsme je s manželem. Líbily se nám.“
Možná že by ještě něco dodala, kdyby je Petr Krempa nevyrušil. Přinesl si od stolu sklenici vína a usedl vedle Exnera. Barmanka diskrétně poodešla. Krempa mlčel. Držel nožku sklenice ve dvou prstech a zamyšleně jí otáčel na mosazném plechu pultu. Exner upíjel mošt a neříkal rovněž nic.
„Je tady velmi příjemně,“ poznamenal Exner konečně. „Až budu mít dovolenou, rozhodně sem přijedu.“
Krempa k němu zvedl oči. „Opravdu?“
„Ovšem. Předpokládám, že vás slečna Léblová stručně informovala.“
„O čem?“
„Ze se s vámi toužím setkat. Bylo to nepříjemná, vzhledem k funkci a postavení jejího strýčka.“
„Myslíte nadpor …“
Pohybem ruky mu Exner naznačil, aby mlčel. Pohnul očima směrem k barmance. „Máte pokoj, jestli se nemýlím …“
„Ano.“
„Co kdybychom projednali naši záležitost tam? Doufám, že vás slečna Léblová omluví.“
„Nepochybujte.“

„Ani na okamžik.“ Exner se obrátil k barmance. „Všiml jsem si, že jste kvůli mně načala láhev. Mohu si ji vzít nahoru? Jdeme s panem Krempou něco projednat.“
„Pan Balcar ji za vámi odnese, prosím.“
„Není potřeba obtěžovat pro takovou maličkost pana Balcara,“ řekl Exner. „Tohle báječné, dobře chlazené pití si odnesu klidně sám. Můžeme jít, pane Krempa?“ zeptal se, když dostal láhev, dokonce zabalenou v ubrousku.
„Prosím,“ souhlasil Krempa a zdálo se, že poněkud ztvrdl v zádech.

69.
Pokojík v podkroví byl až příliš malý pro dvoulůžkový gauč, stolek a dvě křesla. Exner nabídl cigaretu. „Myslím, že jste si své zapomněl dole…“
„Netušil jsem, že se u nás Bezpečnost zajímá o manželské nevěry…“
„Přece nejste tak naivní, pane Krempa. Mně je úplně jedno, s kým, kdy a proč se stýkáte. Stejně jako vaší ženě.“
„Stýká se také.“
„Možná. Smím se posadit?“
„Samozřejmě. Prosím.“
Poděkoval, usedl a se zřejmou rozkoší si nalil další sklenici žlutého nápoje. „Protože předpokládám, že patrně víte, proč jsem se za vámi přišel podívat…“
„Nevím,“ skočil mu Krempa do řeči.
„Škoda,“ zasmušil se Exner, „předpokládal jsem, že jste velmi rozumný a inteligentní člověk a že se spolu domluvíme velmi snadno.“
„Ať jsem takový nebo jiný,“ usmál se Krempa, „jistě chápete, že mě musí zajímat, co ode mne chce Bezpečnost, když nemám vůbec tušení, oč vlastně jde.“
„Ale!“ prohlásil Exner chlácholivě. „Přece mi nechcete namluvit, že Meziboří je rozsáhlé město a že k vám nedolehly drby o naší činnosti ve vile vašeho otce.“
„Drby dolehly, ale ve vile nebydlím málem, deset let.“
„Ale občas tam chodíte.“
„Málokdy.“
„Nesnášíte se s rodiči?“
„Jestliže vás zajímají rodinné záležitosti, pak vám mohu zcela upřímně říct, že se nesnáším nejen s rodiči, ale se všemi, co tam bydlí. S unylou tetičkou, s potrhlou vysušenou sestrou, s nafoukanou sestřenicí a přemoudřelým bratránkem.“
„Zapomněl jste na pana Rubeše.“
„To je úplnej blbec.“
Exner přikývl. „Prosím… Zajímalo vás, proč jsem vás vyhledal…“
„Ano, a dosud mě to zajímá.“
„Výborně,“ Exner se napil a spokojeně si zamnul ruce.
„Na rovinu: co a kde jste dělal minulý pátek odpoledne?“
„Budete lÉožná překvapen,“ odpověděl Krempa společensky nedbale, „ale to vám nemohu sdělit.“
„A pročpak?“ podivil se Exner. „Taková maličkost…“
„Paměť. Nepamatuju se, co jsem dělal předevčírem odpoledne.“
„A jste úplně zdráv?“ zeptal se Exner soucitně.
„Myslíte duševně?“
„Ano.“
„Nikdo mi nikdy neřekl, že bych nebyl.“
„Ani pan doktor Bažant?“
„Vy máte ale známosti!“
„Rád poznávám zajímavé lidi,“ řekl Exner rozmarně. „Pokud jde o minulý pátek… Snažte se vzpomenout si. Snažte se o to usilovně. Jenom bych vám připomněl… aby vaše paměť lépe pracovala, že toho odpoledne zemřel váš bratr …“
„Aha … byl jsem tuším v divadle …“
„To je velmi nepříjemné,“ vzdychl Exner, „víc, než si myslíte …“ „ „Nechápu.“
„Váš bratr byl totiž zavražděn.“
„Ale …“ podivil se Krempa.
„Je nad čím vrtět hlavou,“ souhlasil Exner. „Zvláště když tvrdíte, že jste byl ono kritické páteční odpoledne pravděpodobně v divadle, a my máme bezpečně prokázáno, že jste navštívil dům svých rodičů …“

70.
Petr Krempa tiše hvízdl. Napil se vína a vzal si od Exnera další cigaretu. Vyfoukl kouř a olízl si zamyšleně rty. „Pane jo! A co když prokážu alibi?“
„Ani vaše manželka, ani slečna Léblová nebudou pro vás nijak zvlášť průkazným alibi.“
„Zajímavé …“
„Jistě. Tahle věc je mimo diskusi, pane Krempa. Máme svědka, který vás v kritickou dobu viděl z domu odcházet … Máme možná dva svědky …“
„Jsou-li hodnověrní…“
„Ovšem že jsou.“
„Pak zůstává otevřen ještě jeden problém.“

„A jaký?“
„Zda byl opravdu můj bratr zabit.“
„To není problém, to je fakt.“
„Zdá se,“ řekl Krempa pomalu, „že jsem v tom… až po uši…“
Michal Exner spokojeně přikývl.
„Proč mě nezatknete?“
„Na všechno dojde,“ pravil Exner s úsměvem. „Takže jste tam byl?“
„Souhlasí. Byl.“
Exner nadechl, chtěl něco říci, ale Petr Krempa zvedl ruku a zarazil ho.
„Moment… ještě než vyslovíte zatýkací formuli… Jsme sami, mezi čtyřma očima. Rozumím, že tohle není výslech podle regulí…“ a když Exner souhlasil, Krempa pokračoval.
„Ani kdybyste měl v kapse magnetofon… předpokládám, že tak vybaven nejste …“
„Předpokládáte správně. Mám obrátit kapsy?“
„Netřeba. Dovolíte, abych vyslovil svou verzi případu? Říká se verze, ne?“
„Říká. A dovolím.“
„Objevil jste se příliš pozdě. Kdyby bylo před týdnem vzniklo jakékoliv podezření, že můj bratr nezahynul nešťastnou náhodou, ujal by se věci ihned nadporučík Čarda a jeho aparát. Ale takové podezření nebylo. Leda že by doktor Bažant něco nepostřehl. Ale jestli jste s ním mluvil, jistě víte, že není typ, aby něco postřehl. Jde o udání. Zřejmě anonymní a zřejmě k vám nahoru. Nepříjemné je, že nejsem ve městě příliš oblíben. Nevěřím, že byste něco konkrétního v domě rodičů našli. Sedm dní je sedm dní. Mám na mysli nějaké prokazatelné stopy. Udání pravděpodobně určovalo i podezřelou osobu. Soudím, že nejspíš mě…“
„Ale …“
„Nepřerušujte mě, všechno vysvětlím. Nejsem ve městě příliš oblíben. Nežiju spořádaně. Nepoctivě se přiživuju. Ačkoliv nejsem členem Svážu výtvarných umělců, odvažuju se malovat a nejen to. Čas od času své obrazy také prodávám. Dokonce je nabízím. Přiživuju se. Nemohu za to, že mě pánové ve Svazu nechtějí přijmout za člena. Možná že maluju špatně. Ale možná že ne. Myslím, že nejsou kompetentní, aby něco takového posuzovali. To je ovšem můj názor, ale objektivní skutečnost zůstává. Přiživuju se. Jsem tedy výborným objektem pro jakékoliv podezření. Kromě toho se scházím s mladými ženami a muži stejného typu jako já a požíváme lihoviny v poněkud nadměrném množství a veřejněji, než se sluší. Než je mravní norma. Vy máte v kapse udání a dostal jste úkol případ vyšetřit. Podle mého soudu úkol zcela nezáviděníhodný. Možná že vám i naznačili, že by bylo dobré pro obecné zlepšení poměrů dokázat mi vraždu nebo aspoň zabití, aby spravedlnosti bylo učiněno zadost a mně a podobným dána výstraha: pozor! Pohleďte, jak žil a nakonec skončil Petr Krempa. Jenže já jsem svého bratra nezabil! Dokonce jsem s ním to odpoledne nemluvil. Srdečně jsem ho nenáviděl a vyhýbal jsem se mu. Jenže vy někoho chytit musíte. Spadl jsem do toho, a jak se mi zdá, dost ošklivě. Zajímalo by mě, která svině… pardon… který poctivý přisluhovatel mě smočil. Upřímně: netuším, co všechno víte, mám však pocit, že dohromady nic a že jste mě navštívil především proto, abyste ze mě vytáhl nějaká fakta nebo dokonce přiznání. Řeknu vám, co vím a na co si vzpomenu. Ale nemám, k čemu bych se přiznával.“
Petr Krempa se odmlčel.
Exner chvíli počkal a pak se zeptal: „Skončil jste?“
„V podstatě ano.“
„V podstatě?“
„Tedy, skončil jsem,“ řekl Krempa netrpělivě.
„Když budete nervózní,“ řekl Exner, „nikam se nedostaneme. Vám asi ublížilo a ubližuje dost lidí.“
„Moje věc.“
„Četl jste Život a dílo skladatele Follýna?“
Krempa se nadzvedl. „Co jestli jsem četl?“
„Poslední nedokončený román Karla Čapka …“
Krempa zbledl a oběma rukama si prohrábl vlasy.
„No … Co to má společného …“ „S vámi? Nevím„ Viděl jsem
některé vaše obra-
zy,
„To je ale sprosťáctví…“ vydechl Krempa.
„Co? Vidět vaše obrazy?“
„Ne, srovnávat mě s Foltýnem!“
„Nesrovnával jsem, jenom jsem se zeptal… Musel jsem se vám přece nějak pomstít.“
„Za co, proboha!?“
„Za řeči o anonymních udáních a dopise a tápání a nezřetelných stopách a úkolech, jež mi byly uloženy, a o tom, co mně někdo nejmenovaný naznačil… Chápu, že máte mindraky a že nemáte rád policajty. Náš rozhovor může probíhat ve velmi přijatelném tónu… jestliže přijmete jediný fakt, který je nesporný.“
„Který fakt?“
„Že váš bratr byl zabit.“

71.
Petr Krempa vstal a šek otevřít okno. Zůstal opřen o okenní rám a lapal po čistém vzduchu. „To je nadělení …“ pronesl tiše.

„Je," souhlasil Exneř. „Já si myslím totéž."
„Mohl bych se dovědět, proč to můžete tvrdit… s takovou jistotou?"
„Mohl," odpověděl Exner. „Ale mluvil bych velmi dlouho a možná zbytečně. Když začnu vypravovat, nevím, kdy přestat, a teď je málem noc. Základní skutečnost zůstává: Jan Krempa byl„, a tak dále."
„Opravdu si myslíte, že bych v tom mohl mít prsty?"
„Opravdu si nemyslím skoro nic. Fakt je, že jste ve vile, v době, které my říkáme kritická, byl." Roztáhl ruce dlaněmi vzhůru. „Je to tak? Je."
Krempa přikývl. „Bohužel. Šel jsem navštívit matku …"
„A když jste shledal, že není doma, štípl jste jí z pří borníku v hale pět stovek."
„Dovolte!"
„Klid. Nic se neděje. Nedělám krádeže, pane. Vůbec mě nezajímá…" Exner se na chvíli odmlčel, vstal, šel ke dveřím a pootevřel je. Chodba byla prázdná. Ztlumil hlas. „Nezajímá mě, jestli jste těch pět stovek vzal, nebo ne. Já jsem přesvědčen, že ano, vy to můžete popřít a nikam se nedostaneme, protože vám nikdo nic nedokáže. Ale bože můj," vzdychl, „nejde přece o prachy. Vy jste je potřeboval na výlet se slečnou. Prosím. Je to v rodině a mně je to úplně fuk. Jiné by ovšem…" pokračoval zamyšleně a nalil si poslední sklenici moštu. „Sakra, tohle pití je dobrý… Jiné by to ovšem bylo, kdybyste byl náhodou při činu přistižen … svým bratrem … Mohlo mezi vámi dojít k hádce, k potyčce … kdo ví?" pokrčil rameny. „Byli jste sami, beze svědků…"
Exner zmlkl a Krempovi chvíli trvalo, než se ozval.
„Nezdá se mi," řekl pomalu, „že by moje situace byla růžová…"
„Nemýlíte se."
„Slyšel jsem… že v takových případech je možné… aby byl výslechu přítomen advokát…"
„Doktor Nejezchleb, například," usmál se Exner.
„Vy víte kde co, člověče! Ten parádivý šašek! Nesmysl. Poslyšte, chcete mě do toho potopit, nebo ne?"
Exner mu podal sklenici s vínem. „Napijte se trochu. Ztrácíte soudnost. Náš rozhovor je čistě soukromý. Nemůže mít žádnou právní platnost. Sám jste to přece hned na začátku pochopil. Nač tedy advokát. A potom … byl bych ovšem nerad, kdybych vás nějak urazil…"
„Prosím, beze všeho."
„Mám pocit, že byste mohl někoho drcnutím shodit ze střechy, kdybyste k tomu měl dobrou příležitost. Ale pěkně promyšleně podříznout krk … Možná v panice …"
„Dobrá, ale…"
„Ale," přerušil ho Exner, „jste zatím ze všech, s nimiž jsem v průběhu vyšetřování mluvil, nejpodezřelejší." Zaťukal si prsty zespodu na bradu. „Až takhle."
„Co mi navrhujete?"
„Nic. V každém případě na vás musím, jak se velmi pěkně říká, uvalit vyšetřovací vazbu. Nehledě na mé sympatie k vám a na mé soukromé názory."
„Přijel jste mě opravdu zatknout?"
„Ne. Opravdu jsem se dostavil proto, abych si s vámi popovídal. Chtěl bych ulehčit vám i sobě krušné chvíle."
„Laskavé, ale úplně zbytečné."
„Nemyslím. Normálně bych požádal o spolupráci nadporučíka Cardu, který by sem poslal svoje lidi, a ti by vás s patřičným efektem odvezli. Takhle spolu odjedeme jenom my dva, málem jako přátelé, ve voze si ještě pohovoříme, zůstanete u nadporučíka Cardy… řekněme že v úschově, a když všechno dobře dopadne, v pondělí ráno nastoupíte do zaměstnání jakoby nic."
„A když to dobře nedopadne?"
„Raději si to nepřipouštějme. Ale jeden problém jsem přece nevyřešil…"
„Který?" zeptal se Krempa ironicky.
„Co uděláme se slečnou Léblovou? Jet s námi nemůže v žádném případě. Což jistě pochopíte."
„Pochopím. Necháme ji tady. Neztratí se."
Exner se zvedl. „Prima. A můžeme zaplatit."

72.
Společně se odebrali do restaurace. Exner u barového pultu zaplatil svůj mošt a slíbil barmance, že určitě přijede právě sem, hned jak bude mít čas, na dovolenou.
„Jak jste se domluvili?" zajímala se.
„Výborně. Beru."
„Říká se, že nemaluje špatně."
„A má budoucnost, uvidíte," ujistil ji.
Krempa něco domlouval s vrchním, pak zašel ke stolu, kde seděla Míla Léblová.
„Odjíždíte ještě v noci, spolu?" zajímala se barmanka.
„Ovšem."
„Netušila jsem, že se prodávají obrazy tak rychle …"
„Dobrou věc," pravil Exner vážně, „je třeba vyřídit okamžitě." Kývl na Krempu. „Můžeme?" Sklouzl z barové stoličky.
„Na shledanou."
Barmanka se Krempovi na dálku uklonila s onou žoviální slušností, která značí důvěrný vztah personálu ke stálému a dobře známému hostu.

Venku bylo velmi příjemně. „Krásně, co?“ poznamenal Exner. „Slečna Léblová to vzala statečně? Myslím váš odjezd.“
„Neztratí se,“ odpověděl Krempa suše. „Který je váš vůz?“
„Mercedeska proti vám. Jsem rád, že nemáte iluze.“
Nasedli a Exner opatrně sjížděl serpentinami, silnicí, jež se při cestě dolů zdála ještě strmější a nebezpečnější.
„Netušil jsem,“ poznamenal Krempa jedovatě, „že ještě používáte staré služební vozy.“
„Můj soukromý majetek,“ pravil Exner. „Už několik let. Spolehlivej brouk. Mimochodem — něco jste naznačil o dost zvláštních vztazích ve vaší rodině a o povahových rysech jejích členů.“
„Zajímá vás to?“
„Velmi.“
„Uvědomujete si, že když to říkám já, bude všechno vypadat jako pomluvy?“
„Nevadí.“
„Vy sbíráte pomluvy?“
„Všechno záleží na okolnostech. V případě vaší rodiny a vzhledem k tomu, že máme před sebou dalekou cestu, ano.“
„Prosím. Nemáte ještě cigaretu? Zase jsem na ně zapomněl.“
Exner sáhl do skříňky na rozvodové desce. „Tady máte celou krabičku. Je vaše. A sirky taky.“
„Děkuju. Pěknej zvěřinec.“
„Co?“
„Naše rodina. Poznal jste ji už asi v hrubých rysech.“
Exner něco nezřetelně zabručel, podobalo se to souhlasu.
„Nuže,“ pokračoval Krempa, „všichni, pravím, všichni, kdo byli v tom baráku nebo kdo s tím klukem přišli nějak do bližšího styku, měli důvod… určitě měli důvod ho klepnout.“
„Ne všechny motivy jsou dost silné, aby vedly k vraždě. A ne každý se k takovému činu odhodlá, a jen velmi málo lidí ho dovede do konce.“
„Zlatá slova,“ pravil Krempa. „Jenže vás asi zarmoutím. V baráku to byl schopen udělat kde kdo.“
„Ale…“ podivil se Exner nedůvěřivě. „I pan Rubeš?“
„Jistě. Protože je zbabělec. Poseroutka. Přece si umíte představit, že takové povahy dokážou ledacos…“
Exner přikývl. „Ale co mu udělal váš bratr?“
„Můj milý sourozenec měl nemalou duševní potenci. Asi především proto zcvokatěl. Aby se nenudil a aby si našel vůbec nějaký smysl života nebo zábavu, nevím co, to nepochopím, rozhodl se dělat zloducha. Ujišťuju vás, že pro toho, kdo má na papíře, že není duševně normální, a tedy, že se mu nemůže nic stát, pokud někoho nezamorduje … Pardon …“
„Copak?“
„V domě oběšencově nemluvme o provaze,“ pravil Krempa jedovatě. „Ale pomluvy a drobné skopičiny a lumpárny lze dělat beztrestně. Padla kosa na kámen.“
„Jen vedet, kdo kosu držel.“
„Vaše starost. A můj strach. Kubešovi například otravoval život přímo báječně. Ten pítomeček — v tomhle případě mám na mysli Kubeše, ho musel asi srdečně nenávidět, jenže vrozená slušnost a strach mu nedovolily, aby dal prostě Honzovi přes hubu.“
„Což učinil váš bratranec.“
„Erich? Ani nevím. Vida! No, co udělal Kubešovi… asi nevím všechno… Především o něm roztrušoval, že spí s mou sestrou. A vykládal pikantní podrobnosti. S tím, že všechno sleduje klíčovou dírkou nebo dalekohledem ze zahrady. Někdo tomu věřil, někdo ne, jisté ale je, že se bavil kdekdo. Kdyby to byla pravda, uvítal bych to. Věra je už stará panna a pro své zdraví nepotřebuje, než právě tohle. Něco mu taky vyváděl s autem. Nějaké neškodné blbovinky. Horší bylo, že psal na Kubeše anonymní dopisy do zaměstnání.“
„Anonymní?“
„Totiž, jako anonymní. Psal tak, že každý pochopil, kdo psal. Že žije nad poměry, že defrauduje, že žije nemravně — viz moje sestra.“
„A měl kvůli dopisům Rubeš nepříjemnosti v zaměstnání?“
„Měl.“
„I když věděli, že je psal nenormální člověk?“
„Mezi lidmi je spousta pitomců. Tedy přímo volů.
Zvlášť v různých zaměstnáních. Cvok, necvok, jen když je aféra. Rozmázli chudáčka na schůzích.“
„Tak proč se neodstěhoval?“
„Kde by v našem blbečkově našel podnájem s garáží?“
„Vydržel?“
„Ale měl namále. Teď snad už ne. Nevím. Doslechl jsem se, že ho dokonce chtěli zbavit funkce.“
„Nic mu přece nemohli dokázat.“
„Nebuďte naivní, kristepane! Copak na tom někomu může záležet? Naštěstí ten chudák je čistá duše a snad se ho zželelo i těm, co případ s chutí rozmazávali. Možná že se vyžili právě na tom rozmazávání.“
„A… Lída Maršová?“
„Inteligentní zmije. Prvotřídní kus, mazanej, jak vopice.“
„Ale zabíjet??“
„Já jsem přesvědčen, že jo. Byla jednou ve špitále s nějakejma ženskejma záležitostma. Honza o ní po městě roznášel, že je nakažená. Báječné, co!“

„Hm," přitakal Exner. „A byla?"
„Zbláznil jste se? Je moc chytrá, než aby si s někým zadala."
„Člověk nikdy neví."
„Ženský mě nemusíte učit znát. Povaha, Ctižádostivá, opatrná, chytrá. Je je, ta by vykoumala vraždu do posledního smítka."
„Vy ne?"
„Já jsem na to blbec. Sám jste to už jednou řekl. Lída je čistotná jako jeptiška. Dělal jí milostný návrhy a při tom schválně slintal."
„Kdo?" vyjevil se Exner.
„Brácha. Kdo jinej. Viděl do lidí, jako kdyby byli z čirýho skla. Přesně odhad, co se jí bude nejvíc hnusit."
„Jak tohle víte?"
„Vím. Protože začal, než jí bylo šestnáct. Měla z toho šoky a brečela, po domě byly kravály. Snad si zvykla. Ale psychicky to na ni muselo pěkně zabírat."
„A Erich?"
„Inteligentní blbec. Budoucí sloup naší vědy. Neohrožený kverulant a tichý myslitel. Samé jedničky a čistý štít. Talent. Vidíte, jemu dal celkem pokoj, jenže i v tom je háček. Honza si jistě velmi přesně uvědomil, že na Ericha nemůže. Ale věděl, jak Eríšek dojemně miluje svou matinku. Tak to vzal z boku, jestli rozumíte."
„Částečně."
„Osvětlím. Obtěžoval jeho matinku. Nevím přesně jak, ale na tetičku Muršovou stačí postavit se třikrát denně za roh a udělat na ni baf! a je zhroucená."
„Ji tedy vylučujete?"
„Člověk nikdy neví."
„A své rodiče?"
„Tatínek, jestli dovolíte, je senilní. A maminka…"
„Nuže, maminka," pobídl ho Exner. „Můžete být cynikem až do konce, když jste tak pěkně začal."
„Nejsem cynik. Vidím věci pouze reálně. Je záležitostí názoru, kde začíná …"
„Dobrá," přerušil ho Exner. „A maminka?"
„Vy jste si mě moc neoblíbil, že?"
„Do vás se člověk na první pohled dost těžko zamiluje."
„Děkuji za upřímnost. Tedy maminka by to byla schopna udělat, protože byla jediná, která ho milovala a neustále v něm viděla zázračné dítě. Ale nenajdete u ní motiv. Mohla by to udělat, aby zabránila něčemu horšímu."
„Například?"
„Kdyby existovalo útrpné právo, tedy aby ho nedostala do mučírny."
„Architekt Murš?"
„Tento milý, přívětivý pán nikdy nevkročil do naší vily. Žil vždycky rozumně vzdálen všech veselostí, které se tam odehrávaly."
„Doktor Rous?"
„No … chybí motiv."
„Takže zůstáváte především vy sám."
„Bohužel a nepochybně. Ačkoliv jsem to neudělal."
„Smůla."
„Věříte, že jsem nikdy neměl nic jiného než smůlu?"
„I v lásce?"
„Zde by mohla být výjimka. Připouštím."
„Jeho jste nenáviděl."
„Honzu? Z hloubi duše."
„Mimochodem," zeptal se Exner, „jedu správně?"
„Jistě. Myslel jsem, že cestu znáte."
Zmlkli. Pneumatiky duněly po žulových kostkách. Kolem se míhaly stromy. A dlouho jeli mlčky, až konečně Petr Krempa poznamenal: „Dost mě utěšuje, že nejste taky pitomec."
„Taky?"
„Jako třeba nadporučík Čarda," řekl Krempa neomaleně. „Zajímalo by vás, co jsem dělal v pátek odpoledne u nás ve vile?"
„Třeba. Ještě maličkost: proč vás utěšuje vaše poznání, že nejsem pitomec?"
„Neboť cítím naději, že bych z případu mohl vyklouznout."
„Co jste tedy dělal ve vile a proč jste tam šel?" zeptal se Exner suše. „Řekl jste si o otázku. Prosím, tady je."

73.
„Dobrá," řekl Petr Krempa. „Navštívil jsem vilu svých rodičů, abych tam oďcizil větší částku peněz, kterou jsem potřeboval na pobyt v exkluzivním horském hotelu Špičák pro sebe a pro svou milenku Mílu Léblovou. Stačí?"
„Ne," usmál se Exner. „Trochu podrobností a časových údajů, kdybyste byl tak laskav …"
„Vynasnažím se. Ale znovu připomínám, že moje paměť není na takovéhle věci nejskvělejší."
„Zkuste to. Ať to máme za sebou, než dojedeme do Meziboří."
„Z divadla jsem mohl odejít kolem třetí hodiny," uvažoval Krempa. „Dřív těžko. Čekal jsem, až kulisáci přivezou z

oblastního divadla dekoraci. Představení začínalo v osm, domluvil jsem se s nimi, že půjdou na oběd a začnou stavět o půl šestý. Místo oběda jsem zašel k Srbovi, to je vinárna na rohu náměstí, a dal jsem si párek a dvě deci vína. Pokusil jsem se vypůjčit si od vrchního, který je můj známý. Ale neměl ani vorla. Aspoň tvrdil, že nemá. Napadlo mě, že bych mohl zajít k nám."
„Očekával jste, že bude někdo doma?"
„Neočekával jsem, že nebude."
„A kdo by vám doma půjčil?"
„Nikdo. Vím, kam matka schovává peníze. Vypůjčil jsem si od ní víckrát."
„Vypůjčil, nebo…"
„Nebo," řekl Krempa klidně. „Jak chcete. Ale pokaždé dost nenápadně. Předpokládám, že nebudete moralizovat."
„Vůbec ne. Vztahy ve vaší rodině, pokud jde o tyhle záležitosti, mě nezajímají." „Tedy pouze fakta …"
„Ano."
„Nevím, kolik bylo přesně hodin, nesledoval jsem to. Od domu mám klíč. Odemkl jsem vrátka a potom dům,byl jsem rád, že není nikdo doma." „Zpozoroval jste v hale něco zvláštního?" „Po ničem zvláštním jsem se nedíval. Tu věc ve dveřích bych samozřejmě nepřehlíd. Zavolal jsem ještě, abych se přesvědčil, že jsou všichni pryč, vzal jsem si peníze a šel jsem."
„Nenapadlo vás, kde je váš bratr?" „Ve svém pokoji nebyl, protože dveře byly pootevřeny. Určitě by vylezl, kdyby mě slyšel."
„Aby vás pozdravil?" „Aby mi řekl nějakou pitomost." „Kdyby vás viděl, jak si berete peníze …" „Kdyby mě viděl, tak bych si je nebral." „Kde myslíte, že byl?" „Asi se flákal na zahradě." „A dál?" „Nic."
Exner zastavil před budovou okresního velitelství Veřejné bezpečnosti. „Ještě než vystoupíme… potkal jste někoho, když jste tam šel nebo když jste se vracel?" „Nemám potuchy."
„Děkuju," řekl Exner spokojeně. „Myslím, že je velmi příhodná chvíle." „Nač?" „Abyste vystoupil a doprovodil mě do budovy."

74.
Ačkoliv byli v hale vily všichni pohromadě, cítili se velmi osamělí. Parta mládenců a nadporučík Vlček s poručíkem Beránkem odešli po setmění. A zanechali všude vzorný pořádek. Dokonce i příborník byl na svém původním místě, přede dveřmi do pokoje Jana Krempy. V křesle u krbu neklidně poposedával doktor Nejezchleb, který přišel před desátou po velmi dlouhém telefonickém rozhovoru s Josefem Krempou. Na pozvání Krempy měl přijít také doktor Hugo Bažant, ale odmítl. Dvakrát položil sluchátko, a když mu volali potřetí, prostě telefon vypnul. Psychiatr doktor Čejchan stál u krbu, na římsu si postavil šálek s kávou a nervózně upíjel.
Měla se konat porada, jak zabránit skandálu v rodině. Tak nějak si to aspoň Josef Krempa a jeho žena představovali. Ale úmysl se nezdařil. Doktor Nejezchleb ihned, jakmile přišel, prohlásil, že si rád posedí v kruhu příjemné společnosti, ale že se s případem nedá nic dělat. Jestliže si kapitán Exner usmyslel, že bude pátrat, nikdo mu v tom nemůže zabránit. A psychiatr Čejchan pravil, že se dostavil zcela soukromě. Poděkoval za pozvání a za kávu a neustále si rovnal brýle, protože Lída Muršová seděla dost vysoko na schodech a neměla nejdelší sukni.
Shromáždění se postupně rozpadlo.
První je opustil Erich Murš, který se ho zúčastnil jen na přání své matky. Zalezl do svého pokoje, zavřel se a zkoušel studovat. Ale nemohl se soustředit ani na obyčejné čtení. Nechal tedy všeho a co nejrychleji se pokusil usnout, což se mu podařilo teprve tehdy, když otevřel okno.
Ale spal neklidně. Zdálo se mu, že kolem dveří obchází kdosi neznámý, nemohl se probudit, aby se podíval, kdo to vlastně je. Snažil se ty zbytečné zvuky neposlouchat, ale kroky se ozývaly dál, nepravidelně, jako kdyby neznámý kulhal.
Velmi brzy se rozloučil doktor Nejezchleb. Celou dobu, kterou strávil v domě, byl neklidný a těkavý. Teprve když za ním zaklapla branka zahrady, si s potěšením oddechl. Několikrát se pátravě rozhlédl, jestli někde nestojí někdo, kdo by vilu sledoval. Avšak ulice byla zcela opuštěná. Blikavé žluté lampy dělaly tmu ještě blikavější a těžší. Sem tam svítila okna v několika okolních vilách.
Začínalo drobně pršet. Nejezchleb si rychle vyhrnul límec a roztáhl svůj důstojný černý deštník. Ťukání kapek na plátno ho uklidňovalo. Kráčeje opatrně, pustil se dolů k městu.
Řeka, do níž pivovar pouštěl odpad, podobala se napěněnému inkoustu. Doktor Nejezchleb bydlel v solidní vile hned za řekou blízko mostu. Měl zahnout doprava, proti proudu řeky. Ale zastavil se, zřejmě o něčem uvažoval a potom kráčel dál, rovně přes trať, do středu města. Dosel až na náměstí a zamířil k zelenému neonu:

Vinárna U krále srbského

Pod přístřeškem u vchodu sklopil a vytřepal deštník, složil jej a potom ještě chvíli jaksi nerozhodně přešlapoval, protože podnik, do něhož se chystal vstoupit, nepatřil rozhodně k místům, jež by pravidelně navštěvoval. Pokud si vůbec dokázal vzpomenout, byl zde pouze jednou ve svém životě, a to před čtyřiceti lety po maturitním večírku, kdy sem byl opilý zavlečen kamarády. Tehdy ovšem měl podnik dámskou obsluhu a pokojíky v patře. Naštěstí zůstala návštěva pro budoucí rozvoj jeho advokátní praxe, kterou zdědil po svém otci, bez následků.
Byl překvapen, neboť měl dojem, že se uvnitř nic nezměnilo. Pouze obsluha byla jiná, pochopitelně. Stejně tmavé tapety na stěnách, černě mořený nábytek a sametové polstrování. Stejný nedostatek světla a čerstvého vzduchu. Vrchního znal. Hájil ho před pěti lety, ex offo, samozřejmě. Šlo o nějaké manko.

Zasunul se do kouta, aby nebyl na očích, a objednal si deci červeného.
„Poslyšte, pane Hauba," zeptal se vrchního, když mu stavěl sklenici na stůl, „jmenujete se Hauba, viďte?"
„Ovšem, pane doktore, co račte, prosím?"
Nejezchleb na něho kývl prstem a vrchní se k němu uctivě sklonil.
„Poslyšte, je zde pan doktor Bažant?"
„Ano, prosím… je v herně… vzadu, jenže mám, prosím, přísný zákaz …"
„Copak?"
„… ho jakkoliv obtěžovat."
„Řekněte mu jen, že bych s ním chtěl velmi krátce hovořit."
„Prosím … pokusím se, pane doktore …"
„Ještě okamžik… Kdy tady byl naposled pan Krempa?"
„Kterého myslíte?"
„Z divadla. Ten umělec."
„Včera odpoledne … totiž … nevím to přesně, chodí sem jen přes den."
„Přes den?"
„Večer tady bývá jeho paní…"
„Jo, to je tamhleta černá, ta hezká …"
„Ano, je to ona, jestli je ovšem hezká… věc vkusu, že ano. Stalo se něco?"
„Co by se stalo?"
„Promiňte … myslel jsem, když ho hledáte …"
„Nikoho nehledám, pane Hauba. Prostě mě napadlo, jestli není náhodou tady."
„Něco v té souvislosti…" Pan Hauba se zarazil a doufal, že ho doktor Nejezchleb pochopí.
Nestalo se tak. „V jaké souvislosti?"
„Ve městě se říká, že snad ten bláznivej Krempa nesešel jen tak … Rozumíte … Přijela kriminálka. Bydlej U bílýho vorla …"
„V žádné souvislosti," řekl advokát rychle a odměřeně. „O ničem, co jste mi právě říkal, nevím. A nezajímá mě to. Na pana Petra Krempu jsem se ptal náhodou, máme spolu nějaké řízení…"
„Rozvod?"
Doktor Nejezchleb se podíval velmi přísně. Napil se, otřel si kapesníkem rty a řekl tvrdě: „Prosil jsem vás, abyste oznámil doktoru Bažantovi, že ho očekávám."

75.
Hugo Bažant se přivalil s hořícím doutníkem v zubech a v oblaku namodralého dýmu. Dopadl těžce na židli proti Nejezchlebovi, až zaúpěla. Měl rozpálené tváře, očička se mu leskla a šedivé vlasy měl rozcuchané a naježené. „Co je, kolego," řekl a převalil doutník z jednoho koutku úst do druhého. „Starýho Krempu klepla pepka?"
„Pardon, pane doktore …"
„Nic se neděje. Tak dobrý, jo? Neklepla."
„Ne, ale … vy jste přece byl u toho …"
„Byl," řekl Hugo Bažant, vyndal z úst doutník a odfoukl kouř. „Jenže s tím mí, kolego, vlezte na záda. Pardon. Chtěl jsem poznamenat, že jsem příliš starý na to, abych se do něčeho plet, zvlášť když po tom jde takovej vykutálenej mladíček."
„Třeba neznáme pozadí, pane kolego …"
„Na to já kašlu, vážený příteli. Dobrou noc!" prohlásil doktor Bažant rázně a vstával.
„Okamžik…"
„No prosím!"
Doktor Nejezchleb se zarazil. Pak mávl rukou. „Nic," vzdychl. „Na shledanou …"
Hugo Bažant strčil doutník zpátky do úst a odvalil se kamsi dozadu, vypouštěje za sebou modravé oblaky. Advokát zaplatil a vytratil se z vinárny. Roztáhl znovu opatrně deštník, a plavně se vyhýbaje loužím, šinul se k domovu. Několikrát se ohlédl. Ale nikdo za ním nešel. To se jen nemohl zbavit pocitu, že ho hnědé oči vrchního Hauby neustále číhavě sledují.
Byl rád, že mohl v předsíni svého bytu poplácat po hřbetě psa, dost obstojně vyhlížejícího knírače, nasadit mu obojek a vypustit ho do zahrady, aby se vyvenčil.

76.
Brzy po odchodu doktora Nejezchleba se odporoučel z tísnivého kruhu kolem krbu v hale Krempovy vily doktor Čejchan. Měl sice chuť ještě na vodku, kterou Krempa všem nabídl, ale napadlo ho, že by neměl nic přehánět.
Na ulici si vyhrnul límec a shrbený, schovávaje se pod stromy a okapy, spěchal drobnými kroky do nemocnice.
Nedbale pozdravil vrátného, v průjezdu vytřepal z vlasů vodu a přeběhl k interně.
Vpadl do lékařského pokoje k doktoru Rousovi. „Těbůh," řekl, „to je večer, co?"
Rous ležel na pohovce a četl knihu. Založil si stránku a odložil knihu za sebe na stůl. „Vypadáš báječně. Kde ses potuloval?"
„Budeš se divit," řekl Čejchan a bezohledně vytřepával vodu z pláště po celém pokoji, „ale byl jsem pozván ke Krempům."
„Ale," podivil se Rous.
„Pozval mě starej Krempa. Má strach z kriminálky."

„On? To se nedivím.“
„Nevím, jestli osobně, ale …“
„Je už senilní. Kdybys mi o tom řekl, poradil bych ti, ať se na to vykašleš.“
„Dostal jsem kafe a velkou vodku.“
„Večeři ne, nebo zákusky?“
„To ne.“
„Chudnou,“ zívl Rous. „Mě zase navštívil pan Exner.“
„Kdo? V životě jsem neslyšel…“
„Slyšel. Ten chlapík, co je …“
Čejchan se rozvalil do křesla. „Co ti chtěl??“
„Tvrdil, že si se mnou přišel přátelsky popovídat jako s objektivním člověkem. A přinesl mi ukázat lékárničku … totiž sbírku léků mé první ženy.“
„No a?“
„Nic. Vedli jsme řeči o rodině. Mimochodem, jak to v rodině vypadá teď?“
„Nevalně. Ale z ty tvý švagrovy roste pěkná holka.“
„Z Lídy? Jistě… Hele, mě něco napadlo: byl, ale na mou duši, byl cvok?“
„Kdo?“
„No, Honza přece.“
„Jo ten … To kdybych věděl!“ Čejchan se plácl dlaněmi do stehen. „Příroda je mocná …“
„Neblbni. Byl, nebo nebyl?“
„Byl, všechno je jasný, mám chorobopisy. Všechno jako na dlani. Jenže …“ podrbal se na nose, „kdoví, jak to s ním v posledních letech vypadalo… Medicína je mocná, ale tvůj švagr byl mazanej. Trochu hrál a trochu byl. Jenže já se nevyznám ve vlastním mozku. To je těžký…“
Rous pokrčil rameny. „Mimochodem,,. volala Blanka …“
„No …“
„Byla zvědavá, jestli nejseš u mě. Prosila, kdybys náhodou přišel, abych ti vyřídil, že Zuzana má službu.“
„Ježíš! A já bych zapomněl. Nemáš holicí strojek?“
„Ne.“
„Zase si bude stěžovat, že jsem jako vopice.“ Zneklidněl, několikrát poposedl. Vstal a přešel od okna ke dveřím a zase zpátky. „Sakra … nedá se nic dělat,“ vzdychl. Došel si k věšáku pro kabát a přehodil si ho přes rameno. „Rád bych tě potěšil, ale jsou povinnosti. Milou službu a dobrou noc!“
Možná že chtěl Rous ještě něco říci, ale nedostal se k tomu, neboť Čejchan mu ode dveří švihácky pokynul a vyklouzl z pokoje.

77.
Bylo jisté, že napětí a nezvyklá aktivita, kterou v posledních hodinách Josef Krempa vyvinul, měly neblahý vliv na jeho duševní stav. Už odpoledne plnil přání své manželky. Během celého večera prohodil jen několik slov, a ta se vůbec netýkala záležitosti. Byly to konvenční věty, pronesené k hostům. Nakonec zmlkl úplně, a když doprovodil doktora Čejchana ke dveřím, zmohl se jen na pozdrav. Anna Krempová, jež čile postřehla jeho stav, odvedla manžela do knihovny a usadila do křesla, kde Josef Krempa téměř okamžitě usnul.
Vrátila se do haly a začala uklízet nádobí. „Někdo musí udržet dům v chodu,“ řekla. „Za jakýchkoli okolností.“ Nikdo jí neodpověděl. Jen ^Bohuslav Rubeš přikývl, ne že by souhlasil, ale byl prostě vychovaný člověk.
„Nemám pocit, že žiju v domě, kde by se žilo normálně. Už několik let,“ poznamenala Věra Krempová. Hodila na okra] krbu nedokouřenou cigaretu a kývla na Kubeše. „Pojďte, dáme si dvě partie, tady bude ještě šum a ruch, ani bychom neusnuli.“
Rubeš poslušně vstal a rozpačitě zamrkal. „Prosím,“ řekl a otřel si zpocené ruce o kalhoty.
„Věro!“ řekla Anna Krempová přísně. „Takhle nemůžeš mluvit!“
„Proč ne? Otravujete lidi, abyste zabránili nějaké pomyslné ostudě. A největší ostudu dělal v posledních letech Honza. Až to nebylo k vydržení, že, mami?“
Anna Krempová zbledla. „Co si to dovoluješ?!“
Věra pokrčila rameny. „Pojďte, Bohouši.“ Vzala ho za loket a vedla k pokojíku pro služku. „Už jste taky vyjevené] a já se vám nedivím.“
Zapadly za nimi dveře a Marta Muršová se tiše rozplakala. Lída, která seděla dosud na schodech, vstala a sestoupila k ní. „Zbytečný, mami. Úplně zbytečný …“
„Nemyslím,“ řekla Anna Krempová. „Odveď maminku spát.“
Lída poslechla a Krempová dokončila úklid v hale. Šla ještě na zahradu, aby se přesvědčila, zdali jsou obě branky zavřeny. Ve vile svítila okna pokojíku, který obýval Bohuslav Rubeš, a v prvním patře okna pokoje Marty Muršové. Obešla několikrát zamyšleně vilu. Potom zamířila k altánu, který proti světlejšímu nebi vypadal jako směšný stín. Tráva byla mokrá, cítila její chlad na nohou a bylo to příjemné.

78.
Znala svou matku, a proto hned jak přišly do pokoje, rozsvítila všechna světla. Nalila do sklenice minerálku, vtiskla Martu Muršovou do křesla a dala jí sklenici do ruky. „Prosím tě, napij se a vezmi si něco na spaní,“ řekla.
„Je mi ze všeho nanic,“ pravila Marta Muršová bezbarvě. „Nepochopím, proč zrovna my musíme být středem

nepříjemných věcí…“
„Přeháníš. Nejsme ničeho středem. Pouze teta se neustále snaží nás dostat do rodiny. Ale nepatříme tam. Já ani Erich a ty jen docela náhodou.“
„To není pravda. Bydlíme ve stejném domě… Vůbec nevím, jestli zítra vstanu a budu schopna jít do práce.“
„Klidně budeš. Mně se ten člověk docela líbí.“
„Který člověk? Doktor Čejchan?“
Lída se zasmála. „Ten cvok? Vůbec ne. Detektiv!“
„Cože?“
„Ano. Nelam si hlavu, spolkni konečně prášek a lehni si. Fakt. Nejlepší, co můžeš udělat.“
„Někdy mě napadá, jestli není Erich příliš zamlklý a ty zase příliš lehkomyslná.“
„Mami,“ řekla prosebně, „přece nehodláš zrovna teď řešit výchovný problémy.“
„Kdy máme čas?“ vzdychla nešťastně Marta Muršová.
„Pořád. Jde se spát!“
Byla si jista, že je jediným normálním člověkem v potrhlé rodině.

79.
Noční vrátný v hotelu spal a stín jeho nepravidelně se kývající hlavy bylo zřetelně vidět na zdi proti kukani vrátnice. Exner zvonil dlouho a ne zrovna trpělivě. Stín hlavy zacukal a zmizel někde u stropu.
Vrátný se šoural chodbou a mírně se potácel. Vykulil na Exnera přes sklo zarudlé oči a nevlídně vykřikl: „Co chcete?“
„Bydlím tady.“
„Jo. V kterým pokoji?“
„Číslo dvacet, první patro vpravo.“
Vrátný sáhl po klíči a pootevřel. „Vy jste z ty kriminálky, že jo, soudruhu.“
„Tak nějak. Nemáte tady něco k jídlu?“
„Mám pivo a limonádu, jestli si přejete.“
„Nepřeju,“ řekl Exner nevlídně a vsunul se do chodby, „Sakra, já mám hlad …“
„No,“ pravil vrátný a vyhlédl přes sklo dveří na radniční věž, kde svítil ciferník hodin. „Vono je teprve půl třetí. U Srbů mají otevřeno do tří. To je vinárna támhle v rohu,“ ukázal neurčitě palcem.
„Že bych tam zašel?“
„Zkuste,“ doporučil mu vrátný. „Řekněte vrchnímu Haubovi, že vás posílám.“
„Ale pak vás budu muset budit ještě jednou…“
Vrátný nadzvedl čepici a podrbal se na hlavě. „No jo, co se dá dělat… Leda že bych vám pučil klíč. Snad můžu, když jste tajnej… pardon … vod Veřejný bezpečnosti … až se vrátíte, zamkněte a nechtě ho zevnitř ve dveřích. Já jsem invalida, víte. A noční služby mně berou život.“
„Chápu,“ pravil Exner, „a všechno zařídím k vaší spokojenosti. Kdy se vrátili ti dva, co jsou se mnou?“
„Kolem půl jedenáctý. Zrovna když jsem přejímal službu. Bylo jich tady víc. Dohadovali se, jestli mají zůstat do rána všichni. Dva zůstali u nás, měli už noclehy zajištěný od rána, ostatní snad šli spát na okres. Jako k panu Cardovi do noclehárny. Mají tam takovou noclehárnu… dřív to bejvala basa.“
Exner přikývl, strčil vrátnému do ruky pětikorunu, vytáhl ze dveří klíč a zavřel za sebou hotel. Zamířil k vinárně. Personál uklízel a na nového hosta vrhal nepřívětivé pohledy.
Vybral si místo v koutě, kde byl ještě na stole ubrus.
„Zavíráme,“ řekla servírka a uchopila ubrus, aby jej stáhla se stolu a uklidila. Exner ubrus chytil a přidržel ho. „Ve tři,“ prohlásil sebejistě. „Zavolejte mi pana Hauba.“
Trhla ramenem, čímž zřejmě naznačila, že se s ním o kus mírně pokecaného plátna nebude prát, umíněně uklidila ještě tři stoly, než zapadla někam dozadu ke kuchyni.
Vrchní přišel bez fraku, v košili s vyhrnutými rukávy. Zřejmě odhodlán vyhodit pozdního hosta bez zbytečných diskusí. „Zavíráme, pane,“ prohlásil studeně.
.“Ve tři,“ upozornil ho Exner.
„Ve tři nám padla. Pochopte, že tady nebudeme denně do čtyř kvůli třem zákazníkům.“
„Ale já jsem sám,“ prohlásil Exner. „Pane Haub nebo Hauba,“ řekl naléhavě, „mám hlad. A posílá mě vrátný z hotelu.“
„Od Bílého orla? Račte být turista?“
„Tak trochu. Máte něco k jídlu?“
„Hodili bysme vám do vody párek. A chleba.“
„Tak hoďte,“ souhlasil Exner odevzdaně. „Dva párky.“
„Promiňte … račte být z Prahy, nebo odněkud … zvenčí?“
„Zvenčí?“
„Myslím ze zahraničí… Totiž podle obleku … rozumíte … ta košilka …“
„Jsem z Prahy.“
„Ach tak …“ Pan Hauba polkl. „Ten mercedes na náměstí.. . to je váš vůz?“
„Ano.“
„Prosím. Byl by tam bifteček. Kuchař šel sice domů, ale dovolil bych si ho pro vás udělat sám.“
„Pane Hauba,“ Exnerovi zasvítily oči, „to byl báječnej nápad. Bez vajíčka a přílohy. Jen kdybyste mi mohl trochu opéct brambory. Stačí jich jen pár. Spíš pro chuť. A dvě deci červenýho …“
„Měl bych tam originál chianti.“

„No prima," Exner si zamnul radostně ruce. „Čím se vám odměním?"
„Ale maličkost," pravil Hauba roztomile a odspěchal do kuchyně.
Exner měl vše před sebou za čtvrt hodiny, dokonce na čistém ubrousku. Spokojeně si talíř prohlížel. „Krása."
Pan Hauba se polichoceně usmál. „Pepř, prosím?"
Michal Exner ochutnal. „Kdybyste byl tak laskav… Děkuji…"
„Prosím …" vrchní se neměl k odchodu. Rozpačitě zakašlal. „Kdybyste dovolil… asi před půl hodinou přišel jeden zákazník…"
„Posaďte se, pane Hauba."
„Ne, to ne…" vrchní uvažoval, jak nejopatrněji vyjádřit skutečnost, že chvíli před Exnerem vtrhl do vinárny řezník Dolejší z jatek a s očima navrch hlavy ze sebe vybalil: zmáčkli Krempu z divadla. Viděl jsem na vlastní voči, jak ho vedli na okres do basy. Přijel s ním takovej mladej tajnej ve starým mercedesu. Dolejší seděl ještě v kuchyni a líčil podrobnosti. „To ne, pane…"
Exner přikývl, ale svoje jméno neprozradil.
„Slyšel jsem, že snad Krempa z divadla… má mít v něčem prsty …"
„Ale," podivil se Exner, maje plná ústa. „Biftek je výbornej… V čem by měl mít prsty, prosím vás?"
„Nevím… Povídá se, že něco vyšetřujete u starejch ve vile …"
„My? Kdo?"
Hauba s porozuměním zamrkal „Já vím! Jsem samozřejmě diskrétní člověk …"
„Pak vám tedy mohu diskrétně sdělit, že ve vile pana Josefa Krempy vyšetřujeme, zda jejich syn Jan Krempa zemřel nešťastnou náhodou, nebo byl zabit," pravil Exner a neúčastně žvýkal, jako kdyby mluvil o letošním suchém červnu.
Pan Hauba viditelně zrudl. „Prokristapána! A on Petr…"
„Copak?"
„No … Petr Krempa je nějak podezřelej?"
Exner vzdychl a pravil velmi důvěrně: „Mezi námi, pane Hauba — to bych taky rád věděl. Nemáte sodovku?"
„Prosím … hned …"
Poslední hosté se vytratili a odešel i personál. Pan Hauba přinesl sodovku a. přisedl k Exnerovu stolu. Měl po službě.
„Taková dobrá rodina," poznamenal.
„Krempovi?"
„Jo. Starej bejval velkej fiskus. Jenže to u pojišťováka jinak nejde. Každý zaměstnání chce svý. A vona ho točila pěkně dopředu. Metr! A ještě pořád je metr."
„Krempová?"
„Jo. Kdysi jim pár lidí záviděl," a pan Hauba mávl rukou, „jenže dneska to už je všechno jedno. Někdo říká, že jsou chudáci, a jinej, že je pánbůh potrestal."
„Ale. A jak?"
„Nejstarší syn, zázračný dítě. A zblbnul. Jedna dcera stará panna, druhá srdeční vada. Před rokem zemřela, to je tragédie, pane. Teď se objevíte vy a já si myslím, že všemu nasadíte korunu."
„Pravděpodobně," souhlasil Exner. „To je osud."

80.
Pokojně spali, Beránek mírně chrápal. Nezavřeli se, takže mohl klidně vstoupit, aniž by je probudil. Rozsvítil lampičku na stole a usadil se k němu. V ruce držel z bloku vytržený lístek, který našel na posteli ve svém pokoji. Na lístku stálo:
Shrneme si to, náš kapitáne: vlásky jsme utřídili. Byly s tím těžkosti, když jsme na všech chtěli, aby se učesali. Pro pořádek jsme navštívili i architekta Murše. Člověk nikdy neví. Nevyhodil nás. Petra Krempu budeme mít zítra, jak jsi slíbil. Našli jsme vlasy i zemřelé Rousové, a to v deníčcích. Taky Jana Krempy. Pro pořádek jsme je přiřadili, aby se to nepletlo. Zítra ráno posíláme do Prahy. Nevypadá to mile. V zimní zahradě na podlaze trochu krve. Patřila asi J. K. (podle záznamu krevní skupiny ve špitále). Asi z boty pachatele. Ale mít ty boty! Jak se daří P. K.? Užil sis? Napiš, co myslíš, kdybys nechtěl být buzen, jdeme na smetiště. Radost. To bude problém, aby z toho nebyla na smetišti manifestace. Jestli máš přání, tak je napiš. Nebo Tě máme v pět vzbudit?
Tvojí páni Vlček a Beránek, nazdar!
Vedle lampičky ležely na hromádce deníky Květy Krempové-Rousové. Beránek je srovnal podle ročníků, nahoře byl poslední z minulého roku. Exner jej vzal mechanicky do ruky. Knížka byla trochu pomačkaná. Pustil pod palcem vějířek stránek. Poslední zápis byl z pětadvacátého června: Pršelo. Celý den doma. Je nízký tlak, je mi smutno. Žádná práce nebavila. Chvíli šila, chvíli četla.
Zalistoval zpátky. Seznamy nákupů a vždy několik vět: Dopoledne prala, odpoledne vařila. Večer navrhl rozvod. Matka by to nepřežila. Nejde to.
Nebo: Pohádali jsme se. Ačkoliv mi přinesl Cordalle-E. Snaží se být hodný. Zkusím to někdy, až spotřebuju Mar-plan. Večer poslouchala Beethovenovu Devátou. Kdybych věděla, jak vypadá ona.
Nebo: Přišel truhlář opravit stůl. Nákup košil a ponožek. Večer četla detektivku. Zítra výročí svatby. Nezapomene? U dr. Bažanta, je hodný.
Nebo: Dopoledne u arch. Murše. Chtěl se mnou mluvit kvůli tetě. Je veselý a nechápu, proč si tetu vzal. Nepodobám se jí? Marek přinesl růže, ale je mi to divné. Ten anonym ze Dvorů asi nelhal. Bojím se ho zeptat. Řekla jsem mu, co radil dr. Bažant. Prohlásil, že je pitomec. To bylo neslušné.
Začetl se podrobněji a musel uznat, že Beránek měl pravdu, když neustále prohlašoval, jaké je to nesmírně zajímavé čtení. Četl odzadu dopředu. A pozpátku se před ním odvíjel příběh života úplně neznámé ženy, která — ačkoliv psala

stručně a často tak heslovitě, že zápis nebyl docela srozumitelný — objevovala se před Exnerem ve stále podrobnějších rysech a stávala se mu až nepříjemně důvěrně známou: Sháněla knoflíky a pak s ním v kině. Pohádali jsme se. Brečela a mrzelo mě to. Chci si ho vzít. On mě taky. Aspoň to říká.
Nebo: Dopoledne psala dopisy. Pak pedikúra:' Potkala Gabrielu. Vypadá báječně. Je už taky vdaná. Večer s ním ve vinárně. Ale jen chvíli. Snad je dobře, že je doktor. Někdy je mi krásně.
Nebo: Dr. Bažant si chválí, že se to lepší. Pak v Bazaru. Naši prodávají Ludvíka. Za pár švestek. Pak u zubaře. Říkal, že mám křehké zuby po matce.
Nebo: Venku psí počasí. V knihovně pro knihy. Večer četla. Záchvat. Ale už o nich nebudu psát.
Nebo: Stýská se mi a nevím proč. Teta se rozvádí a dnes bylo stání. Půjde to hladce. Bude u nás. Nemám ráda Ericha. A Lída je hlučná. Jak jinak udržíme vilu?
Nebo: Dopoledne v lese. Odpoledne v altánu s dr. Nejezchlebem. Četl moje verše. Líbily se mu. Ale on je slušný. Kdyby neměl tak zlou ženu!
Nemohl se od čtení odtrhnout. Znovu se vrátil k posledním dvěma deníkům a podrobně si je pročetl. Příběh nemocné a podváděné ženy, která se nechce rozvést, aby nezpůsobila rodičům ostudu. Příběh dojemný a tragický tím, že se v něm neustále objevovaly jasné chvíle víry, že všechno dobře dopadne. Ještě předposlední zápis zněl: Krásné počasí. Les po bouřce voněl. Přijel ze služby a byl laskavý, jak už dlouho ne. Šťastná. Otec u večeře kázal o poměrech. Všichni se smáli. Chudák.
Jméno Jana Krempy se objevovalo dost často a téměř vždy v nějakých dobrých souvislostech. Zdálo se, že ho měla opravdu ráda.
Venku se rozednilo. Zhasl lampičku a odešel do svého pokoje. Chtělo se mu hrozně spát. Ale zároveň byl dosud naplněn dojmy z celého dne a věděl, že by neusnul. Zapadl do jediného křesla, které stálo v rohu vedle okna. Křeslo bylo rozvrzané a viklala se mu opěradla. Zavřel oči a v myšlenkách mu plynuly nejvýraznější vjemy toho dne. Napadlo ho, že neměl číst diář. Rozhovor s panem Haubem byl lehký, nezávazný, dobře by se mu po něm usínalo.
Vstal, přešel několikrát po místnosti. Zatoužil zavolat Gabriele Steinove, ale věděl, že je to nesmysl a že prostě nemůže. A nejen proto, že právě končila noc.
Z okna viděl na vlhké střechy domů a mokré dláždění. Náměstí se mu zdálo neobyčejně pusté, vozy před hotelem vypadaly smutně. Uvažoval, že by na náměstí měly být stromy. Staré a příjemně zelené. Třeba kaštany.
Asi ho něco nepříjemného napadlo, protože trhl rameny a zakroutil nosem. Vzal z nočního stolku tužku a zašel ještě jednou do pokoje, kde spali Vlček s Beránkem. Prolistoval poslední, nedopsaný diář Květy Krempové a přečetl si ještě jednou záznamy, které udělala v posledních měsících svého života.
Chvíli přemýšlel a mnul si nos. Potom vytrhl z Beránkova bloku lisí a napsal na něj:
Mí důstojníci! Neopovažujte se mě budit! Shrneme si to: Než odjedou do Prahy na expertizu (před večerem ať jsou zpátky!), prohledejte mou mercedesku. Své vlasy přikládám. Neopovažujte se něco ukrást! P. K. sedí u Cardy. Někdo to s ním sepište. Ať ví, že je život tvrdej. A neúprosnej, což se mi začíná jevit zvláště teď, když už je ráno. A zjistěte, zdali 25. 6. m. r. nebyl noční rozhovor z Krempovy vily. Meziměstský. Nazdar!
V dokonalé úctě Michal Exner, kapitán.

81.
Před pátou, za krásného oroseného rána opustilo náměstí v Meziboří auto s Vlčkem a Beránkem, kteří odjeli na smetiště. Kolem půl šesté zastavila na parkovišti mírně zaprášená šestsettrojka, služební vůz Bezpečnosti z hlavního města. Řidič si protřel oči, protáhl se a vzbudil muže, který spal stočen do klubíčka na zadním sedadle. Muž něco nesrozumitelného zabrumlal, nahmatal u zadního skla vozu brýle se zlatou obroučkou, nasadil si je, zamžoural a obul si boty. Byl útlý a drobný, vypadal trochu jako soukromý docent humanitních věd. ,
„Budu se s vámi vracet?“ zeptal se řidič.
„Nevím,“ řekl tiše docent, sáhl po aktovce a vystoupil z vozu. „Snad abyste se šel někam vyspat.“
„Budu na velitelství.“
Muž přikývl a odešel do hotelu. Ukázal vrátnému průkaz, promluvil s ním několik slov. Vyběhl po schodech a zaklepal na dveře pokoje, kde spal Exner. Aniž čekal na vyzvání, vstoupil. Položil opatrně ruku na Exnerovo rameno a jemně jím zatřásl.
„Pánové,“ řekl Exner, aniž otevřel oči, „psal jsem vám, abyste mě nebudili…“
„Buble,“ řekl muž se zlatými brýlemi. „Arnošt… Žádný vzkaz jsme od tebe nedostali.“
Exner měl pořád zavřené oči. „Kolik je hodin?“
„Bude málem šest.“
„Máš?“
„Podle toho co.'4 Muž usedl na postel a položil aktovku na klín. „Kdybys laskavě otevřel oči„.“
„Zkusím,“ zívl Exner a posadil se. „Vlezl jsem do postele za kuropění.“
„A mně se to dnes vůbec nepodařilo,“ vzdychl Arnošt Buble. „Makali jsme na materiálu, cos nám poslal, nepřetržitě celý hodiny.“
„Výsledek?“
„Jed to není…“ otevřel aktovku, z ní vytáhl desky a předal je Exnerovi. „Můžeš číst?“
„Ne. Teď ne. Kdybys mi to shrnul.“
„Budeš mě ještě potřebovat?“
„Nevím … asi ne …“
„To jsem rád. Z předloženého materiálu je zřejmé, že jde o farmaceutický výrobek. Výrobce neurčen. Chápeš, že jsme

mohli zjistit jen hlavní složky. Nuže, tableta i prášek jsou stejného složení. Obsahují především efedrin … Ostatní není podstatné.“
„Efedrin,“ Exner hlasitě zívl, „se kape do nosu proti rýmě, pokud vím. Nebo se dá do nosu taky sypat?“
„Nezkoušel jsem. Zhruba řečeno: jmenovaná látka stahuje cévy, například když máš rýmu, tak…“
„A co mozek?“
„Mozek?“ Arnošt Buble se dotkl obruby brýlí. „Já nevím, jestli stahuje mozek …“
„Je v psychiatrii nějaký preparát s efedrínem?“
„Nevím … Chceš na mně moc.“
Exner si mnul čelo a drbal se oběma rukama ve vlasech. „Kdybych byl trošku víc vzhůru … sakra … Hele. Nikam nejezdi. Budu tě potřebovat. Vezmi si dole klíč od čísla dvacet pět. Pokoj Beránka a Vlčka. Vyber si postel, která se ti bude víc líbit. Dobrou noc.“
Vlezl pod přikrývku a zdálo se, že okamžitě usnul. Arnošt Buble zoufale zašeptal: „Michale… fakt musím zůstat?“
„Vůle boží,“ zahučel Exner do polštáře. „Až se vyspíš, opatříš si seznam všech léků s efedrinem.“
„Ano,“ řekl Buble odevzdaně.

82.
Parný den vypukl poznenáhlu, ale zato dokonale a v plné šíři. Před dvanáctou se už na ulicích v Meziboří dalo dýchat jen ve stínu.
Okno ordinace bylo otevřené, sestra Janoušková lapala málem po dechu a doktor Bažant v košili s vyhrnutými rukávy a bez pláště byl v obličeji rudý jak vařený rak. V umývadle měl stát tři láhve s pivem. Čtvrtá, načatá, mu stála u nohou, schovaná pod stolem.
Na židli vedle stolu seděl skromně Michal Exner a držel na klíně papírovou krabici. Byl svěží, jako kdyby měl vlastní, zcela soukromé air condition.
„Tak vy jste tady zas,“ pravil nevlídně doktor Bažant. „Copak chcete?“
„Bolí mě hlava,“ řekl Exner nesměle.
„To dnes, pane,“ prohlásil Hugo Bažant a zašilhal dolů na láhev, „každýho. Divíte se? Já ne. Paní Janoušková, běžte si na oběd.“
„Ale je teprve půl jedenácté, pane doktore.“
„Tak si běžte na svačinu.“
„Jenže já…“
„Tak běžte do laboratoře za slečnou Žilkovou a podrbejte si s ní, jakej jsem hrubián.“
Sestra Janoušková napřímila uraženě hlavu, vstala a odešla s mírně utrápeným výrazem. Jakmile za ní zaklaply dveře, sáhl Hugo Bažant po láhvi. „Tak co mi chcete, mladíku? Nemáte chuť na pivo?“
„Já,“ pravil nesměle Exner, „pivo moc nepiju…“
„Chyba, zdravej nápoj.“ Napil se a tekutina mu žbluňkala v krku. „Ach,“ vzdychl blaženě. „To jsem potřeboval už čtvrt hodiny. Tak co je?“
„Pane doktore, vy jste léčil Květu Krempovou…“
„Jo.“
„Pořád?“
„Od jejího narození. Já jsem ji totiž taky rodil, pane.“
„Jakou měla chorobu?“
„Angínu pectoris. Proč vás zajímá?“
„Jen tak. A léčil jste ji pořád?“
„Ovšem.“
„I když se vdala?“
„Samozřejmě.“
„Jakými léky?“
„Není nic jinýho už desítky let než nitroglycerin. Jmenuje se to všelijak, ale je to v podstatě pořád to samý… Nitrothesal, Pentritae, Amylnitrit a tak. Někdy si pacienti myslí, že když mají něco zahraničního, tak je to lepší. Bejvá běžně maďarskej Corontin. V poslední době jsem ho párkrát předepsal. Ale pořád je nejlepší nitroglycerin.“
Exner otevřel krabici. „A co takhle Cordalle?“
„Neznám …“
„Nebo Marplan?“
„Ukažte?“ Vzal do ruky krabičku.
Doktor Bažant četl složení. „Podívejme. To sem teď chodí?“
„Nevím.“
„Neznám …“ Naklonil krabičku, aby líp viděl na písmena. „Anglicky. Hele, víte že angličtí autoři doporučují při záchvatu silnou dávku whisky? To je indikace, co? V podstatě je to stejný, že jo. Alkohol taky rozšiřuje cévy.“
„Takže efedrin je kontraindikace.“
„Jo. Člověče, vy máte vědomosti… Představte si tu krásu, kdybych mohl psát recepty na whisky.“ Vrátil krabičku.
„Hrome, vedro, co? Můžu se vás zeptat, kde jste tu krabici sebral?“
„Nezlobte se, ale ne.“
„Jsem dost inteligentní, abych na to přišel sám. Slyšel jsem, že jste zašili Petra.“
„Zašili.“

„Krása. Ale už před deseti lety by bylo pozdě. Chytrý, ale úplně líný dítě. Ten Marplan jí asi sehnal Rous. Nevěřil byste, jak jsou pacienti divný. Kdyby znali, co je na co, tak by nebláznili. Na angínu pectoris je nitroglycerin a bašta. Nic víc se s tím dělat nedá. Říkal jste Cordalle? Ukažte mi ho!“
„Nemám. Někde jsem o něm slyšel.“
„Bude taky s nitroglycerinem. Vážně se nechcete napít?“
„Tak tedy trošku …“
„No, to je slovo! Moment, umeju vám skleničku.“
„Není potřeba … jestli se neštítíte, tak …“
„Já? Pane! To bych nemoh bejt doktor!“ Podal Exnerovi láhev a ten se napil z hrdla do hrdla.
„Bodlo, co?“ liboval si Bažant.
„Bodlo.“
„Chcete něco na hlavu?“
„Na hlavu?“ podivil se Exner.
„Říkal jste, že vás bolí hlava.“
„Po pivě je to lepší.“
„Výborně,“ zaradoval se Hugo Bažant. „Ale aspirin nebo veralgin vám můžu napsat v každým případě.“
„Až podruhé, pane doktore. Už je mi docela báječně. Mimochodem, byl jsem včera v nocí u Srba.“
„Ale … že jsme se neviděli?“
„Přišel jsem až ke třetí hodině.“
„To vás Hauba nevyrazil? Na zavírací hodinu je ras. Já odkvačil ve dvanáct.“
„Nevyrazil mě, ale udělal mi výborný biftek. Poslyšte, ten pan Hauba dobře vaří, co?“
Hugo Bažant mlaskl.
„No! Člověče! Výborně! Za mlada vyhrál dokonce nějaký kuchařský soutěžeV Ale pak se dal na hostinskýho a na mamon, až ho zavrhli. Ale kdybyste jed jeho zvěřinu! Poslyšte …“ doktor Bažant poposedl, nesmírně zaujat tématem rozhovoru, „já se ho už kolikrát ptal, jak to dělá, zkoušel jsem to doma… Ale nikdy se mi to nepovedlo. Srnčí hřbet! Udělám ho dobře, rozumíte, ale mně se to rozsype …“
„Do čeho nakládáte srnčí?“
„Do normálního láku.“
„Zkusil jste do mlíka?“
„Do mlíka? V životě ne.“
„To je senzace!“ prohlásil Exner. „To musíte určitě zkusit. Do normálního mlíka na tři dny. Srazí se, rozumíte …“
Rozhovor Michala Exnera s doktorem Hugo Bažantem pak ještě pokračoval. Rozloučili se velmi srdečně a Exner doktorovi slíbil svůj vlastní recept na pikantní hovězí s mrkví, hráškem a mladou brukví. „Ale zelenina,“ upozorňoval ho, „se v tomhle případě nesmí zapražit. To poznamenávám …“

83.
Krámek Poštovní novinové služby byl na frekventovaném místě nedaleko nádraží. Marta Muršová měla otevřené dveře, uvnitř bylo k zadušení.
Exner vstoupil a ona seděla za pultem, černé brýle trochu posunuté ke špičce nosu, jaksi důstojně smutná.
„Cigarety nevedete,“ prohlásil, „to je škoda. Mohl jsem mít u vás protekci.“
„Myslíte? Ne, nevedu…“ A aniž hnula obličejem, vstala. „Přejete si?“
Ukázal na kulatou stoličku. „Smím se posadit? Vedro, co?“
„Až příliš …“
Přistavil si stoličku k pultu a opřel se o narovnané časopisy. „Paní Muršová, vy jste také neměla Jana Krempu příliš v lásce, že?“
„Velmi nám všem ubližoval.“
„Zvláště vám a vašim dětem.“
„Ano.“ Usedla rovněž a složila ruce do klína. „Jenže teď už je všechno pryč.“
„Napadlo vás někdy, že by bylo líp, kdyby nežil?“
„Ano.“
„Dalo by se dokonce říci, že jste ho nenáviděla?“
„Ano.“
„Byla jste před týdnem v pátek odpoledne tady?“
„Ne.“
„A kde jste byla?“
„Na hřbitově a potom jsem šla na procházku do lesa.“
„Co jste dělala na hřbitově?“
„Chodívám tam ke hrobu rodičů.“
„Viděl vás někdo?“
„Nevím.“
„Kdy jste přišla na hřbitov a kdy jste odešla?“
„Přesně nevím. Kolem třetí jsem přišla, kolem čtvrté odešla.“
„Potkala jste někoho, když jste se procházela?“
„Nevím … myslím, že ne.“

„Víte, že jsme zajistili Petra Krempu?“
„Ano.“
„Co si o tom myslíte?“
„Nevím, proč jste to udělali, a proto si nemohu myslet nic.“
„Rozumíte si s Lídou?“
„Myslíte s dcerou? Ovšem. Ne vždycky… ale většinou.“
„A s Erichem?“
„Vždycky.“
„Napadlo mě to,“ usmál se Exner.
„Měl byste odjet,“ řekla najednou zcela neočekávaně. „Měl byste toho nechat, měl byste nás nechat v klidu. Stejně to k ničemu nevede.“
„Opravdu?“
„Někteří lidé nás nemají rádi a vy jste přišli pro nějaké hloupé udání.“
„Jak tohle víte?“
„Jinak to přece nemůže být.“
„Napadlo vás někdy, kdo to mohl udělat?“
„Ne.“
Začalo mu být v krámku nepříjemně. „Chtěl jsem se vám omluvit, že jsem vaši dceru předevčírem večer zdržel …“
„Lída je rozumná.“
„Ano. A plnoletá …“
Konečně se zatvářila jinak. „Jak to myslíte?“ zeptala se.
„Tak,“ pravil. „Opakuji znova, že jsem se přišel vlastně omluvit…“
Bylo hrozně dusno a jazyk se mu lepil na patro. Hlavu začínal mít neuvěřitelně tupou a neschopnou. Naštěstí přišel zákazník, koupil si noviny a neměl drobné, takže chvíli trvalo, než opustil krámek.
Podívala se na Exnera a bylo zřejmé, že si myslí: tak kdy už konečně přestanete obtěžovat?
„Je mi velmi líto, paní Muršová,“ řekl, „ale situace, v níž jste se octla, není záviděníhodná …“
„Docela běžné v mém životě. Nepamatuji se, že bych se někdy octla — na rozdíl od mnoha jiných — v situaci záviděníhodné. Nikdy mě, například, nenapadlo, že budu prodávat v trafice …“ „Tohle není trafika.“
„Že budu vůbec někdy prodávat. Jsem, bohužel, z dobré rodiny a byla jsem vychována ve francouzském penzionáte. Le college feminin de Bouffémont, což vám zřejmě nic neříká.“
„Ne,“ prohlásil Exner upřímně. „Víte, že je mi někdy smutno, že jsem nebyl vychován v Harrow on the Hill?“ Uvědomil si hned, že to přehnal. „Promiňte …“
„Nevadí. Jsem už zvyklá na ledacos. Vy jste si prostě přišel zjistit moje alibi. Ale já nemám alibi.“
„Škoda…“
„Asi jste s tím počítal. Měl byste mě zatknout, ne?“ zeptala se, přičemž se pokusila o ironii, ale znělo to spíš odevzdaně.
„Na nepříjemné věci je vždycky dost času… Omlouvám se vám, že jsem obtěžoval…“
„Nic se nestalo …“
Zmožený vedrem se vymotal z krámku. Zalezl do stínu a chvíli se vzpamatovával, lapaje po vzduchu, který zde, mezi starými domy, byl zřetelně cítit kanalizací.

84.
„Zbytečné, zbytečné,“ opakoval a už ani nevěděl pokolikáté Petr Krempa, žlutý únavou a hovořící jakoby ze setrvačnosti.
„Zbytečné, neudělal jsem to …“
„Zapírání,“ pravil poručík Beránek káravě, „ještě nikomu nepomohlo. Ale vy mně usínáte, pane Krempa!“
„A vy se divíte?“
„Trochu, trochu,“ řekl Beránek smutně.
Seděli v neuvěřitelně skromně zařízené kanceláři. Stůl, dvě židle, telefon. Oknem bylo vidět zeď dvora. Nic víc. Krempa spal necelé tři hodiny. Probudili ho před šestou. Dvě hodiny seděl úplně sám mezi zoufale nudnými stěnami. Teprve po osmé se dostavil poručík Beránek, svěží a ve znamenité náladě, která ho neopustila po celé čtyři hodiny výslechu. „Tak si běžte schrupnout,“ řekl konečně, „a odpoledne to sepíšeme, když jinak nedáte.“
V normální situaci by si Krempa jistě neodpustil nějakou jedovatost. Teď nebyl schopen. Dalo mu dost práce, aby se zvedl ze židle.
„Nemáte ještě chuť na cigaretu?“
„Ne.“
„Za chvíli vám přinesou oběd.“
„Chci především spát.“
„Jak si přejete,“ pokrčil Beránek rameny. „Najíte se večer. Na shledanou.“ Sbalil papíry a odešel nahoru, aby se zeptal nadporučíka Cardy, co je nového.
U Cardy seděl Exner a popíjel vodu z vodovodu. „Měl jsem u doktora pivo,“ stěžoval si. „A to mě zničilo.“
„Krempa pivo neměl a je už taky vedle,“ řekl Beránek. „Já bych to s ním odpoledne sepsal.“
„A co navrhuješ?“ zeptal se Exner.
„Pustit ho na večeři domů.“
„Ale říkal jste mi přece,“ zajímal se nadporučík Čarda, „že je v tom až po uši.“

„Je," souhlasil Beránek. „Což je právě katastrofa."
„Mělo by se zavolat na Špičák," řekl Exner. „Slečně Léblové, aby se nevracela."
„Proč?" zajímal se Beránek.
„Jde o moji neteř," pravil Čarda, „ale, soudruzi, jestli v tom má prsty …"
„Nemá," uklidnil ho Exner. „Jenže my jsme úplně zapomněli na Krempovu manželku."
„Zastavil jsem se u ní časně ráno. Vyřídil jsem vše diskrétně, protože nebyla doma sama. Rozkošné manželství …"
„Mají se rozvádět," poznamenal Čarda. „Už tři roky."
„Asi se nerozvedou," řekl Beránek. „Život je věc složitá. Ona tvrdí, že se s celou rodinou setkala pouze jednou. Na své svatbě."
Exner se tázavě podíval na Cardu.
„Může být," přikývl Čarda.
„Já jsem byl do dneška přesvědčenej, že Krempa do jejich vily vůbec nechodí."
Beránek si zašel k věšáku, kde měl sako. Z kapsy vytáhl zápisník. Zalistoval a přisedl k Exnerovi. „Zajímal ses v noci o noční hovory. Kupodivu byly. Meziboří volalo Borovinu v nula nula třicet, tedy o půl jedny, a pak ještě jednou v sedm patnáct."
„Vida."
„Stalo se něco?" zeptal se Čarda.
„Ne," uklidnil ho Exner. „Mercedesku Jste udělali?"
„Zajisté. Tam bylo vlasů!" A dodal s roztomilým úsměvem: „Všech možnejch barev." Sklapl notes. „Kolem čtvrtý by se měli vrátit s výsledky."

85.
Krempova vila působila v onom horkém dni neobyčejně útulně. Okolní vzrostlé stromy ji stínily a z jejich korun padal na trávník a zahradu chladný vánek.
Ruch sobotního odpoledne ve vilové čtvrti vzrostl. Zahrady ožily buď pilnými pracovníky, kteří využívali volna k zvelebení pozemků, nebo lenochy, kteří se povalovali na trávě. Ulicí kráčely skupinky lidí, většinou nahoru, kolem domku Drahoslavy Kecové, do lesa na procházku.
Dům Josefa Krempy ruchem sobotního odpoledne neožil. Na zahradě nebyl nikdo a za zavřenými okny visely těžce, mrtvě záclony.
Michal Exner, který si po obědě nechal umýt vůz, přijel v lesknoucím se kabrioletu jako bohatý příbuzný na návštěvu. Byl středem pozornosti všech, kteří ho viděli. Lidé na ulici i z okolních zahrad zírali s bezostyšnou zvědavostí. Přezíral ji a zřejmě ho těšila.
Zvolna a pečlivě vystoupil, uměřeně bouchl dvířky a pružně kráčel k brance.
Byla zavřená.
Zazvonil a čekal. Pak ještě jednou a znovu. Stál klidně a trpělivě. Spokojeně se usmál, když se ve dveřích domu objevil Josef Krempa a šel mu otevřít.
„Co si ještě přejete?" zeptal se přes mříž branky.
„Mluvit s vámi."
„Prosím, můžete," odpověděl Krempa a neotevřel.
„Na ulici?" Exner se rozhlédl a upozornil ho na desítky zvědavých tváří. „Podívejte …"
Krempa nenápadně zvedl oči, aby si prohlédl okolí. A mlčky otevřel.
„Nikdo doma?"
„Jen já a manželka. Švagrová ještě nepřišla. Má otevřeno do tří hodin."
„A ostatní?"
„Odjeli s panem Kubešem na Čermák. Je to rybník, vzdálený asi sedm kilometrů…" neurčitě mávl rukou. „Támhle."
Exnera napadlo, že asi Věra Krempová všechny vyvezla, aby se trochu rozptýlili. Měla jediná dost energie a tvrdosti překonat obecnou atmosféru v rodině. .
Vstoupil do haly, kde byl příjemný chládek.
„Poslyšte," řekl Josef Krempa ostře, „odmítám odpovídat na jakoukoli vaši otázku."
„Mohl bych mluvit s vaší paní?"
„Zeptám se jí."
„Buďte tak laskav."
Protože ho Krempa nevyzval, aby usedl, přešel Exner ke krbu a opřel se o římsu.
Vešla vypjatá v černých šatech a pečlivě učesaná. Držela ruce strnule podél těla. „Ano, pane?"
„Ano…" řekl Exner roztržitě, jako kdyby ho vyrušila ze zamyšlení. „Mohla byste si vzpomenout, paní Krempová, kde jste byla minulý pátek odpoledne?"
„Myslím, že je zbytečné, abych vám odpovídala."
„A proč?" podivil se. „Považujte náš rozhovor za informativní záležitost. Nevyslýchám."
„Nemá smysl, abych odpovídala," opakovala Anna Krempová. „Protože jsem svého syna zabila já."
Exnerem její přiznání nepohnulo. „Zajímavé," řekl pomalu.
„Ano, byla jsem to já. Prosím, abyste mě zatkl," prohlásila překotně. „Byla jsem to já, pane."
„A důvod?" zeptal se.
„Nemohla jsem už déle snášet jeho způsoby, jeho chování. Dělal ostudu celé rodině."
Přešel ke skleněné stěně u zimní zahrady a díval se chvíli ven, do sadu, na les, což byl dost zvláštní pohled přes

všelijaké palmy a fíkovníky a oleandry. „Jak jste to udělala?“
„Podtrhla jsem mu nohy a přitlačila jsem mu hlavu na sklo.“
Obrátil se a s rukama za zády kráčel pomalu k ní. Dívala se mu upřeně do tváře. Měla drobné hnědé oči. „Pak tedy …“ řekl, dělaje mezi každým slovem pomlku, aby si uvědomila a přesně pochopila, co jí chce povědět, „… pak tedy mi vysvětlete, jaké nepříjemnosti působila vaší rodině … a její pověsti… vaše dcera Květa?“
„Květa?“ byla velmi překvapena. „Žádné, bože… vždyť…“ nevěděla honem, co by řekla, jak byla zmatena otázkou.
„Nechtě mrtvé na pokoji!“
„Jistě. Ale ona vám přece nepůsobila žádné nepříjemnosti. Byl to dobrý a pravděpodobně tichý člověk, který by nikomu neublížil.“
„Ovšem.“
„Pak mi tedy vysvětlete … proč byla ona zavražděna?!“

86.
„Ona?“ vydechla Anna Krempová a zapotácela se. „Vy jste šílenec!“ vykřikla zděšeně a začala ustupovat, tápajíc za sebou. Našla křeslo a opřela se o ně. Sklonila hlavu. „Šílenec … Musíte být potrestán …“
„Možná že jsem někdy trochu blázen,“ řekl Exner klidně. „Ale to na faktu, který jsem vám oznámil, nic nemění. Ujišťuju vás také, že vaše osobní oběť… totiž, že se přiznáváte k činu, který jste neudělala, abyste — podle vašeho mínění — zachránila svého mladšího syna, že tahle vaše oběť je zbytečná.“ Exner se mírně uklonil. „Děkuji vám za rozhovor. Váš manžel je…“ ukázal na dveře, „v téhle místnosti, jestli se nemýlím…“

87.
Starý muž stál u okna zády k Exnerovi a tvrdě, urputně mlčel.
„Vy jste se patrně rozhodl,“ pravil Exner, „že na mě už vůbec nikdy nepromluvíte.“
„Přál bych si jen,“ řekl Josef Krempa, „„abyste odešel.“
„Doprovodíte mě?“
„Znáte náš dům natolik, že jistě trefíte sám.“
„Vaší paní jsem… v jistém rozrušení… pověděl poněkud překvapující informaci. Mám pocit, že jsem nebyl příliš rozumný. Myslím, že ji to zasáhlo příliš tvrdě… a velmi lituji. Jsem totiž přesvědčen, že váš syn Petr nestojí za tak velkou oběť, jakou chtěla podstoupit. A to mě trochu vyvedlo z míry. Mnoho zdraví, pane Krempa. Nemusíte se mnou. Opravdu trefím.“
Když procházel halou, stála Anna Krempová dosud nehybně u křesla na stejném místě. Kam a jak hleděla, neviděl. Byla k němu obrácena zády.
Mlčky přešel kolem ní a tiše za sebou zavřel.

88.
Východně od města, u jakéhosi omylem vyrostlého a ubohého lesíka, byla úžlabina, která se stala městským smetištěm. Nevedla sem silnice ani žádná pořádná cesta, jen úvoz, který upravili pro těžké kuka-vozy. Pokryli jej vrstvou hrubého štěrku a škváry. Exner nechal raději mercedesku na silnici a šel pěšky.
Poručík Beránek se zvědavců zbytečně obával. Smetiště bylo kryto nevysokou terénní vlnou. Dál se táhla pole. Z místa, kde ze silnice odbočoval úvoz, nebylo vidět ani příslušníky Bezpečnosti, ani jejich vozy.
Automobily rozdrtily škváru na černý prach, do kterého Exnerovi zapadly boty na několik centimetrů. Mrzutě se vrátil k vozu, otevřel kufr a otřel je hadrem. Potom zvolil méně špinavou cestu po mezi, nízkou travou.
Na planině, která vznikla několikaletou navážkou, stály vozy Bezpečnosti. Nad nimi se vznášel průhledný prašný mrak. Opodál vozů skupina lidí třídila nějaké hadry. Protřepávali je a rovnali na hromádky. Prach padal na sporé keře, na vozy i lidi.
Michal Exner pokrčil nos.
Vlček seděl na zemi ve stínu služební dodávky a pil limonádu. Měl vedle sebe celou bedýnku lahví, zřejmě dar a pozornost nadporučíka Cardy pracovníkům.
Exner obešel oblak prachu a zastavil se na pokraji násypu. Na dno úžlabiny bylo asi šest metrů. Dole se batolilo ve smetí pět lidí. Vypadali jako vandráci, protože se prohrabávali odpadky s pečlivou pozorností.
Vlček na Exnera zamával. „Je dobrá,“ nabídl mu limonádu. „Teplá.“
„Nechci. Měl jsem pivo a vodu z vodovodu. Po obědě minerálku. Tak co?“
„Dodělávám poslední vrstvu. Aspoň podle odborného posudku popelářů. Kristepane, to byl den! Dopoledne jsme to vydrželi podle předpisů s náhubkama. Ještě chvíli po obědě. Ale pak to už nešlo. V tomhle vedru!“
„Můžeme si to shrnout?“
Vlček dorazil láhev a vrátil ji do bedýnky. „Myslím, že už jo. Posaď se, budou tě bolet nohy.“
„Nebudou.“
„Jak chceš… Tak úžlabina je široká asi čtyřicet metrů. Hloubka průměrně šest, sedm, svažuje se směrem od nás, takže hloubka roste. Vršek násypu, jak vidět,“ mávl rukou, „je přibližně vodorovný. Zasypali už dost. Jsou asi v jedné třetině, úžlabina má slušnej obsah. Kdybych si ho nespočítal, ani bych nevěřil. Vozí sem nejen odpadky, ale i rum z bouraček a tak … Kanalizace města vede do čisticí stanice, která funguje tři roky. Kanalizace je stará, někde jsou ještě misgrubny a jejich obsah se taky vozí do čisticí stanice. Jenže s tím se nedá nic dělat. Ale na druhý straně každýho nenapadne, aby splách boty nebo kalhoty do kanálu. Už pro technický potíže.“
„Taky si myslím.“

„Já se tam zastavil jen pro jistotu. Fujtajbl. To mám rád, tyhle kanalizační úkoly… Abych se vrátil k našemu pozoruhodnému pracovišti…“
„Dezinfikuje se to tady nějak?“
„Nemyslím. Nechávají to na přírodě. Těch potkanů! Nejhorší bylo, že jsme se na začátku vůbec nemohli dohodnout s popeláři. Vlastně oni se nemohli dohodnout, kam co kterej sypal. Takže jsme byli nuceni udělat víc, než kdyby měli lepší paměť. Nevěřil bys, co jsme všechno našli.“
„A co?“
„Dva budíky, a jeden šel. Asi pět podvazkovejch pásů, fuseklí nepočítané, tvrďák a dost slušnej, kravaty, taky nějaký peníze, knihy a pečlivě rozřezaný a rozštípány křeslo. A mnoho dalších podivuhodnejch věcí. Z těch největších kuriozit jsme si dělali extra hromádku, abychom měli aspoň nějakou zábavu. Takovou malou výstavku… Můžeš se pak na ni podívat. Jsou tam rovněž dobrý tret-ry a půlmetrová porcelánová soška panenky Marie, úplně zachovalá.“
„A jinak?“
„Hadry jsme sice vybírali, ale jen pro pořádek. Já předpokládal, že když někdo půjde na návštěvu do Krempovy vily, ať už za jakýmkoliv účelem, nejspíš nebude oblečenej jako vandrák.“
„Správně.“
„Jakžtakž zachovalýho textilu málo. Což je vlastně naše štěstí. Starej kabát nebo kalhoty lidi většinou nezahazujou, ale nejdřív roztříhají na hadry. Nuže, něco by tady bylo, pak se podíváš.“
„A boty?“
„Máme jich mnoho, různejch velikosti a tvarů,“ promluvil Vlček jako zkušený prodavač obuvi. „Nejvíc dětskejch. Hele, to je ti zvláštní. Boty se vyhazujou dost. Jsou tam troje, který by tě mohly zajímat.“
Nad terénní vlnou, jež oddělovala prostor smetiště od silnice, se objevil oblak černého prachu a vzápětí z úvozu vyjela služební volha. Houpala se jako na vlnách a přistála vedle Exnera a Vlčka. Prudce zabrzdila, zahalil je mrak prachu, do něhož vystoupil z vozu Beránek a pravil: „Nesu vám, pánové, pozoruhodné noviny. Dej pánbůh dobré odpoledne.“

89.
„Hleďme,“ řekl Vlček nevzrušeně a sáhl po další limonádě.
Exner se rozkašlal: „Krucifix! Nemůžete jezdit pomalu v tom prachu?“
„Mohli bysme,“ odpověděl Beránek, „jenže nám se líbilo, že to s náma tak pěkně houpá.“ Obrátil se na řidiče. „Viď, Bohouši?“
Řidič přikývl, mrkl na Exnera a neuvěřitelně pomalu zacouval dozadu, ke stromům, do stínu.
Beránek si sedl na bedničku s limonádami. Z kapsy vytáhl notes. „Udělal jsem si malej přehled, jestli vás to zajímá …“
Exner se podíval na Vlčka, a ten pokrčil rameny. „Když myslí…“
„Tak teda jo,“ řekl Exner. „Zajímá.“
„S první částí přehledu vás seznamovat nemusím. To jsme si už řekli, kde jsme vlasy našli. Ve tvým voze,“ obrátil se na Exnera, „bylo materiálu habaděj. Zvláště vlasy dlouhé, a to různých barev …“
„Tak dál,“ přerušil ho Exner.
„Mám tady napsáno, kde byl který a všechny podrobnosti …“ listoval notesem, „ale to až kdybyste to náhodou potřebovali důkladně … Mimochodem … Vezl jsi někdy Jana Krempu?“
„Ne. Blázníš?“
„Já jen pro úplnost informací. Napadlo mě rovněž, jestli bych neměl získat nějaký vlas od paní Steinové …“
„No a?“
„Uvážil jsem, že by to bylo zbytečné, vzhledem k tomu, že je odbarvená na rezato.“
„Nemůžeš jít k věci?“
„Dělám, co můžu. Nuže: vlasy nalezené v pokoji Jana Krempy jsou čtverý. Za prvé: tmavě kaštanové mírně prošedivělé… a tak dále, mám tady charakteristiku a rozměry. Podle vzorků, které jsme získali ze zásuvky stolu a jiných míst, patřily nepochybně zavražděnému. Pak tam byly dva tvoje vlasy, dlouhé vlasy obarvené na černo — patří Anně Krempové a dále několik světlých krátkých a poměrně jemných vlasů, které nepatří nikomu z rodiny.“
„Doktor Bažant,“ poznamenal Beránek.
„Je plešatej a šedivěj,“ řekl Exner.
„Nuže, stejný druh vlasů jsme našli ve voze značky Mercedes, který patří kapitánu Michalu Exnerovi, Z toho nepochybně vyplývá …“
„… že v poslední době vezl vraha,“ doplnil Vlček.

90.
Beránek sklapl notes. „A je to,“ prohlásil spokojeně.
„No jo,“ řekl Exner nevzrušeně a pomalu vstal. Protáhl si nohy. „To se vlastně dalo čekat… Za všechno můžu já…“
„Nepodíváme se na oblečky, pánové?“ zeptal se Vlček kulantně.
„Můžeme,“ souhlasil Exner zamyšleně, „můžeme pro všechny případy.“
Přešli k mužům, kteří třídili zaprášené a vlhké součásti, většinou pánských oděvů. Vedle byly v řadě srovnány boty. Zánovní a také úplně rozbité škrpály různých velikostí a tvarů. Vanul z nich nasládlý zápach plísně a hniloby.
„Nevím,“ pravil Vlček, „jestli se s tím dá něco dělat. Dal jsem do užšího výběru tyhle…“ ukázal na troje, poměrně nové pánské kalhoty.
„Dvakrát kord a jednou celkem běžné balónové plátno.“ Vlček vzal do ruky klacík a kalhoty obracel. „Starší střih … tady, podívej… to vypadá jako krev … tady jsou taky nějaký divný skvrny …“

„Všichni tři výška kolem stopětasedmdesáti," poznamenal Beránek.
„Ty plátěný budou na menšího," odporoval Vlček. „Vypadají víc frajersky… A tady jsou boty. Pět párů…" Dvoje mokasíny a jedny černé, lepené, s rámy…"
„Zatím," řekl Exner, „to dejte stranou. Nic víc. Boty taky. Pršelo… Snad jsem vás ani neměl honit na tuhle špinavou práci," dodal chmurně. „V nejlepším případě… tohle hrabání nebude zbytečný."
„Mluvíš jako vědma," řekl Vlček.
„A co s vlásky?" zajímal se Beránek.
„Pokud jde o mě," odpověděl Exner, „půjdu se vykoupat a převlíknout. Večer mě čeká spousta zdvořilostních návštěv. Musím se přece nějak rozloučit. A vy se dejte s mládenci do pořádku, abyste byli svěží."
„Shrneme si to?" zajímal se Vlček.
„Při večeři s Arnoštem Bublem."
„Mluvil jsem s ním na velitelství. Vzkazuje ti, že práci dokončil."
„Copak dělal?" zajímal se Vlček.
„Seznam léků, které obsahují efedrin," řekl Exner.
„Ne," podivil se Beránek. „Nač tohle potřebujem?"
„Deník Květy Krempové jsi přečetl celý?"
„Ovšem." '
„Mě nesmírně zajímá," pravil Exner zamyšleně, „jestli Cordalle-E obsahuje efedrin."

91.
Po večeři se usadil Michal Exner ve svém pokoji, aby vyřídil spoustu telefonických hovorů. Nejdřív zavolal doktoru Rousovi, že odjíždí z města. „Rád bych se přišel rozloučit, jak jsem přislíbil," řekl.
„Jak to dopadlo?" zajímal se Rous.
„Myslíte případ ve vile vašich bývalých příbuzných?"
„Ano."
„Dobrý."
„V pořádku?"
„Ovšem. Trochu zbytečně jsme dramatizovali. Přišel bych po deváté… dřív při nejlepší vůli nemohu."
„Budu vás čekat."
Exner položil sluchátko, znovu je zvedl a vytočil číslo okresního velitelství Veřejné bezpečnosti. Požádal, aby mu zavolali Petra Krempu. „Jak jste se vyspal?" zeptal se ho.
„Nevalně," odpověděl Krempa. „Tady není prostředí na pokojný odpočinek."
„Souhlasím. Poslyšte, máte chuť jít domů, nebo sem, k Bílému orlu na večeři, nebo — kdybyste měl k dispozici vůz — odjet na Špičák?"
„Pravděpodobně jsem dobře nerozuměl."
Trpělivě a pomalu opakoval Exner obsáhlou otázku.
„To je blbost, ne?" řekl Krempa.
„Proč?"
„Jsme děti, nebo co? Asi jste zapomněl, že sedím."
„Nezapomněl." A Michal Exner opakoval otázku potřetí.
„Dobrá," prohlásil Krempa, „když už chcete mít nějakou zábavu. Odjel bych na Špičák."
„Každý z nás," filosofoval Exner, „má čas od času chuť si zahrát na dobrého dědečka z pohádky. Ale co když se slečna Léblová baví bez vás velmi srdečně?"
„Na takových maličkostech mi nikdy nezáleželo."
„Prima. Vaše přání budiž splněno. Dejte mi soudruha, co stojí vedle vás."
„Cože?"
„Že vám splním vaše přání. Pojedete vozem na Špičák. Dejte mi soudruha, co stojí vedle vás."
Ve sluchátku cosi zašustilo a pak se ozval rázný hlas: „Slyším. Strážmistr Hlušek."
„Tady je kapitán Exner, soudruhu strážmistře. Zařídíte propuštění Jana Krempy a dáte ho odvézt služebním vozem na Špičák. Písemně to dostanete během hodiny."
„Provedu," řekl Hlušek a zavěsil.
Exner chvíli přemýšlel, než vytočil další číslo. Sotva se mu však ozvala nemocnice, přerušila spojení telefonistka z pošty. „Zavěste! Meziměsto!" Poslechl. Za chvíli telefon zazvonil a Exner se představil. „Vy jste volal na výzvu Prahu devadesát dva, devadesát osm, sedmdesát čtyři?" mlela telefonistka. „Máte ji tady! Praho! Mluvte!"
A téměř vzápětí nato slyšel Gabrielu Steinovou. „Čekala jsem to," řekla.
„Copak?" podivil se.
„Že budete volat. Jak se daří?"
„Je horko… totiž bylo vedro, přes den. Teď už je to lepší."
„Začínám mít výčitky svědomí, že jsem vás zavlekla do Meziboří."
„Maličkost," odpověděl, „Gabrielo … mám tady ještě dnes večer nějakou práci… Nevypadnu dřív než kolem jedenácté …"
„Z Meziboří?"
„Ano."
„Do Prahy?"

„Ano. Chtěl jsem se zeptat…“
Přerušila ho: „Můžete přijít kdykoliv, Michale.“
„I mezi druhou a třetí ráno?“
„Kdykoliv. Pod jednou podmínkou.“
„Ano?“
„Slíbíte mi, že neusnete.“
„Určitě neusnu.“
„Budete mít hlad?“
„Budu.“
„Výborně. Na shledanou,“ řekla a položila sluchátko, aniž počkala na odpověď.
Zavolal znovu do nemocnice. Měl štěstí, protože doktor Čejchan byl doma. „Dnes večer mám volno a jdu do kina se svou dívkou,“ řekl, když se ho Exner zeptal, co bude dělat.
„Máte už lístky?“ zajímal se Exner.
„Ano … stalo se něco?“
„Vůbec nic. Chtěl jsem se s vámi jen rozloučit. Tady jsou dva biografy, že?“
„Ano. Jdeme do Vesmíru.“
„Příjemnou zábavu a na shledanou.“
„Sbohem,“ vyjádřil doktor Čejchan svůj postoj k věci.
V Krempově vile zvedli sluchátko okamžitě, jako kdyby na něm seděli a čekali. Poznal hlas Anny Krempové. „Prosil bych slečnu Věru Krempovou.“
„Kdo volá?“
„Exner.“
Chvíli přemýšlela, než odpověděla. „Zavolám vám ji,“ oznámila chladně.
„Myslela jsem si, že jste to vy,“ řekla Věra Krempová suše. „Oč jde?“
„Jestli si vzpomínáte, mluvili jsme spolu o šachové hře. Domluvili jsme si partii… na rozloučenou.“
„Pamatuju se.“
„Mela byste na ni čas… dejme tomu… za půl hodiny U bílého orla v kavárně? Jak jsem si všiml, hrají tam šachy každý večer.“
„A proč ne u nás?“
„Obávám se, že moje přítomnost by nebyla příliš vítána.“
„Jsem si jista, že jste na to zvyklý. Ostatně ve svém pokoji mohu přijímat, koho chci. Nevím ovšem, jestli se odvážíte projít halou a vystoupit do prvního patra.“
„Odvážím.“
„V domě plném hrůzy?“
„Přijedu. Za půl hodiny.“

92.
Cestou do Krempovy vily se zastavil Michal Exner u nadporučíka Cardy. „Dnes večer skončíme,“ oznámil mu. „Podrobné dispozice dostanete od nadporučíka Vlčka. Chtěl jsem vás jen požádat, abyste přidělil anděla doktoru Čejchanovi. Tomu psychiatru z nemocnice.“
„Hleďme,“ podivil se Čarda.
„Nic se dohromady neděje. Jde se svou dívkou do kina. Pak možná půjdou do kavárny nebo domů. Byl bych nerad, kdyby se rozhodli někoho navštívit.“
„Do kavárny může?“
„Ovšem. I třeba k Srbovi.“
Čarda pravil, že rozumí, a vše si poznamenal do notesu.

93.
Měl dost času, a proto jel pomalu. Byl příjemný chládek a vzduch voněl řekou, neboť blízko ulice byly dva splavy. Přejel most, projel alejí starých stromů a ulicí mezi vilami, kterou už tak dobře znal. U domku Drahoslavy Kecové obrátil, vypnul motor a tiše sklouzl ke Krempově vile. Před garáží myl Bohuslav Rubeš auto. Poněkud nejistě na Exnera pohlédl a tak ho i pozdravil.
Věra Krempová stála ve dveřích, zřejmě vyhlížela. „Netušila jsem, že nás opustíte tak brzy.“
„To je osud. Jste krásně opálená.“
„Děkuju. Taky nevypadáte nejhůř.“
Hala byla prázdná. Buď nebyl nikdo doma, nebo všichni raději zůstali ve svých pokojích, když se dověděli, kdo přijede. Šla napřed. Dřevěné schody na ochozu v hale tiše vrzaly. Její pokoj byl obrácen na východ, k lesu. Na stolku před oknem ležela šachovnice s připravenými figurkami.
„Budete něco pít?“ zeptala se.
„Minerálku.“
„Nebo čaj?“
„Třeba.“
„Za chvíli budu zpátky. Zatím se posaďte nebo si prostě udělejte pohodlí jako doma.“
„Děkuji.“

Usedl ke stolku nad šachovnici. Podíval se na hodinky, opřel se o rám okna a hleděl ven. V domě bylo neobyčejné ticho. Slyšel ji, jak se vrací, a vstal, aby otevřel dveře. Postavila šálky i konvici vedle šachovnice. Nalila mu. Její. hubené ruce byly klidné a nechvěly se.
„Prosím," řekla. „Jako host máte bílé."
Zahájil královským gambitem. Něco si ještě pamatoval a pokusil se o španělské otevření hry. Na jeho počáteční tahy odpovídala přesně podle regulí. Byl trochu roztržitý, udělal dvě chyby, přišel o střelce, pak o koně a prohrával. Vzdal.
„Měl jste dohrát do konce," napomenula ho. „Ještě nebylo všechno ztraceno."
„Na moje schopnosti bylo. Ještě jednou, ano?"
„Samozřejmě. A dávejte větší pozor."
„Pokusím se.„ Mimochodem, vy jste myslím byla první, která viděla svou sestru, když … Rozumíte …"
„Ano. Tak jste přece nepřišel jen hrát šachy."
„Přišel. Jsem jenom docela soukromě zvědavý."
„Co potřebujete vědět?"
„Jak ležela?"
„Uprostřed pokoje, obličejem k zemi, u ruky měla tubu s lékem… kolem rozsypané pilulky. Pravděpodobně," řekla důrazně, „si nestačila vzít lék včas."
„Ano," souhlasil. „Šach."
„Polepšil jste se. Ještě čaj?"
„Ano. Děkuji."
I druhou partii Exner prohrál a třetí tak tak remizoval.
„Ještě hodinu a byla bych na tom hůř," prohlásila.
„Skoda že nemám víc času."
„Předpokládala jsem, že u nás strávíte celý večer."
„Rád bych, ale opravdu mi nezbývá, než se rozloučit. Snad se ještě někdy uvidíme."
„Raději ne."
„Kdo ví," prohlásil a dodal: „Děkuji vám za vše."
Doprovodila ho až na ulici. Hala byla opět prázdná, všude stejné ticho, jako když přišel. Bohuslav Rubeš dosud myl vůz a rozloučil se s Exnerem stejně podezíravě, jako ho přivítal.
Věra Krempová zůstala na ulici, dokud mercedeska nezmizela mezi stromy. Viděl ji v zrcátku a zamával.
Jeho pozdrav buď neviděla, nebo nechtěla opětovat.
Neměl čas o tom uvažovat. Zahlédl, jak na něho z chodníku přímo zoufale mává nějaká dívka. Šlápl na brzdu, vůz dostal trochu smyk a natočil se mírně napříč ulicí.
Chtěl couvnout, ale mezitím už Lída Muršová doběhla k němu. „Čekám vás už hodinu," řekla.
„Stalo se něco?"
„Musím s vámi mluvit!"
„Tady?"
Zarazila se. „Raději ne …"
„Rád bych vás vzal s sebou… Ale mám domluvenou návštěvu… Budu volný asi o půl jedenácté. Pozdě, ne?"
„Ne. Kde se sejdeme?"
„U bílého orla?"
„Pamatujete si, kde jste zastavil, když jsme se v noci vraceli?"
„Ne docela přesně."
„Nevadí. Počkám blízko města na silnici k Čertovce."
„Nebudete se bát?"
„Čeho?" zasmála se. „Tak o půl jedenácté."
„Platí."

95.
Vystoupil do prvního patra činžovní vily, v níž bydleli lékaři z nemocnice, a zazvonil. Přišla mu otevřít žena doktora Rouse. „Už jsme mysleli, že nepřijedete," řekla.
„Opozdil jsem se. Nejde vždycky všechno zorganizovat, jak si člověk představuje …"
V předsíni ho uvítal doktor Rous.
„Možná že jste své pozvání," řekl Exner, „považovali za formální. Jak vidíte, já ne. Co je nového?"
„To byste měl spíš vědět vy," řekla.
Pověsil plášť a společně vešli do pokoje. Usadil se v křesle zády k oknu. „Dobré obrazy," poznamenal, rozhlížeje se po stěnách.
„Trochu mě to baví," řekl doktor Rous. „Ale musím se vám přiznat, že návštěva člověka vaší profese je pro mě vlastně jedinečná. Nejsme zvyklí…"
„Odmyslete si profesi," pravil Exner. „Kdyby nebylo Meziboří daleko, jezdil bych sem na víkend."
Nabídla mu večeři, ale omluvil se. O kávě prohlásil, že by špatně usínal. Poprosil o sklenici šťávy a dostal ji s mnoha omluvami, protože chovat se takhle skromně na návštěvách není ani slušné.
„Ale já jsem dost bez skrupulí," ujistil je. „Kdybych měl hlad, klidně si řeknu a sním tolik…"
Nedomluvil, protože v předsíni zazvonil telefon.
„Možná že mě volají do špitálu," řekl Rous. „To mám každou chvíli… Běž se, prosím tě, zeptat."

„Takže vlastně je nepříjemné bydlet blízko.“
„Spíš ano než ne.“
Vrátila se a vypadala nešťastně a mrzutě.
„Stalo se něco?“ zajímal se Exner.
„Bohužel stalo,“ přisvědčila. „Představ si,“ řekla Rousovi, „Kinclová si zlomila ruku, volali mě, že musím hned přijít. Nemají sestru.“
„Copak potřebují někoho hned?“ zeptal se Rous mrzutě.
„Přivezli pacienta.“
„Jistě se dlouho nezdržíte,“ mínil Exner. „Zatím si budeme povídat sami a počkáme. Maličkost.“
„Budu se snažit, abych byla zpátky co nejdřív.“
Odešla a Exner řekl: „Bohužel, nic jiného nezbývalo …“
„Nerozumím vám.“
„Nic jiného nezbývalo, než zorganizovat věci tak, abychom zůstali sami.“

96.
„Nerozumím vám,“ Rous se nadzvedl v křesle. „Možná že jste zvyklý mluvit poněkud nejasně …“
„Žádná sestra si ruku nezlomila a nikoho nepřivezli.“
„Divné způsoby. Pozval jsem vás a …“
„…já využil vašeho pozvání. Děkuji za ně. Samozřejmě, účel návštěvy vám objasním. Chtěl bych vás ale požádat, abyste během rozhovoru zůstal sedět.“
„Jde o nějaký trapný omyl, pane…, mám dokonce pocit …“
„Jaký?“
„… že byste opravdu možná potřeboval lékaře …“
Exner neodpověděl hned. Našpulil rty a přemýšlel. „Nějak začít musíme,“ řekl konečně, „abychom si objasnili vztahy, poměry a problémy.“
„Prosím, ale…“
„My jsme se poprvé viděli na koupališti. Žádal jsem doktora Čejchana o jistou informaci. Vyhověl mi a kromě jiného dodal zcela nevinnou poznámku — že totiž vám před krátkým časem říkal, jak se zdravotní stav vašeho bývalého švagra zhoršuje. Musel mu dát červenou tužku, kterou Krempa viděl u něho na stole.“
„Jakou tohle má souvislost…“
„Moment,“ zarazil ho Exner. „Jsem na začátku. Nabídl jsem se, že vás svezu domů. Nabídka přišla znenadání, uvítali jste ji a ještě ve voze jste se upravovali. Když jsme přijeli sem k nemocnici, padla poznámka, jestli si vzpomínáte, že právě slavíte druhé výročí. Druhé!“
„Je rozdíl mezi svatbou úřední… a řekl bych … soukromou, mezi dvěma lidmi…“
„Souhlasím… Také skutečnost, že vaše manželka zemřela přibližně před rokem, nic neznamená. A souvislost mezi její smrtí a smrtí Jana Krempy vypadá protismyslná.“
„Nevím, jestli mám říct ano nebo ne… v podivném postavení, do něhož jste mě dostal…“
„Znáte Gabrielu Steinovou?“
„Hloupá otázka. Ovšem.“
„Chodil jste s ní?“
„Mnoho let. Téměř celá studia. Jmenovala se Charvátová. Rozešli jsme se, vdala se, žije v Praze.“
„Mohl bych znát důvod, proč jste se rozešli?“
„Jistě. Naše vztahy postupně ochladly…“
„A vy jste se zamiloval do velmi subtilní ženy Květy Krempové.“
„Ano. Jenže dosud jsem nepochopil, proč vás zajímá můj životopis.“
„Ke všemu se dostaneme. Předpokládám, že podnět k rozqhodu s Gabrielou vyšel od vás.“
„Předpokládáte správně.“
„Předpokládám, že vás Gabriela velmi milovala.“
„Říkala, že ano. Jenže …“
„Vím. Lidé vždycky neříkají, co si myslí a cítí, a jsou náchylní přehánět v konfliktních situacích všeho druhu. Vyhrožovala něčím?“
„Ne. Spíš pasivně.“
„Pasivně?“
„Jak už to bývá,“ řekl Rous. „Že si vezme život, že bude pořád nešťastná, že už nikdy nikoho… a tak dále.“
„Rozvedla se.“
„Náhoda.“
„Třeba. Mnoho lidí se rozvádí a znova žení… Ovšem Květa Krempová byla velmi nemocná …“
„Angina pectoris.“
„Vzal jste si ji a riskoval, že vaše manželství nebude dlouho trvat.“
„Léčil ji doktor Bažant. Neznal jsem přesně její zdravotní stav a ani mě nezajímal.“
„Z počátku.“
„Ano. A později… Říkal jsem vám už jednou: není dobré a správné léčit rodinné příslušníky.“
„Když jste chodil s Gabrielou Steinovou, měl jste — a ona také — holé ruce. Čekal vás služební pokoj ve špitále tři krát čtyři metry. Plat sekundáře a obvodní zubařky. Optimálně.“

„Jako každého jiného.“
„Josef Krempa měl vilu, prodal dvě chaty, mluvilo se o dalším movitém majetku. Jeho dům je na dnešní poměry impozantní a bydlet v něm se muselo zdát velmi příjemné.“
„Souhlasí. Chcete mi vnutit — bůh ví proč — svou naprosto nepodloženou myšlenku, že jsem se rozešel s chudou Gabrielou, abych si vzal bohatou Květu.“
„Vnutit? Ne,“ Exner se smutně usmál a zavrtěl hlavou. „Sdělil jsem vám pouze jednu ze svých myšlenek. A vy správně můžete namítat, že vaše manželství s Květou je nejobjektivnějším důkazem, že jsem uvažoval chybně. Místo bytu v prvním patře vily — jediná, ne zrovna velká místnost. Do domu se navíc přistěhovali Muršovi. Krempa ze svých peněz nepustil ani chlup, movitý majetek, tolik opředený pověstmi — ve hvězdách. Ale co když si položíme otázku: věděl jste tohle všechno dřív, než jste si Květu Krempovou vzal?“
„Ovšem. Mluvíte, promiňte, o věcech, do kterých vám nic není. Domníval jsem se, že jste rozumný a vzdělaný člověk. Teď mám ovšem chuť…“
„Rozloučit se se mnou?“
„Ano,“ řekl doktor Rous.
„Mně ale,“ pravil Exner klidně, „nezbývá, než v rozhovoru pokračovat. Jsem bezmocný proti faktům nebo — jak my říkáme — indiciím.“
„Nerozumím kriminalistice, ale zatím jste neuváděl žádná fakta, jenom nějaké dohady o mém soukromém životě, ze kterých jsem vůbec nepochopil, oč vám vlastně jde.“
„O váš životopis. Po několika letech manželství jste se zamiloval v Borovině, kde jste byl v nemocnici na interně, do své nynější ženy. Předevčírem jste slavili jakési zvláštní výročí. Vzali jste se před necelým rokem a šlo o výročí dvouleté.“
„Souhlasí,“ povzdechl Rous.
„Ale vaše žena nesouhlasila. Květa Krempová nesouhlasila. Nebo snad ano?“
„Vzhledem k její chorobě jsem musel svůj poměr před ní tajit. Bylo by ode mě velmi nešetrné, kdybych…“
Exner zavrtěl hlavou. „Úplně jinak. Nechtěla. Nutil jste ji, ale odmítala. Nevím proč, snad kvůli rodičům, snad kvůli lidem, nebo proto, že vás měla ráda … Nebo kvůli své nemoci, kterou jste také léčil.“
„Už jsem vám dvakrát řekl…“
„Chcete fakta? Zápisy v jejím deníku. Nezáviděníhodné postavení. V domě, kde na vás všechno padalo. Bezvýchodná situace. A Květa Krempová mohla žít ještě mnoho let. Anebo taky měsíc … vzhledem k povaze její choroby…“
„Neléčil jsem ji!“
„Prohlašoval jste, že doktor Bažant je pitomec. Opatřil jste jí Marplan, švýcarský lék, který u nás není běžně v prodeji.“
„Pomáhal jsem jí.“
„Ovšem. Opatřil jste jí také Cordalle - E.“
„To není pravda.“
„Cordalle - E je francouzský lék, který u nás není běžný. Někdy ho dostávají nemocnice. Jeho hlavní složkou je efedrin. Zatímco nitroglycerin cévy roztahuje — indikace: angina pectoris, efedrin cévy stahuje. Kontraindikace: angina pectoris … Květu Krempovou bohužel nikdy nenapadlo studovat složení léků na krabičkách a nálepkách tub, ani by tomu nerozuměla.“
„Nesmysl.“
„Myslíte?“
„Ovšem!“
„Jeden můj spolupracovník, lékař a chemik, je právě teď v nemocnici v Borovině. Během dnešního odpoledne zjistil názvy léků obsahujících efedrin. Jel se podívat, jak se s ním na interně v Borovině vloni hospodařilo …“
„No dovolte!“
„… a dále pak,“ pokračoval Exner, „velmi snadno určí, zda tabletky léku, který jsme našli v pokoji Jana Krempy, jsou nebo nejsou totožné s Cordallem.“
„Mohu si jít pro cigaretu?“
„Ne,“ řekl Exner a podal mu svoje. „Zůstaňte sedět.“
„To je všechno absurdní!“ vykřikl zoufale Rous.
„Loni, jedné noci, dostala vaše žena opět záchvat. Vzala si Cordalle. Místo aby se jí ulevilo, bylo jí hůř. Byla zoufalá. Volala vás do nemocnice. Snad jste jí řekl, aby byla klidná, že lék dosud nezačal působit. Nebyla klidná. Sáhla po osvědčeném užívání od doktora Bažanta. Ale už bylo pozdě. Z Krempovy vily volali té noci Borovinu podruhé. Aby vám oznámili její smrt.“
„Šílené!“
„Ano, šílené východisko z neřešitelné situace. Zoufalý čin. Náhlý nápad. Pak uklidnění, a protože normálně myslící člověk nemůže být nikdy vrahem — a vy jste byl takový člověk — pak tedy přišlo svědomí a strach. Deníkům své ženy jste nevěnoval pozornost. Ale fakt, že jste mezi jejími léky, když jste pravděpodobně narychlo z Boroviny přijel, nenašel Cordalle - E, vás musel zneklidnit. Neklid přerůstal v strach. Strach v hrůzu. Neboť jste si uvědomil, že krabička s Cordallem je červená. Uvědomil jste si to v okamžiku, kdy vám doktor Čejchan vyprávěl humorný příběh, jak musel vašemu bývalému švagrovi věnovat červenou tužku. Květa byla snad jediný člověk, kterého nezasahoval okruh zlomyslnosti Jana Krempy. Ona ho měla také ráda. Z jejího pokoje si odnesl na památku dva červené deníky a červenou krabičku s Cordallem. A pro krabičku jste si před týdnem šel.“
„Ale…“
„Šel jste si pro ni a měl jste obrovskou odvahu. Za bílého dne, do cizího domu. Zůstaly vám klíče. Asi náhodou, nevím.

Vaše odvaha musela vyrůstat z neobyčejné deprese a hrůzy. Přerovnal jste celý pokoj a lék jste našel. Ale překvapil vás Krempa. Nevím, co se mezi vámi přihodilo. Asi jste se pohádali. Chtěl krabičku zpátky. Vyhrožoval. A vy jste věděl, co umí. Dokonce mě napadlo, že inteligentní blázen Jan Krempa tušil, jak skončila jeho sestra. Snad uhodl účinky Cordallu pro nemocné anginou pectoris. A vám všechno nedlouho po smrti své sestry oznámil a systematicky vás mučil, strašil, že právě tato jeho činnost…“
„Nikde jsem nebyl.“
„Ověřit si v nemocnici vaše alibi před týdnem nebude snad obtížné. V pokoji Jana Krempy jsme našli vaše vlasy… Což není úplný důkaz. Mohly tam ležet rok… Jana Krempu se vám podařilo zneškodnit. Asi jste ho trošku škrtil, z anatomie znáte místo, kde lze nejlépe stisknout krční tepny a pak… dveře. Jenže když jste odcházel, nepodařilo se vám dveře zavřít. Nebo jste si neuvědomil, že spadne-li člověk z místnosti na dveře, které se otvírají ven, musí být dveře nutně zavřeny, aby mohl prorazit hlavou sklo. Když Jana Krempu našli, byly dveře pootevřeny… Nešťastná náhoda. Během potyčky se Cordalle rozsypal. Sebral jste všechno až na dvě tablety. Jednu jste rozšlápli na koberci, druhá se zakutálela pod knihovnu.“

97.
V předsíni kdosi otevřel dveře. Nějací lidé vešli hlučně do bytu. Doktor Rous se nadzvedl.
„Jen klidně seďte,“ řekl Exner. „Nebudou nás rušit. Přišli jen hledat jelenicové rukavice a klíče od vily.“
„Nemáte právo …“
Exner sáhl do kapsy a položil na stůl nějaký papír.
„Povolení, Domovní prohlídka. Něco jsme našli i na smetišti, ale pochybuju, že jste se zbavil pošpiněných kalhot a bot tak primitivně.“
Rous zavřel oči. „Nesmysl, nesmysl. Všechno je nesmysl.“
„Přiznávám,“ řekl Exner, „že mnohé, co jsem uvedl, nemusí být zcela přesné. Přesná zůstávají jen fakta. Víte, pane Rouši,“ dodal Exner unaveně, „nemám rád brilantní boj, Stejně jako nechutné hádky a pokřikování. Mám rád cestu, která vede k poznání. Natolik mě láká po ní chodit, že těžce, velmi těžce platím — poznáním samým. Když jsem přijel do Meziboří a potkal vás poprvé, byl jste na pokraji zhroucení. Všiml jsem si velmi dobře vašeho obličeje. Uvolněných vrásek a očí obrácených k vlastním myšlenkám. Mohl jste se přenést přes případ Květy Krempové, kdyby všechno opravdu klaplo. Mohl jste se utěšit, že jste třeba ulehčil jejímu trápení. Dva případy… to bylo nad vaše síly. Protože, jak soudím, jste normální člověk s normálním svědomím. Buď byste si pomáhal drogami nebo alkoholem, nebo byste přišel za námi sám, nebo byste se rozhodl zemřít. Jenže tohle jsou zase pouze moje dohady. Nemusíte mi je potvrdit nebo vyvracet. Nechte mi iluzi, že jsou správné.“
Exner se odmlčel. Nepromluvil ani doktor Rous. Do pokoje doléhal zvláštní, nepříliš hlasitý ruch z ostatních místností bytu. Někdo zaklepal.
„Dále,“ řekl Exner.
Nadporučík Vlček tiše pootevřel a nahlédl dovnitř, „Myslel jsem,“ řekl polohlasně, „že se něco stalo…“
Exner zavrtěl hlavou.
Vlček vstoupil a položil na stůl pár světlých jelenicových rukavic a čtyři klíče.
„Jiné podobné rukavice tady nejsou… A klíče…“ Ukazoval prstem. „Zadní branka, přední branka, dvakrát dům. A máme boty. Byly ve skříňce v předsíni. Jsou na nich chlupy z koberce. Zadřely se u podpatku. A taky něco bílýho …“
„Děkuji.“
Vlček přikývl a opatrně za sebou zavřel dveře.
Teprve po několika minutách přerušil Exner mlčení. „Zanedlouho budu vědět, zda jste byl najisto před týdnem v pátek odpoledne v nemocnici. O něco později se dovím podrobnosti o výdeji a užívání léků na interním oddělení nemocnice v Borovině, dále jestli to bílé na vašich botách má stejné složení jako Cordalle - E.“
Rous zvedl oči a upřeně se díval Exnerovi do obličeje. Oběma rukama se držel opěradel křesla.
„Šel jste lesem,“ pokračoval Exner, „vzal jste si rukavice. Znal jste zahradu, dobře zarostlou starými stromy a keři. Snad jste dlouho čekal na vhodnou příležitost, kdy budou všichni mimo dům. Jan Krempa nevycházel téměř nikdy, ale býval na zahradě. Při troše opatrnosti nebylo nesnadné se mu vyhnout. Zahrada je veliká. A chráněná zelení skoro proti celému okolí. Nahoře v ulici je dům, který má ve štítě jediné okno. Za oknem je pokojík užívaný zřídkakdy. V odpoledních hodinách, a zvlášť když svítí slunce, je z okna pokojíku vidět do pokoje Jana Krempy jako z balkónu na jeviště divadla. Vzdálenost není malá, ale kdo je dalekozraký… Mimochodem, v pokoji po vás zůstal nepořádek. Jan Krempa byl chorobný puntičkář. Asi už jste neměl čas nebo sílu uklízet. Ale pokusil se o to někdo z rodiny. V noci, po mém příchodu. Chtěl zlikvidovat stopy, protože se domníval, že Jana Krempu zabil někdo z rodiny. Domnívám se, že uklízela Anna Krempová. Petr jí ukradl to odpoledne, kdy jste vilu navštívil, pět set korun. Napadlo ji, že byl přistižen bratrem a že ho… Chránila druhého syna. Byl jsem rád, že někdo uklidil pokoj. Byl to pro mě důkaz, že nešlo o náhodu. Klamný důkaz … Anna Krempová udělala mnoho, aby vás, aniž tušila, zachránila. Ale zakutálenou tabletku přehlédla. A v noci nemohla luxovat koberec…“
Exner vstal. „Měl byste přemýšlet, kdo z vašich známých nosí brýle.“ Šel ke dveřím a otevřel je. Rous se za ním obrátil. V předsíni se pohybovali nějací muži. Dva z nich vstoupili do pokoje. „Doktore Rouši,“ řekl Exner nevzrušeně a skoro potichu, „zatýkám vás jménem zákona pro podezření vraždy Květy Rousové a Jana Krempy.“
Vyšel z bytu a z domu. Na čerstvém vzduchu vydechl a zapálil si cigaretu.
Na prostranství před branou nemocnice stálo několik vozů Bezpečnosti, mezi nimiž se podivně vyjímala kapitánova mercedeska.
Přiklusal nadporučík Čarda. „Soudruhu kapitáne,“ hekl rudý vzrušením.

„Můžeme balit, soudruhu nadporučíku. Kde je paní Rousová?“
„Ve vrátnici.“
„Kolik je hodin?“
„Za deset minut půl jedenácté.“
„Mám za deset minut schůzku,“ vzdychl Exner. „Zastavím se u vás po jedenácté a vyřídíme úřední nezbytnosti …“
Přešel rychle ke svému vozu, nasedl a odjel.

98.
Mela bílé šaty. Šla pomalu, a když ji zezadu osvětlily reflektory, zastavila se a čekala.
Otevřel dvířka a Lída Muršová vklouzla na sedadlo vedle něho. Vypadala skromněji, daleko méně sebevědomá než předevčírem.
„Mám ohromnou chuť,“ řekl Exner, „podívat se s vámi ještě jednou do té pěkné hospody, kde jsme seděli první večer…“
„A proč bychom nemohli?“ zeptala se tiše.
„Protože je pozdě a já se musím vrátit do Prahy…“
„Vrátit?“ podivila se.
„Nikdy jsem přece neříkal, že zůstanu.“ A dodal: „Těžko bych v Meziboří hledal příhodnou práci. Nadporučík Čarda na všechno stačí sám.“
„Domnívala jsem se, že… že zůstanete až do konce.“
„Ovšem. Konec byl před deseti dvanácti minutami.“
Tiše vykřikla.
„Copak?“
„Byla to náhoda, že?“
„Nebyla.“
„Kam jedeme?“
„K vám. Domů.“
„A pročpak?“
„Abyste šla spát.“
„Myslíte, že usnu?“
„Neusnete dnes, usnete zítra,“ řekl. „Posledně jste měla strach, abyste neublížila někomu… koho máte ráda.“
Mlčela.
„Máte nějak zvlášť ráda doktora Rouse?“
„Rouse? Ne. Nikdy mi neublížil… docela příjemný člověk… Měl trápení, než se od nás odstěhoval.“
Chvíli přemýšlel, než řekl: „Chtěl bych vás o něco poprosit …“
„Ano?“
„Myslíte, že vaše sestřenice Věra bude ještě vzhůru? Mohla byste jí něco vyřídit? Je už moc pozdě na návštěvy…“
„Prosím,“ řekla chladně.
„Vyřiďte jí, že jsem dnes večer zatkl doktora Rouse …“

99.
Vymotal se z ulic Meziboří, najel do středu silnice, zapnul dálková světla a přidal plyn. Ručička tachometru se začala kolébat kolem stovky.
Není pustějších silnic než v noci od jedné do tří.
Zvláštní, napadlo ho, že je zrovna tak příjemná noc. Co chvíli se zabělal ve světlech nějaký noční motýl. Občas se zaleskly ve tmě u příkopu oči zajíce.
Vesnice byly liduprázdné, ve městech svítila jen okna restaurací.
Cítil se náhle osamělý. Rád vozil stopaře, ale tak pozdě nejsou na silnících skoro nikdy. Kdo by jim zastavil.
Praha byla pochmurná špínou vysočanských chodníků a domů a rozmlácené dlažby.
V ulici U krbu svítila jako maják okna bytu Gabriely Steinové. Zastavil, našel baterku, aby si posvítil na zvonek, a stáhl rukavice. Zaklapl dvířka vozu a vykročil k brance, která byla schovaná v mohutném porostu psího vína.
Rozsvítil baterku a lekl se, protože v brance stála Gabriela Steinová.
„Myslel jsem, že budete spát…“
„Jak bych mohla… Pojďte a zhasněte baterku…“ Vzala ho za ruku. Klopýtal, protože jeho oči si dosud nezvykly na tmu.
Nahoře bylo všechno tak jako před několika dny. Vybral si stejné místo na gauči jako posledně. „Nevím, jak mnoho jste vařila…“
„Dost…“
„Vodu,“ vzdychl. „Obyčejnou vodu. Budete se moc zlobit, když vám řeknu, že nemám hlad?“
„Do zítřka se jídlo nezkazí. Vodu z vodovodu?“
„Jakoukoliv.“
Vypil sklenici naráz.
Posadila se do křesla proti němu. Měla na sobě vínové dívčí šaty, aspoň se mu zdálo, že jsou dívčí, jako by z nich trochu vyrostla. Vypadala neobyčejně mladě. Seděla způsobně, s nohama u sebe, trochu bokem, jak se má sedět.
„Gabrielo, vy nosíte brýle, když pracujete …“
„Nikdy jste mě s brýlemi neviděl.“

„Ovšemže ne. Ale když jsem vás poprvé potkal, vracela jste se z práce. Měla jste tady," uchopil prsty kořen nosu „dvě červené skvrny. Jste dalekozraká, že?"
„Ano."
„Za slunného dne odpoledne je ze štítového okna podkrovního pokojíku domu paní Kecové — nikdy bych nevěřil, že může takové jméno existovat — vidět pokoj Jana Krempy jako na dlani. Přes koruny stromů. V pokoji nebyly žádné záclony."
„Ano."
„Poznala jste ho … Gabrielo …"
„Ano."
„Viděla jste všechno?"
Polkla a bezděčně si přejela rukou po čele.
Roztržitě se usmál. „Nechtěl bych být vaším nepřítelem, Gabrielo … Vložila jste mi do rukou případ. Zvláštní náhoda, až z ní jde strach. Nevím, co jste ode mne očekávala…"
„Jistotu."
Pomalu vstal. „To je ovšem rozumné, ale jenom rozumné. Snad jsem měl přijet zítra nebo jindy nebo oznámit telefonem…"
„Co?"
„Že jsem případ uzavřel. Ostatní byste se dozvěděla od nadporučíka Cardy, od paní Kecové, od známých."
Usmála se a zavrtěla hlavou. Položila mu ruce na ramena a stiskem ho přiměla, aby se znovu posadil. „Nejsem pověrčivá," řekla přísně. „A zůstaň sedět. Dostaneš večeři."
„Ale já…"
„Mlč."